

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

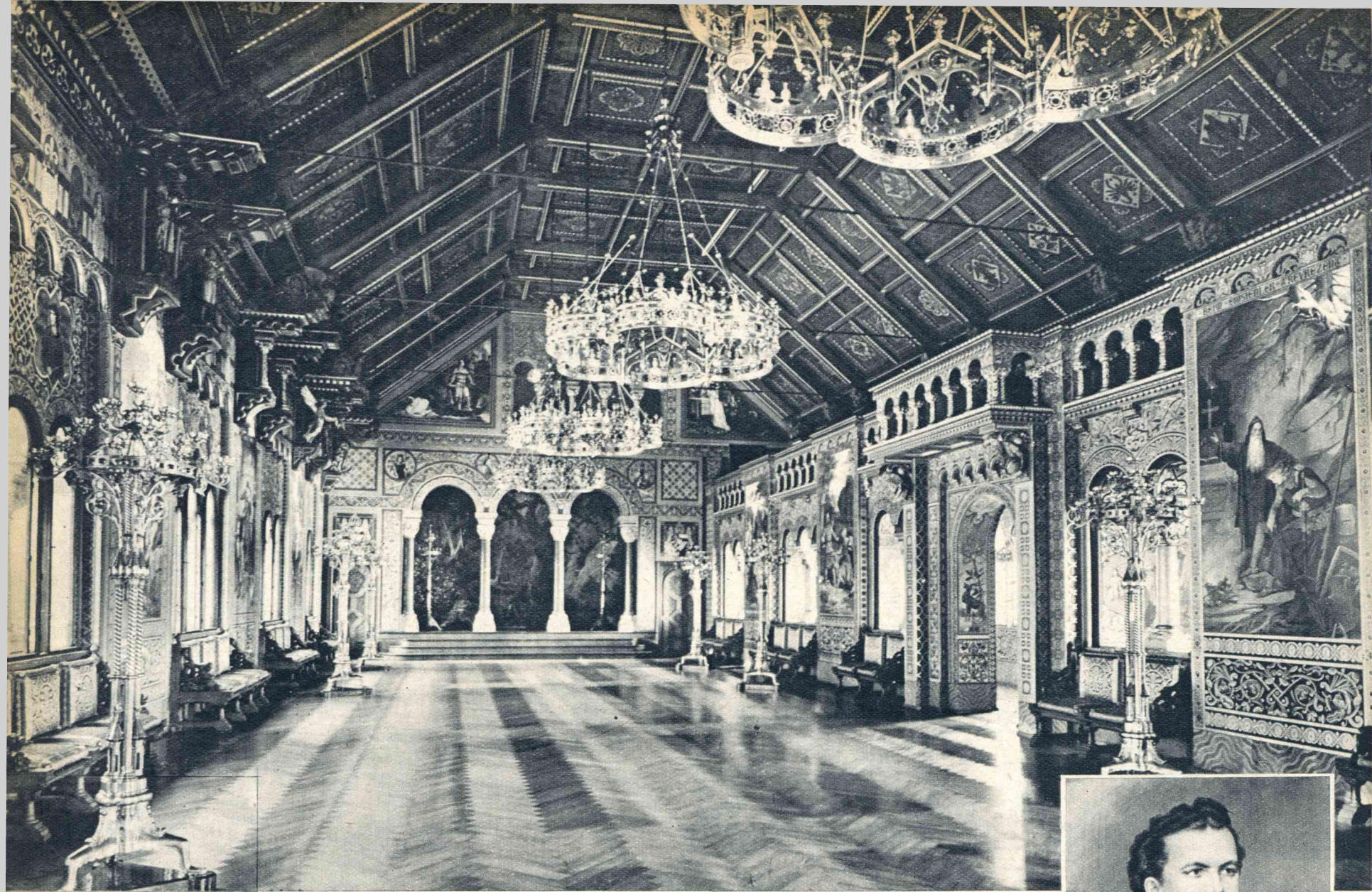
15 FEBRUARI 1940 — No. 7

LOSSE NUMMERS 15 CENT

ZOU ZE HET WAGEN?

ZIE IN DIT NUMMER: EEN COSTUUM VAN EEN MILJOEN

De rijk geornamenteerde Sängersaal in Lodewijk's sprookjeslot Neuschwanstein in het Beiersche Allgäu-gebergte. De muurschildering rechts stelt een tafereel uit Wagner's Parsifal voor: het bezoek van Parsifal bij den kluizenaar Trezevent.

EEN COSTUUM VAN EEN MILLIOEN

***Buitensporige
prachtlievendheid van
Lodewijk II van Beieren***

Koning Lodewijk II van Beieren, die er een gouden „première-costuum” op na hield, waarin hij heelemaal alleen naar de opera's van Wagner kwam luisteren.

Janssen, die bijna dezelfde gestalte heeft als koning Lodewijk had, past het costuum. De internationaal bekende bariton heeft ook rollen in Wagner's opera gespeeld in de Opera te München.

In een costuum met 80.000 parels en voor 50.000 gulden aan gouddraad woonde de koning op z'n eentje de premières der opera's van Wagner bij.

Oostersche praalzucht vindt men niet veel bij de vorsten van Europa, doch op dezen regel bestaat één uitzondering: Lodewijk II van Beieren, de „gekke” koning, slaat in dat opzicht alle sultans en sheiks en kaliefen, want hij liet een costuum maken, dat zeventig pond woog en letterlijk „stijf” stond van juweelen, parels en gouddraad, een costuum, waar zeven jaar aan gewerkt werd en dat men het doorslaand bewijs achtte van 's konings abnormaliteit.

Dit staatsiekleed was nl. slechts een „première-pakje”; de bedoeling er van was, dat de koning bij de uitvoering van één der opera's gekleed zou zijn in overeenstemming met de verhevenheid der Wagneriaansche muziek.

Het idee, dat op zichzelf misschien niet eens zoo dwaas is als het op het eerste gezicht lijkt, kreeg in het hoofd van dezen merkwaardigen sprookjesvorst proporties, die alle perken te buiten gingen, zooals al zijn plannen grooter uitvielen dan bij een gewonen sterveling; zijn kasteelen, de inrichting ervan, zijn liefde voor toneel en muziek, alles was te ruim gemeten en

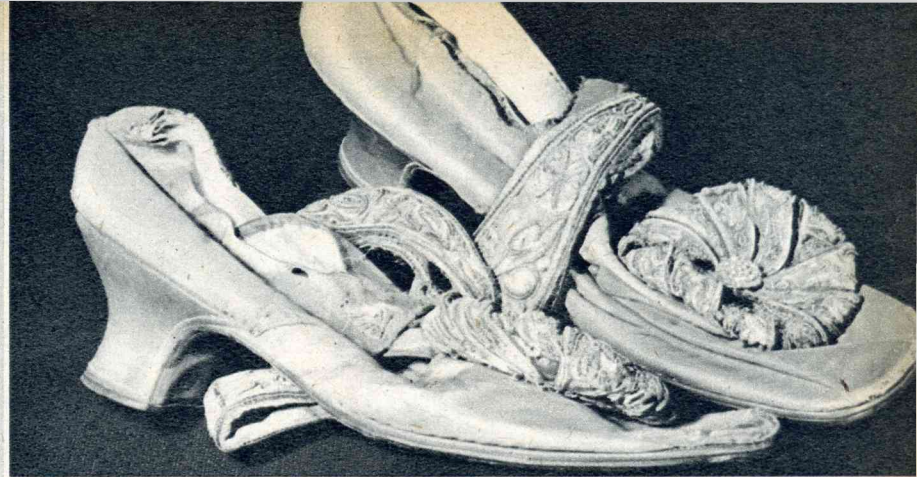

De vice-president van de Chemical Safe Deposit Company, in wier kluizen het kostbaar bezit bewaard wordt, en de beroemde bariton Herbert Janssen van de Metropolitan Opera bekijken het costume van Lodewijk II.

hoewel dit miljoenenpakje den monarch misschien uitstekend zat, in wezen was het meer dan genoeg voor twee koningen van een middelmatig rijk, hetgeen Beieren ten slotte toch was.

Het is dan ook geen wonder, dat Lodewijk's schulden na zijn dood in 1886 (hij had maar zes jaar plezier van zijn costume kunnen hebben) enorm waren; een deel van zijn schuldeischers moest met „goederen in natura” betaald worden en zoo kreeg een zekere dr. Hermann Wurz uit Stuttgart het tweedehandspakje. Dit was echter nog niet versleten blijkbaar, want de Amerikaansche bankier J. Pierpont Morgan, die den doctor in 1912 bezocht, bood één miljoen goede Hollandsche guldens voor dit stelletje afgedragen kleeren en kreeg het niet. Dr. Wurz was zelf een bemiddeld man en uit piëteit voor den gestorvene of ook uit vaderlandsliefde weigerde hij van dit zijn bezit afstand te doen.

Het vest van Lodewijk's „première-pakje”, dat er uitziet als een generaalskraag met een tereel aan distinctieven. Overigens is dit een tamelijk eenvoudig gevalletje, vergeleken met de jas, die stijf staat van het goud.

Geen damesschoentjes, maar „heerenpumps”, passend bij het costume van Lodewijk, die heel wat geoesend zal moeten hebben alvorens hij zich hierop met mannelijke gratie heeft kunnen voortbewegen.

Aan kostbare voorwerpen is bij wijze van traditie bijna altijd een vreemde geschiedenis verbonden en de „avondkleedij” van Lodewijk kwam niet in een museum terecht, waar ze eigenlijk liefderijk opgenomen had moeten worden.

In het begin van 1920 stierf een arme vrouw in de Amerikaansche stad Colorado en liet aan haar sterfbed een priester roepen, die haar moedertaal sprak — Duitsch. Pater Adelrich Kraelin gaf aan dezen oproep gehoor en hij hoorde van haar een eigenaardig verhaal, waar merkwaardigerwijze de naam van dr. Wurz niet meer in voorkomt. De vrouw heette Anita Koeck. Haar vader was een hooggeplaatste persoonlijkheid in de Beiersche regeering geweest. Na den tragischen dood van haar verloofde was zij als spionne in dienst getreden van Rusland tijdens den Russisch-Japanschen oorlog. Zij leidde een bijzonder avontuurlijk leven, doch kwam in 1914 naar Beieren terug, waar zij de erfenis van haar vader aanvaardde. Deze laatste nu had

Op het vest na alles bij elkaar: de steek, de jas en de broek. Rijk, elegant misschien, prachtig staaltje van de edele borduurkunst, maar nauwelijks kleding, die „den man maakt”. Doch wellicht zijn wij te nuchter geworden? Onze voorvaderen liepen nog prachtig uitgedost rond en waren er niet minder mannelijk om!

Ook de vrouw van Herbert Janssen is vol bewondering voor het borduursel, waar vijfere handen zeven jaren over werkten.

het costume, dat 'n miljoen waard was, van Lodewijk ontvangen ter delging van een groote schuld en de dochter kreeg het nu in haar bezit. Met haar secretaresse reisde zij kort voor het uitbreken van den wereldoorlog naar de Vereenigde Staten, het pak met zich meenemend. Bij haar aankomst verdween echter de secretaresse met medeneming van alle contanten.

De douanerechten, die zeer hoog waren, konden niet betaald worden en zoo moest Anita Koeck haar kostbaar bezit in de handen van de New Yorksche ambtenaren achterlaten. Zij werd hevig ziek, riep pater Kaelin, en deelde hem haar geheim mede. Kort na den dood van deze vrouw verhuisde de pater naar Indiana en vertelde op zijn beurt het zonderlinge verhaal aan F. J. Rembusch. Deze besloot eens op onderzoek uit te gaan en vernam, dat het costume werkelijk bestond, maar dat het

De fantastische kleedij van den koning van Beieren wordt op het oogenblik in opdracht van den eigenaar, den heer W. B. Hodges, president van de State Trust Company of Hendersonville, North Carolina, in een kluis bewaard.

intusschen naar Hongkong was verscheept. Het was te koop aangeboden, maar aangezien in de douane-loodsen achtergebleven artikelen geveild worden zonder dat de koper mag zien wat hij krijgt, deed niemand een bod. In Hongkong worden geen rechten geheven en de expeditiefirma, die het jasje van Lodewijk II had te verzenden, besloot het naar China te laten sturen, waar het voorloopig opgeborgen werd zonder dat er groote kosten gemaakt behoeften te worden.

Rembusch kocht het heele costume nu „ongezien” en kreeg het voor 60 % van den gefactureerden prijs — de rechten op de juweelen, die er in verwerkt waren. Toen de zware kist uit China kwam, opende de heer Rembusch deze niet zonder vrees, dat hij er leelijk ingeloopt was, maar zijn speculatie had hem ditmaal geen parten gespeeld en hij kwam voor betrekkelijk weinig geld in het bezit van een stuk, dat een eereplaats in een museum waard zou zijn. Hij vond het costume zoo mooi, dat hij het tot zijn dood in 1936 behield en eerst daarna kwam het in handen van den tegenwoordigen eigenaar, den heer W. B. Hodges, die, het zekere voor het onzekere nemend, de „première-kleeren” van Lodewijk in een safe heeft opgeborgen, waaruit al te belangstellende lieden het niet gemakkelijk kunnen ontvreemden.

Want het is bijna „contant geld”, wat de dieven in handen zouden krijgen, wanneer ze dit pakje

zouden stelen, al zouden de versierselen natuurlijk bij stukjes en beetjes verkocht moeten worden. Verreweg het duurst was de jas van goudbrokaat, waarvan men de stof bijna niet kon zien doordat deze geheel met gouddraad is geborduurd. Het patroon wordt in groote lijnen aangegeven door 80.000 parels van verschillende grootte en aan den rechterkant vindt men dan nog éénendertig parel-rozetten, die knopen moeten voorstellen; elk van die rozetten bevat tachtig parels. De schijnzakken aan elken kant zijn ook afgezet met parelrozetten. Het bovenste deel van de mouwen is van dezelfde stof gemaakt als de rest van de jas en op dezelfde wijze bewerkt, doch de benedenmouw is van zwarte en witte kant, bij den pols eindigend in een nauw sluitenden band, die voor het oog verborgen is door talrijke witte en rose linten, op elk waarvan een monogram is aangebracht. De voering van de jas is van roode Spaansche zijde. De broek is van een bijzonder mooie kwaliteit zwart fluweel, doch zij reikt slechts tot de knieën. De zoom bestaat uit een zwaar opgevlude rol, waardoor de pijpen rond bleven staan. De voorkant is geheel bedekt met zilver-, goud- en platina-borduursel in een patroon van Fransche lelies. De schoenen zijn heel eigenaardig: grijze zijde met hooge, rose leeren hakken. De punt is versierd met een groote rozet van geborduurde rose en witte zijde, terwijl in het midden een parelrozet is bevestigd. De steek is van heverbont, van boven versierd met witte en rose veeren, van onderen geborduurd met gouddraad, waar vijf-honderd parels in verwerkt zijn. De voering is van blauwe zijde met een monogram, bestaande uit een kroon en de letter „L”. Het vest is van zwart fluweel met goudborduursel, hetwelk bij dat van de broek past.

Dit voor ons gevoel wel zeer prachtige, maar voor een man nauwelijks „passende” costume is een edel stuk borduurwerk, dat nauwelijks zijns gelijke vindt in de gewaden der middeleeuwen, doch hoe uithoudig rijk deze kleedij ook is, wij kunnen ons nauwelijks voorstellen, dat Lodewijk er op zijn best uitgezien heeft, als hij eenzaam in een groote zaal zittend naar den „Ring der Nibelungen” zat te luisteren met het „Rheingold” om zoo te zeggen aan zijn lijf gehangen!

De muiltjes van koning Lodewijk worden met veel belangstelling bekeken door den bariton, die echter de opmerking maakte, dat ze een kleine uitgave van Marie Antoinette misschien zouden passen, doch hem niet.

DETAIL VAN HET BORDUURSEL VAN DE JAS. PARELROZETTEN, GOUDEN BLADEREN, OOSTERSCH VAN OPVATTING
BIJNA. MAAR HOE KUNSTIG GEMAAKT, HOE MOOI EIGENLIJK, ALS MEN EEN DEEL ERVAN GOED BEKIJKT.

Een wondermooi plekje
in de witte eenzaamheid.

Met de postbestellers in den witten Biesbosch

Een Pooltocht van vele kilometers!

Als u eens iets bijzonders mee wilt maken, dan moet u eens een dagje meegaan met onze postbestellers in den Biesbosch," schreef ons de heer v. d. Hoven, postkantoorhouder in Drimmelen. Dies togen wij op pad om een reportage te maken van dezen buitengewone dienst. De Biesbosch omvat een aantal polders, onderling gescheiden door vaarten en van het vasteland, aan de zijde van Drimmelen, door de rivier de Amer. De postdienst van Drimmelen heeft in de polders zesentwintig bestellingen. 's Zomers wordt de post vervoerd per motorboot en te voet; in den winter geschiedt dit zooals het uitvalt.

Weer of geen weer, de menschen krijgen hun kranten en brieven. De lengte van de grootste

route bedraagt ongeveer vijfenveertig kilometer, in normale omstandigheden al een flinke afstand, doch in dezen poolwinter bijna niet uitvoerbaar. En toch trekken dagelijks twee bestellers er op uit, over het ijs, dwars door de polders, en brengen hun post op de plaatsen waar ze zijn moet. Barend Verhoeven en Jan Rolaff heeten ze, eenvoudige kerels, die zonder mopperen hun zware taak vervullen.

Toevallig was het de dag van de groote route, dus van vijfenveertig kilometer. Om acht uur 's morgens vertrokken we, de bestellers gewapend met ijshaken om de sterkte van het ijs te onderzoeken. Er was geen goud in den mond van dezen morgenstond! De lucht stond somber grijs en op de Amer werden we begroet door een scherp noord-ooster, die al dadelijk probeerde of onze ooren en neus wel vorstvrij waren. Zig-zag ging het naar den overkant en daar, op den dijk, kregen we de sfeer van het poollandschap te pakken. Zoo ver het oog reikte, was alles van 'n smetteloos wit, onderbroken door rietvelden en hier en daar een huisje. Geen levend wezen, mensch noch dier, was te bespeuren. De noord-ooster had dien nacht zijn best gedaan en het sneeuwkleed recht getrokken over water en veld, zoodat een decimetersdikke sneeuwlaag alle gebaande paden had verborgen. Deze moesten dus opnieuw gezocht worden, wat, vooral op het ijs, niet meeviel. Immers, onder dat sneeuwkleed kon best een zwakke plek in het ijs zijn. Hier bewezen de ijshaken goede diensten. Ze zochten hun weg door de sneeuw naar het ijs en wij volgden in den parapenas, knieën optrekken, been strekken, enz. Een makkelijke manier van loopen is dit nu juist niet. Merkwaardig was het dat de menschen, wien wij post brachten, nog verwonderd waren, dat we er in dit weer op uittrokken om hen te voorzien van kranten, brieven, ouderdomsrente, enz. Want de bestellers zijn tevens wandelende postkantoortjes. Ze verkoopen postzegels, briefkaarten, reutezegels, betalen ouderdomsrente uit en postwissels, ontvangen belasting en girostortingen, nemen post mee

Een ijsbarricade wordt
genomen.

Een beetje afleiding langs den weg:
een ingevroren scheepje wordt losgemaakt.

Twee donkere figuurtjes in de wijde, witte wereld.

en postpakketten. De menschen in de polders hebben een groot respect voor deze bestellers en toonen dit door ze te laven met heete koffie en thee. Wij hebben nooit geweten, dat een kop heete koffie zoo lekker kon smaken! De omgeving, waar we door trokken, was wel ongelooflijk mooi en van een rust, die niet te beschrijven is. Ondanks al het wit was er afwisseling genoeg. Hier een smal vaartje, waar we tusschen de wuivende rietpluimen verder gingen, dan een ijsbarriade, die genomen moest worden, op de eene plaats kniehoog door de sneeuw om daarna weer te glijden over spiegelglad ijs. Op de dijken, klauterend over hekken of afdalend glijden we weer naar 'n ander water. En steeds ging de tocht verder.

Toen we eindelijk, na vier uur zwoegen, op 'n boerderij onze middagboterham aten, waagden we het te vragen, hoe ver we nu waren. Niet erg geruststellend klonk het antwoord: „We zijn bijna op de helft, maar het zwaarste gedeelte komt nog.”

De weg terug was zwaar. Automatisch deden de beenen hun plicht. Ze volgden het spoor der voorgangers, zooveel mogelijk profiteerende van de gemaakte voetstappen. Toen we eindelijk, aan het eind onzer krachten, tegen zes uur de verlichte deuropening zagen van het postkantoor, vonden we dit het schoonste gedeelte van den langen dag. Het gulle onthaal van de familie v. d. Hoven, en de waardeerende woorden van de bestellers over ons uithoudingsvermogen waren als balsem voor onze meer dan pijnlijke onderdanen.

Het is voor deze bestellers 'n zeer zware dienst, maar erger wordt het nog, wanneer de dooi in gaat vallen. Dan is er geen mogelijkheid om over het ijs te gaan en moet men trachten in 'n bootje, telkens het ijs stukslaande, de overzijde te bereiken. Menigmaal wordt hier een nat pak mee gehaald en men kan gerust zeggen, dat het dan levensgevaarlijk is. Maar de menschen in de polders wachten op hun post en ze krijgen deze, koste wat het kost. Een woord van warme waardeering voor deze plichtgetrouwe mannen is hier zeker op zijn plaats. Ze helpen er aan mee om den goeden naam, dien de Nederlandsche posterijen overal hebben, hoog te houden.

Een bus wordt gelicht.

„Neemt u dit postpakket eenden even mee?!”

Veel van deze hekjes moesten we over.

Een oase in de witte wildernis.

KENTEEKENEN DER MILITAIRE VLIEGTUIGEN

RESP. OP VLEUGELS EN ROMP EN OP VERTICAAL ROER

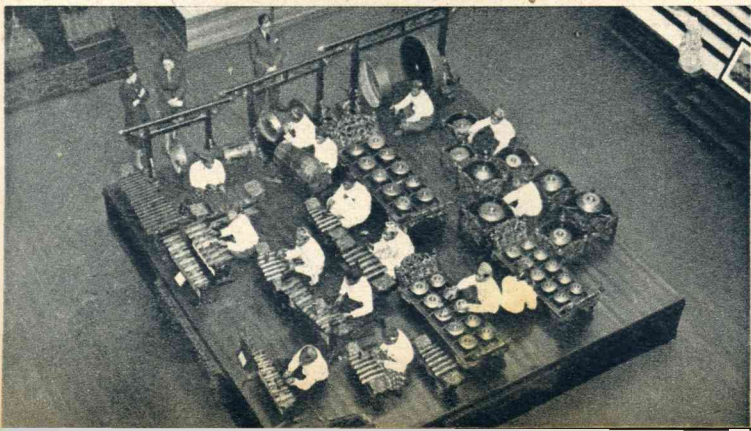
FRANKRIJK				BRITSCHE RIJK					
LEGER		MARINE				BIJ NACHT BOMMENWERPERS			
BELGIË				ITALIË		DUITSCHLAND		NEDERLAND	
ZWEDEN		NOORWEGEN		DENEMARKEN		IERSCHE VRJSTAAT			
SOVJET RUSLAND		ROEMENIË		TURKJE		JOEGOSLAVIË			
LITAUEN		LETLAND		ESTLAND		FINLAND			
PORTUGAL		ZWITSERLAND		GRIEKENLAND		SPANJE			
BULGARJE		HONGARJE		POLEN					

DANK ZIJ DE WELWILLLENDE MEDEWERKING VAN HET DEPARTEMENT VAN DEFENSIE ZIJN WIJ IN STAAT, ZULKS OP VEREEREND VERZOEK, HIERBIJ DE OFFICIEELE KENTEEKENEN AF TE DRUKKEN, WAARVAN DE EUROPEESCHE MILITAIRE VLIEGTUIGEN VOORZIEN ZIJN.

In den Hollandschen Schouwburg gaf het Fritz Hirsch-gezelschap vorige week de 500ste opvoering van de operette „Dreimädlerhaus“. — Een opname van het jubileerende gezelschap.

In het Koloniaal Instituut werd Zondag j.l. een concert gegeven door een gamelan-orkest, dat geheel uit Javanen bestond. Een aardige foto van de spelers met hun typische instrumenten.

Het enthousiasme voor de schaatssport wordt er bij den Amsterdammer door de felle koude of den langen duur van den winter geenszins minder om. Dat bewijst bovenstaande fraaie opname van de Sintelbaan, die onze fotograaf Zondag j.l. uit een der omliggende woningen maakte.

IN EN OM DE HOOFDSTAD

De wilde eenden en waterhoentjes trekken er in groote zwermen op uit om naar voedsel te zoeken. In de omgeving van de Zuidergasfabriek nam onze cameraman bovenstaande foto van de diertjes, die door een vriendelijken bewoner uit de omgeving niet vergeten werden.

KRUIEND IJS EN WASSEND WATER

De toestand aan het Aerdtsche Veer, dat de polders der drie gemeenten Pannerden, Herwen en Aerdt en Lobith met de rest van Nederland behoort te verbinden. De automobilist vindt zijn weg versperd.

Metershooge ijsbergen ontstaan ten gevolge van het kruierende ijs. Hier ziet men het café „Sprokkelenburg” te Bemmelen, ernstig door de ijsmassa bedreigd, waar ze reeds het terras heeft bereikt.

Van de „Nijmegen V”, voor Nijmegen gezonken, steken nog slechts de schoorsteen en de mast boven water uit.

Als Waal en Rijn op drift komen, als de krachten der natuur losbreken, als het ijs in onze groote rivieren in beweging geraakt, dan ziet het er voor de gebouwen langs den dijk en voor de schepen die door de ijsmassa's zijn ingesloten, somber uit. Dan biedt de natuur een even machtig als huiveringwekkend schouwspel. Dan kan men zien, hoe de grillig afgebroken schotsen, welke allerlei vormen aannemen, in wilde vaart op en over elkaar schuiven en met donderend geweld zich een weg breken, stroomafwaarts. Hooge muren als van donkergroen graniet stapelen zich op en breken weer dreunend onder den enormen druk van opnieuw aankruierende ijsmassa's. Honderden kijkers staren in spanning naar het natuurgebeuren, naar het losbarsten van die kolossale krachten, die schepen als notedoppen optillen en vermorzelen, die huizen als lucifersdoosjes zouden wegdrukken en tot den grond toe vernielen. Onze foto's, op deze bladzijden afgedrukt, geven een beeld van dit losbrekend natuurgeweld, dat ons doet denken aan de verhalen van moedige noordpoolvaarders en aan tafereelen uit het noord- of zuidpoolgebied.

De steenvoorraden nabij een steenfabriek langs de Waal worden door het kruierende ijs bedreigd.

Bij Druten en Wamel worden de woonhuizen langs de Waal door het snel wassende water bedreigd. Ze moeten worden ontruimd. — Burgers en militairen helpen, voorzien van hoge waterlaarzen, de bevolking van deze gemeenten bij het verlaten van de laag gelegen woningen.

Als de overlaat in den Rijn bij Lobith in werking treedt, komen ijs en water in beroering en bieden een indrukwekkend schouwspel.

Wat zal er straks nog heel zijn van dit bootenhuis aan den Waaldijk bij Tiel, als de ijsmassa's zullen zijn voorbijgetrokken? De aanlegsteiger en de loopbrug werden reeds vernield. Zware balken werden als luciferhoutjes gebroken.

De ijsdam, welke zich bij café „Sprokkelenburg” te Bemmelen heeft gevormd, gezien van den bevroren Rijn uit. Wanneer deze ijsmuur los komt, vormt hij een vervaarlijken stormram, welke groote onheilen kan veroorzaken.

De ijswoestenij op den Rijn in de buurt van Millingen.

PANTOMIME

door Dr. A. J. CRONIN

Tooneel kreeg men niet veel te zien in Levenford. In de kermisdagen stond er gewoonlijk, bij dansvloeren en draaimolens, een schouwburgtent, waarbinnen men voor twee stuivers „Het meisje dat verdwaalde” of „De moord in de roode schuur” kon aanzien, in een atmosfeer van petroleumdamp en sinaasappelschillen.

Daar stonden natuurlijk tegenover de populaire concerten. Daarbij onthaalde, des Donderdagsavonds in het winterseizoen, een aantal beschaafde dames en heeren een even beschaafd publiek op zang en voordracht.

„Nu zal de heer Archibald Small voordragen. . . .”

Waarop de heer Archibald Small blozend naar voren trad, in zijn krakende schoenen en zijn gehuurde smoking en begon te zingen: „Thora! Spreek nog één keer tot mij!”

Tusschen die twee polen lag een tooneelloos Levenford, waarin de burgers met de strengste opvattingen onverstoord konden leven.

Men kan zich dus voorstellen, welke beroering er begin December werd gewekt door het bericht, dat er een pantomime-gezelschap in de Burgh Hall zou komen optreden, in de week, die met Oudejaar begon.

Pantomime! Voor de kinderen natuurlijk. Toch wekte het woord een tintelende belangstelling ook in het meest bezadigde hart, en een hevige opwinding in de kringen der verliefde jeugd.

Zelfs „Doggy” Lindsay, de zoon van den burgemeester, gaf blijk van belangstelling in de pantomime; van een hooghartige belangstelling natuurlijk; een ietwat spottende belangstelling zelfs; want Doggy was een „branie”, het middelpunt van een klein groepje „branies”, die hun medeburgers door kleeding en manieren een verbluffend voorbeeld gaven.

Doggy was een jongmensch met een pafferig bleek gezicht, en aanleg voor puistjes, en een luiden, hollen lach, en een verbazingwekkende hartelijkheid in den omgang — hij kon bijvoorbeeld nooit nalaten, zijn goede kennissen op hun ruggen te kloppen en luidruchtig als „ouwen heer” te betitelen.

„Brandy met spuit, ouwe heer?” Dit was Doggy’s welkomstgreet, als hij zelfbewust in de gelagkamer van de Olifant en Kasteel stond.

Hij droeg kleurige overhemden en fonkelende manchetknoopen, en in ’t koude seizoen een heel aparte overjas met kolossale zakken en een kraag, die eeuwig opstond tot aan zijn uitstaande ooren.

Hij hield van kloeke pijpen met ontzettende krommingen, en klapperde onder ’t loopen met een dikken wandelstok. Hij ging door voor een vrouwenkenner bij uitstek. En hij had eens een bulldog gehouden.

Eigenlijk zat er geen kwaad haar aan den heelen Doggy. Hij leed aan een rijken vader, een dwaze, toegeeffelijke moeder en ’n zwak gestel. Voeg daarbij de kinderachtige zucht van den kleinstede schen Don Juan, om voor den meest doortrapten aller losbollen door te gaan, en u hebt Doggy op zijn ergst.

Het pantomimegezelschap kwam, een vijfderangs troep uit Manchester, naar deze binnenlanden van het noorden afgedwaald in de hoop, de inboorlingen in de luren te leggen met Asshepoes. Maar de inboorlingen lieten zich niet zoo makkelijk bij den neus nemen als verwacht werd.

Te Paisley was Samuel’s Tournée no. 5 niet met bouquetten, maar met tomaten bekogeld, en in Greenock had het overrijpe eieren geregend. Dus toen de gebarenspekers Levenford bereikten, was hun moed al deerlijk getaand.

De komiek zag er triest, verlept uit, de dames hadden zenuwen; en meneer Samuel piekerde heimelijk over dringende zaken, die hem allicht plotseling terug konden roepen naar Manchester.

Twee dagen na de openingsvoorstelling in de Burgh Hall kwam Finlay in de High Street Doggy Lindsay tegen.

„Haldero, ouwe heer!” riep Doggy.

Hij ging wel graag met Finlay om, wijs die was ingewijd in de diepe geheimenissen des lichaams.

Doggy’s eenvoudige geest koesterde een stillen eerbied voor den man, die goochelen kon met mysteries.

„Haldero, ouwe heer! De panto al gezien?”

„Nee!” zei Finlay. „Is ’t iets?”

„Of ’t iets is?” Doggy rukte zijn hoofd naar achter en schaterde het uit. „’t Is zeker iets! Iets verschrikkelijks, afgrijselijks — brandhout! En toch verzeke ik je, ouwe heer, dat ’t een knalsucces is!”

Hij schaterde nogmaals, greep Finlay’s arm en vroeg:

„Heb je Dandini gezien?”

„Nee! Ik zeg je toch, dat ik er niet heen ben geweest?”

„Je moet Dandini zien, Finlay,” verklaarde Doggy met overlopende oogen. „Moet je absoluut zien! Ze is je dätte, Finlay. Een juweel van een actricetje. Een ouwe knol voor ’n bokkenwagen. Je snapt me wel. Aan de handen van den vilder ontsnapt, en toen naar een schoonheidssalon gestrompeld. Ik laat me hangen als ze geen vijftig is, ze danst als een zak steenkool, en een stem om met garnalen te venten. . . . o, kerel, help me, als ik alleen maar aan haar denk krijg ik een stuip.”

Hij zweeg, om over zijn krampachtige vrolijkheid heen te komen; eindelijk kon hij zijn oogen drogen en ging hij voort:

„Je moet haar zien, ouwe heer. Al kostte ’t je je laatste duit. Zoo’n mop moog je niet missen. Ik heb voor alle voorstellingen besproken, plaatsen eerste rij. Ga je mee vanavond? Peter Weir komt ook, en Jackson, van de krant.”

Finlay keek Doggy met gemengde gevoelens aan; soms mócht hij Doggy wel, andere keeren kon hij hem niet uitstaan.

Hij had de uitnoodiging al bijna afgewezen, maar een zekere benieuwdheid, of misschien moet het nieuwsgierigheid heeten, werd hem de baas. Hij zei, een beetje kort:

„Misschien kom ik even binnenloopen, als ik tijd heb. Houd maar een plaats voor me open.” Toen bedankte hij voor de „brandy met spuit”, die Doggy uitbundig aanbood, en liep verder, om zijn visites af te werken.

Finlay kwam binnenloopen dien avond, nadat hij eerst Cameron had gepolst, of hij ’t welstaanshalve wel doen kon. Cameron had hem ietwat spottend aangekeken en toegestemd.

„Ga maar, als je zin hebt — dan neem ik de patiënten wel waar. ’t Kan geen kwaad, als je den jongen Lindsay ’n beetje binnen de perken houdt. ’t Is een halve gare — maar er zit heusch wat goeds in.”

De pantomime was nauwelijks begonnen, toen Finlay naar zijn plaats schoof, maar reeds zat het publiek, hoofdzakelijk bestaande uit leerjongens van de werf, te fluiten en te jouwen.

’t Was inderdaad een armzalige vertooning, maar door de zenuwachtigheid der spelers werd ’t een gruwel. Dandini was ook aan ’t werk — Dandini, de ster, Dandini, de spiegel der mode, echo van het hof, schitterend volgelinge van den prins.

Finlay keek in zijn programma; ze noemde zich Letty le Brun. Wat een naam! En wat een vrouw.

Ze was een grof opgeverfd schepsel met een vervallen figuur, een vaal gezicht met plekken rood op haar jukbeenderen en zichtbare camouflage in haar kleedij. Ze liep futloos en danste loom. Zingen hoefde ze niet. Als het koor het refrein aanhief, bewoog ze nauwelijks haar lippen. Finlay had durven zweren, dat ze geen geluid voortbracht. Maar haar oogen boeiden hem — groote, blauwe oogen, die stellig ooit mooi waren geweest, maar nu niets uitdrukten dan ellende en minachting.

Zoo vaak er om haar gelachen werd — en dat was dikwijls — verknepen zich die tragische oogen in haar onaandoenlijk strakke gezicht.

Het werd erger, naarmate de voorstelling vorderde; gefluit, gemiauw en eindelijk openlijke hoon. Doggy was opgetogen, hij kneep Finlay in zijn arm en lag slap neer in zijn stoel.

„Is ze niet om te gillen? Vind je ’t geen toppunt? Ooit zoo’n gek ding gezien sinds opoe dood is?” Alsof zij de nieuwe ster was, en hij de impresario, die haar ontdekt had.

Maar Finlay lachte niet. Diep in zijn wezen schrijnde er iets bij den aanblik dier vernedering van een menschenziel.

Eindelijk, bij een orkaan van hoonend applaus, daalde voor ’t laatst het gordijn. En Finlay had het uit kunnen schreeuwen van opluchting. Maar Doggy was nog niet voldaan — op geen stukken en brokken na, zei hij.

„We gaan naar voren,” vertelde hij zijn vrienden knipoogend, „achter ’t tooneel.”

Er stond hun iets gedegeners, iets doortrapters aan spot te wachten dan een eierbombardeement.

Finlay wou protesteeren, maar ze waren al onderweg, Doggy, Jackson en Peter Weir. Hij liep hen dus na, de tochtige, steenen gangen van de Burgh Hall door en een krakende trap op, naar de kleedkamer van Letty le Brun.

Het was natuurlijk een gemeenschappelijke verkleedkamer, met voorwendsels van tusschenschotjes, gescheurd behangselpapier en transpireerende muren; maar ’t grootste gedeelte van den troep was al vertrokken, ongetwijfeld zielsblij, nog ongedeerd naar hun logementen te kunnen komen.

Maar Letty was er nog. Zij zat aan een tafel vol rommel en maakte langzaam haar japon vast.

Bij nader aanzien bleek, hoe vervallen haar gezicht was. De schmink had zij weggeveegd, maar twee felle plekken waren achtergebleven op haar jukbeenderen, en zij had vliezige donkerten onder haar groote blauwe oogen.

Met een doffen blik bekeek zij hen.

„Zoo, jongelui,” zei ze eindelijk, toch nog met een zekere waardigheid, „wat is er van uw dienst?”

Doggy trad naar voren, prachtig in de rol van galanten ridder — ’t was toch zoo’n type, die Doggy Lindsay!

„Juffrouw Le Brun,” zei hij, bijna huilerig, „we zijn diep getroffen door uw spel van vanavond; we komen u even ons compliment maken en u iets vragen: zoudt u ons de eer willen aandoen, met ons te gaan souperen?”

Stilte. Meer naar achter stond Weir te vechten tegen een opkomende proestbui.

„Vanavond kan ik niet, jongens. Ik ben te moe.”

„O maar, juffrouw le Brun!” drong Doggy aan. „Een klein souperje maar! Een actrice met uw ervaring kan toch zoo moe niet zijn!”

Zij omvatte hen allen met haar droevigen en bijna bedaaften blik.

„Misschien kom ik morgen, als u ’t graag hebt.”

„Prachtig! Heerlijk!” riep Doggy dweperig, en hij noemde tijd en plaats.

Toen overbrugde hij de stilte, met zijn gewonen verbluffenden taet, door haar zijn gouden sigarettenkoker voor te houden.

Maar zij schudde haar hoofd.

„Op ’t oogenblik niet, dank u.” Haar lippen vormden een lachje. „Ik heb last van rookershoest.”

Weer een hinderlijke pauze. ’t Viel niet zoo koddig uit, als ze hadden verwacht. Maar Doggy bleef den toestand meester.

„Nu, juffrouw le Brun, dan moesten we maar weer afscheid nemen. We rekenen op u morgenavond. En nogmaals dank voor uw verrukkelijk spel.”

Zij glimlachte rustig, terwijl ze heengingen. Den volgende morgen aan het ontbijt wierp Cameron een pas binnengekomen briefje voor Finlay neer.

„Da’s misschien iets voor jou,” zei hij droogjes. „Je stelt toch zoo’n belang in ’t tooneel?”

Het briefje bevatte het verzoek, of de dokter even bij Letty le Brun zou komen, in haar pension.

Dus begaf Finlay zich dien ochtend naar Church Street no. 7. Hij ging vroeg; hij werd gedreven door een eigenaardige nieuwsgierigheid en een eigenaardige schaamte.

Misschien stond er iets van die gevoelens op zijn gezicht te lezen, toen hij de kamer betrad; ten minste, Letty le Brun glimlachte tegen hem — bijna geruststellend.

„Kijkt u maar niet zoo bezorgd,” zei ze, niet zoo lijdzaam als den vorigen avond. „Ik wou u graag even spreken. Toen u weg was, hoorde ik, wie u was. U bent de eenige, die me niet voor den gek hield.”

Zij zat in bed, met een paar dingen bij zich, die blijkbaar haar persoonlijke eigendommen waren — een foto in een gedreven zilveren lijst, een kristallen flacon Florida-water, een Fransch reisklokje, dat er gehavend uitzag, maar ooit een heel goed stuk was geweest.

Heel die banale kamer trouwens gaf blijk van een zekeren kieskeurigen smaak, die slechts de hare kon zijn. Finlay voelde dit sterk aan, en dus had zijn stem

iets gedwongens, toen hij vroeg, wat hij voor haar kon doen.

Zij wees hem op een stoel, en ging even op haar kussens liggen, voor ze antwoordde.

„U moet me eens vertellen, hoe lang ik nog leven kan.”

‘t Was de moeite waard, haar gezicht te zien. ‘t Leek wel, of ze een zekere pret in het geval had. Zij glimlachte even, vóór ze verder sprak.

„Ik heb toring — pardon, u noemt ‘t misschien liever tuberculose. Ik had graag, dat u even naar mijn longen luisterde en me vertelde, hoe lang ik ‘t nog vol moet houden.”

Hij had zichzelf kunnen slaan, omdat hij zoo dom was geweest. Hoe was ‘t mogelijk, dat hij ‘t niet aanstonds gezien had? Alles was er — het toring-blosje, vermagering, de korte ademhaling... alles.

Nu was er niets geheimzinnigs meer aan die vreemde, aandoenlijke matheid in haar optreden den vorigen avond. Hij stond snel op en nam zijwend zijn stethoscoop. Lang en zorgvuldig onderzocht hij haar borst, al hoefde hij eigenlijk niet lang te luisteren; de kwetsuren waren ernstig. Van haar rechterlong was niets meer over, de linker was doorzeefd met werkzame ziektehaarden. Hij zweeg, toen hij klaar was.

„Toe maar,” moedigde zij hem aan. „Zegt u ‘t maar gerust.”

Eindelijk, in groote verwarring, zei hij:

„U hebt misschien nog een half jaar.”

„U wilt me sparen,” zei ze, zijn gezicht bestudeerend. „U bedoelt eigenlijk zes weken.”

Hij antwoordde niet. Er ging een vloed van medelijden over hem heen. Hij keek haar aan, en trachtte dat ontreddende gezicht te zien, zooals het ooit geweest moest zijn. Ze was eigenlijk niet oud; ze was verouderd door de ziekte, niet door de jaren.

Haar oogen waren inderdaad heel mooi; zij was ongetwijfeld een knappe vrouw geweest — en een vrouw met smaak blijkbaar. En nu knoeide ze mee in die tienderangs pantomime, mikpunt van spot voor den eersten den besten pummel!

Opzettelijk bracht hij zijn gedachten onhandig onder woorden.

„Zet u dat soupertje vanavond maar uit uw hoofd. Dat laat uw gezondheidstoestand niet toe.”

„O, maar... ik wil er beslist heen! ‘t Is zoo lang geleden, dat me een soupertje werd aangeboden! En ‘t zal nog wel véél langer duren, voor ‘t weer gebeurt.”

„Maar begrijpt u dan niet...” begon hij.

„O ja zeker,” antwoordde zij. „Maar als ze die pret willen hebben, gun ik ‘t ze. Zoo is ‘t leven nu eenmaal — niets dan een beetje verlakkerij.”

Zij lag door het raam in de verte te staren.

Toen, als kwam ze tot besef der werkelijkheid terug, haalde ze haar portemonnaie onder haar kussen vandaan en vroeg, hoeveel ze hem schuldig was.

Finlay kreeg een kleur; ‘t was zoo duidelijk, hoe ze er voor stond. Maar al kon hij bot optreden, ‘t ontbrak hem niet aan tact.

Hij was zoo hoffelijk, den prijs der visite te noemen — hij was niet hoog — en het geld zijgend aan te nemen. Toen hij vertrok zei ze:

„Dus tot vanavond, hoop ik.”

Hij kon haar dien heelen dag niet uit het hoofd zetten.

Hij werd zich bewust, dat hij naar den avond verlangde. Hij wou haar weerzien, haar helpen als hij kon, het verbluffende raadsel van haar persoonlijkheid oplossen. En toch zag hij tegen den avond op ook. Hij was bang, haar te zien lijden onder Doggy's onuitstaanbaren spot.

Eindelijk werd het elf uur, ‘t afgesproken uur voor het souper. De afgesproken plaats was een klein, kortelings geopend restaurant in Church Street, eigenaar een zekere William Scott. ‘t Was een heel behoorlijke gelegenheid, waar vooral handelsreizigers kwamen. De inwoners van Levenford noemden het „de Bluf”, misschien wegens een zekere weelderigheid in tafellinnen en glaswerk.

De Bluf werd natuurlijk veel vroeger gesloten dan elf uur, maar Doggy, die alles en iedereen kende, had er Scott toe gekregen, een uitstekend soupertje op te dienen in het kleinste zaaltje, voor een vlamdend haardvuur.

Het was een heel aardig zaaltje. Er lag een goed vloerkleed, en in den hoek bij de roode pluchen gordijnen stond een piano (die naar een grootere zaal werd gesjord, als er gedanst werd).

Finlay was vroeg, maar ‘t duurde niet lang, voor de anderen kwamen. Doggy kwam het eerst binnengestormd, met een gewichtig gezicht, als diende hij een lid van de koninklijke familie aan.

„Dandini!” riep hij, hevig buigend. „Ziehier Dandini!”

Jackson en Peter Weir hadden waarschijnlijk vooral hun instructies gekregen van Doggy — met overdreven respect maakten zij plaats voor Letty, toen zij naar den haard liep.

Zij was heel eenvoudig gekleed, in een donkerblauwe japon; en misschien kwam ‘t doordat ze den heelen middag gerust had, maar ze zag er veel beter uit, in ieder geval minder vervallen in haar gezicht.

Zij namen aanstonds plaats aan tafel; een uitstekende tomatensoep werd gevolgd door koude kip en een prachtige tong in gelei.

Toen liet Doggy met vakkundige hand de kurk van een flesch champagne springen en Letty's glas vol schuimen.

„U drinkt natuurlijk champagne?” vroeg hij, met een knipoogje naar Weir.

Zij had het knipoogje zeker gezien, maar zij liet het niet blijken. Zij antwoordde met kalmen eenvoud:

„Ik heb Veuve Cliquot altijd lekker gevonden. Maar ik heb ‘t in geen tijden geproefd.”

„Kom kom, juffrouw le Brun,” zei Doggy. „Dat meent u niet! Ik kan me zoo indenken, hoe die tooneelsterren zich te goed doen.”

Volkomen gelijkmoedig antwoordde ze:

„Vergis u maar niet! We krijgen allerellendigst eten op toer. Ik heb in geen weken een behoorlijken maaltijd geproefd. Daarom is ‘t nu juist zoo'n tractatie voor me.” Zij nam een slokje champagne. „Hij is erg goed.”

„Aha, juffrouw le Brun,” spotte Doggy, „ik zie wel, dat u een kenner bent! U hebt zeker menig fijn soupertje meegemaakt van uw leven. Toe, vertelt u eens wat over die nachtelijke fuifpartijtjes!”

Zij keek droomerig naar den haard en stak haar hand uit, alsof zij iets van zijn warmte wilde vatten.

„Ja, ik ben nogal eens te soupeeren gevraagd. Bij Romano meermalen, en bij Gatti ook, en in ‘t Café Royal.”

Doggy grinnikte. Eindelijk werd ‘t goed: ze hapte. Straks kreeg hij haar zoo ver, dat ze ging spreken. Hij keek loerend opzij, terwijl hij haar glas bijvulde.

„Dat was zeker, toen u in Londen optrad?”

„Ja... in Londen.”

„U hebt natuurlijk dikwijls in eh... grootere stukken gespeeld dan dit, juffrouw le Brun. Een zoo begaafd actrice als u...”

Finlay zat op zijn tanden te bijten bij die onhebbelijkheid van Doggy, maar voor hij tusschenbeiden kon komen schudde zij haar hoofd.

„Nee! Ik treed nu voor ‘t eerst in een pantomime op, en” — zij keek even naar Finlay — „‘t is meteen voor ‘t laatst.”

„Uw eigenlijke terrein is zeker de groote opera?” opperde Doggy boosaardig.

Ze knikte rustig het hoofd.

„Ja. De opera.”

Het werd te erg, het werd heusch te erg. De opera! Zij sloegen dubbel. Weir liet een soort geloei hooren; zelfs de stugge Jackson zat te gnuiven. Maar Doggy hield zijn lachlust in toom, uit vrees, dat hij de pret bederven zou.

„Nee, u ‘t ze maar niet kwalijk, juffrouw le Brun. De champagne is zeker den verkeerden kant bij ze opgegaan. We hadden ‘t over de opera, juffrouw le Brun — de groote opera, juffrouw le Brun.”

Zij keek hem aan met haar droevig bedaarde oogen.

„Noemt u me alstublieft niet meer bij dien dwazen naam. Dien gebruiken ze alleen maar voor de pantomime. Mijn eigenlijke naam is Grey — Letty Grey... een veel voorkomende naam in Australië, waar ik vandaan kom; maar onder dien naam heb ik gezongen.”

Hierna kwam er een zonderlinge stilte.

Toen hief Jackson, die groot ging op zijn journalistengeheugen, en alle feiten over beroemdheden in zijn hoofd had, een langgerekt spottend gefluit aan.

„Letty Grey! U wilt toch niet beweren, dat u de Letty Grey bent?”

„U hoeft me niet te gelooven, als u geen zin hebt.” „Letty Grey is een beroemde zangeres geweest! Ze kwam uit Australië om in Covent Garden te zingen. Ze heeft „Isolde” en „Aïda” en „La Bohème” gezongen. „Madame Butterfly” was haar grootste succes. Tien jaar geleden was Letty Grey dé gevierde ster in Londen.”

„En nu zit ze hier.”

Jackson keek haar ongeloovig aan.

„Ik geloof u niet,” zei hij vierkant. „Letty Grey was een uitstekende zangeres. Maar u hebt totaal geen stem.”

Zij dronk haar glas leeg. De champagne bruiste door haar hoofd, en wekte een onvermoeden glans

in haar oogen en een diepen gloed in haar wangen.

„Daar weet u niets van,” zei ze, op een verachtelijken toon nu. „U hebt me nog nooit hooren zingen. Ik heb in geen jaren meer gezongen.”

Weir keek zij naar Finlay.

„Hij zou u kunnen zeggen, waarom niet. Maar nu heb ik zin om te zingen. Ja, ik geloof, dat ik ‘t doe. Ik zal voor de heeren zingen, om voor mijn souper te betalen.”

Nu was haar houding die van een koningin, die tegen een troep kinkels spreekt. Doggy en Weir zaten met open monden te kijken, toen zij opstond en naar de piano liep. Zij deed de piano open en liet haar vingers op de toetsen neerkomen. Zij wachtte — een lange, dramatische pooze. Toen hield zij haar hoofd naar achter, haalde diep adem en begon te zingen.

Zij zong Duitsch — een lied van Schubert. Haar stem, even onzeker, als een lang ongebruikt gebleven instrument, vervulde geleidelijk het zaaltje met een verrukkelijke zuiverheid van klank.

Haar stem rees, hooger en machtiger, en hief hen mee. De lucht vibreerde van hemelsche welluidendheid.

Er viel een doodsche stilte, toen het lied uit was.

Jackson zat te staren alsof hij een spook had gezien, en in de oogen van den jongen Weir stond gejaagdheid en bittere schaamte.

Maar zij wist niet eens meer, dat zij er waren. Snel ademend, iets voorover gebogen, bleef zij voor de piano zitten met een blik, die droomerig in de verte staarde.

Toen begon zij opnieuw, alsof zij voor zichzelf alleen zong — den liefdezang uit „Isolde”.

Aan het einde bleven zij als verstend zitten. Maar eindelijk kwam er leven in Doggy.

„Allemachtig!” fluisterde hij nederig. „Wat is dát mooi.”

Zij keerde zich naar hen toe, en zei, met een flauw lachje om haar mond:

„Nu nog even „Allan Water”.”

Finlay zag haar gezicht, het jachten van haar adem. Hij sprong op.

„Nee!” riep hij. „Niet meer zingen — houdt u in ‘s hemelsnaam op!”

Maar zij was al begonnen. De ontroerende woorden van het oude Schotsche lied werden met een onbeschrijflijke gevoeligheid voorgedragen:

„Aan den zoom van Allan Water,

toen de lente was gevlucht...”

Er stonden tranen in Finlay's oogen. Doggy boog zijn hoofd neer in zijn handen. Maar terwijl zij geboeid luisterden, en haar stem in de tweede strofe steeg naar een laatste verheffing, sloeg het geluid eensklaps over en zweeg zij.

Zij zat te wankelen op het krukje; er kwam een fijn rood schuim op haar lippen.

Zij keek hen aan met ietwat wezenloozen blik; toen viel ze zijwaarts neer.

Finlay wist haar tijdig op te vangen. Terwijl de anderen met groot rumoer opstonden vroeg Jackson:

„Wat heeft ze?”

„Bloedspuwing,” snauwde Finlay. „Geef eens koud water.”

Hij droeg haar naar de sofa in een hoek van het vertrek.

Doggy stond half te huilen.

„‘t Is mijn schuld! ‘t Is mijn schuld! Kan ik iets voor haar doen?”

„Haal een taxi, idioot,” zei Finlay. „Ze moet naar ‘t ziekenhuis.”

Toen ze haar naar het Cottage Hospital hadden gebracht was ze weer bij kennis. De volgende paar dagen knapte ze zelfs wat op, en toen begon ze langzaam achteruit te gaan.

Ze leefde in ‘t geheel nog drie weken.

Zij was volkomen gelaten en tevreden. Pijn had ze niet. Zij kreeg al wat ze begeerde.

Daar zorgde Doggy voor. Hij bracht haar iederen dag bloemen — heele massa's bloemen, die even een lachje op haar ingevallen gezicht riepen.

Hij was bij haar, toen ze stierf, en toen hij uit het ziekenhuis kwam, dien kouden ochtend in Januari, spraken zijn trekken een vreemde, nieuwe vastberadenheid uit.

Letty Grey ligt begraven op het kerkhof van Levenford.

Iedere week een keer wandelt Doggy daar heen met zijn dikken wandelstok en zijn pijp. Van zijn aanstellerij en zijn hollen lach is hij af, en gedeeltelijk ook van zijn liefde voor brandy met spuit.

Maar hij heeft veel meer mannelijks over zich.

PANORAMA- OORLOGSKRONIEK

Week van 5 Februari tot 11 Februari 1940

Maandag 5 Februari

Vandaag is in de Franche hoofdstad de opperste oorlogsraad voor de vijfde maal bijeengekomen. Engeland werd vertegenwoordigd door den premier Chamberlain en de ministers Halifax, Churchill, Kingsley Wood en Oliver Stanley. De raad is zoowel vanmorgen als hedenmiddag bijeengewest.

ONTSLAG GENERAAL REIJNDERS

H.M. de Koningin heeft generaal Reijnders op zijn verzoek eervol ontslag uit den militairen dienst verleend, onder dankbetuiging voor de uitnemende diensten door hem in verschillende gewichtige betrekkingen en in buitengewoon moeilijke omstandigheden bewezen. Tot zijn opvolger als opperbevelhebber van land- en zeemacht is benoemd luitenant-generaal H. G. Winkelman, die tevens bevorderd is tot generaal. Deze mutatie is gepaard gegaan met een andere benoeming in de hoogste bevelvoering van het leger. Bij koninklijk besluit is de generaal-majoor H. F. M. baron van Voorst tot Voorst, van den staf der cavalerie, eervol ontheven uit zijn functie van commandant der lichte divisie, tevens inspecteur der cavalerie en der wielrijders. Hij is in zijn rang en ouderdom van rang overgeplaatst naar den generalen staf.

Om tien uur vanochtend is bij het grenskantoor

Maalbroek (gem. Maasniel) op vier km. afstand van Roermond een patrouille wielrijders, dertien man sterk, onder commando van een eersten luitenant, op Duitsch gebied gereden. De geheele patrouille is door een Duitschen beampte aangehouden en voorloopig naar Elmt overgebracht. Men wacht thans af, welke maatregelen jegens de Nederlandsche patrouille zullen worden genomen, om haar op Nederlandsch gebied terug te brengen. De grenslijn verloopt ter plaatse zeer grillig.

Men bericht uit Finland, dat, na 'n verwoeden strijd van enkele weken ten noord-oosten van het Ladoga-meer, de achttien-de Russische divisie geheel vernietigd is. De aandacht wordt er op gevestigd, dat deze overwinning tot nu toe niet officieel door de Finsche regering bevestigd is.

Generaal Reijnders nam ontslag uit den militairen dienst.

Generaal Winkelman, de opvolger van generaal Reijnders als opperbevelhebber van land- en zeemacht.

Men meent te weten, dat de ministerraad heden een beslissing genomen heeft omtrent de versterking van de Indische vloot, en dat zij in principe besloten zou hebben drie slagkruisers van 27000 ton te laten bouwen. Een officieele mededeeling hieromtrent is echter nog niet verschenen.

Dinsdag 6 Februari

Het jongste legerbericht van het Finsche opperbevel geeft nog steeds geen opheldering omtrent den afloop van de gevechten, die nu reeds sedert midden der vorige maand ten noordoosten van het Ladogameer geleverd worden. Het bepaalt zich namelijk tot het volgende: „Ten noordoosten van het Ladogameer zijn de vijandelijke aanvallen, speciaal op de Pitkäranta-eilanden, afgeslagen. Verscheidene honderden vijanden zijn gedood.”

Omtrent de wielrijderspatrouille, die Maandagmorgen omstreeks 10 uur bij het grenskantoor Maalbroek onder de gemeente Maasniel op 4 km. afstand van Roermond de Duitse grens is overgereden, wordt medegedeeld, dat de geheele patrouille, bestaande uit dertien man, onder wie als commandant een eerste luitenant, een sergeant, twee korporaals en negen manschappen in den afgeloopen nacht omstreeks 12 uur naar Nederlandsch grondgebied zijn teruggebracht. Zij zijn naar hun kantonnement aan de overzijde van de Maas teruggekeerd.

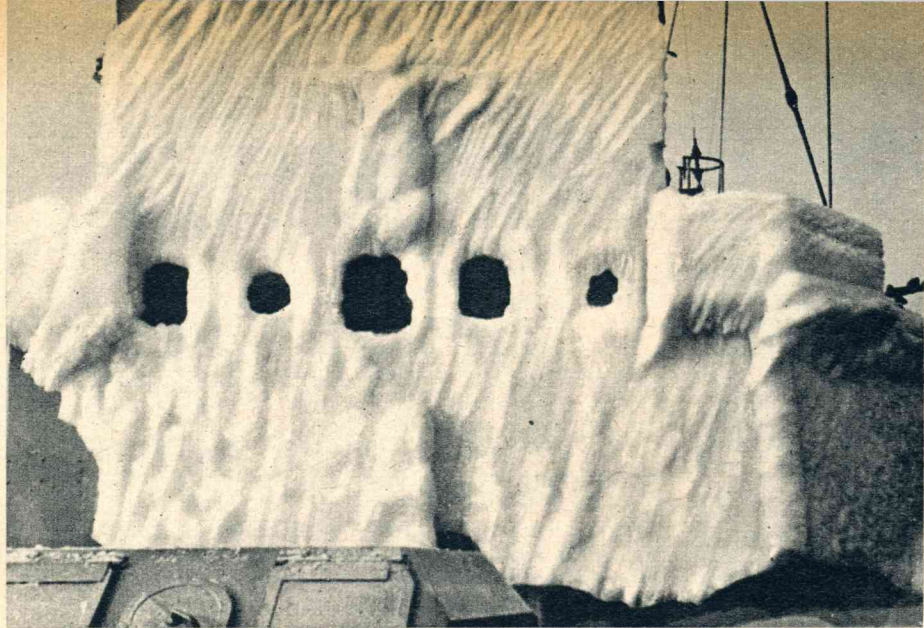
Het heeft eenig opzien gebaard, dat zoowel de Duitse gezant voor Finland als die voor Rusland in Berlijn vertoeven. Van Duitse zijde wordt echter ten stelligste ontkend, dat men hieraan eenigerlei consequenties moet vastknopen.

Het verkeer op de spoorlijn Czernowitz-Lemberg-Krakau-Berlijn, welke via het door de Russen bezette Poolse gebied leidt, ligt sedert eenigen tijd stil. De oorzaak is gelegen in het feit, dat de Duitschers en de Russen het tot nog toe niet eens konden worden over de bescherming van deze treinen. De Duitschers hadden getracht de goederentreinen door S.A.-lieden te laten begeleiden, doch de Russen hebben daartegen bezwaar gemaakt.

Thans zijn de twee landen in dit opzicht tot overeenstemming gekomen en wel in dien zin, dat de wagons tijdens den reisduur door Duitse marechaussees zullen worden bewaakt.

Het Nederlandsche consulaat werd bij één der talrijke Russische luchtaanvallen ergens in Noord-West-Finland getroffen en verwoest.

Een Deutsche mijnenveger heeft een moeilijken tocht achter den rug. Het schip is met ijs bedekt.

Men verneemt, dat de Russische troepener na hevige gevechten in geslaagd zouden zijn in den Summasector van de Mannerheim-linie een deuk te maken in de frontlijn, waardoor zij tot op 30 km. van Viborg genaderd zouden zijn.

Dat de goederenwagons worden beschermd, is dringend noodig, immers de eerste wagons op Oekraïens gebied werden leeggeplunderd, o.a. 8 wagons met eieren, 17 wagons met voor consumptie geschikte olie, 3 wagons met boter, 22 wagons met appels en 11 wagons met vleesch.

Een tweede moeilijkheid vormt het gebrek aan goederenwagons. De Roemeensche staatsspoorwegen bezitten 4000 wagons, welke voor het grootste deel in Duitschland staan. De Duitschers zullen nu dezer dagen een deel van deze goederenwagons weer naar Roemenië terugzenden, opdat het verkeer op de lijn Czernowitz-Krakau over tien dagen weer kan beginnen.

Zes Duitschers, verdacht van vijandelijke handelingen zijn door een Britsch oorlogsschip van het Portugeesche stoomschip Nyassa gehaald. Het oorlogsschip had de Nyassa tijdens het weekeinde aan de kust ter hoogte van Kaapstad aangehouden. De Duitschers zijn vanmorgen onder militaire bewaking in Kaapstad aan land gebracht.

Woensdag 7 Februari

De Commissie van Tien van den Volkenbond heeft vanmorgen in het Vredespaleis haar eerste vergadering gehouden. Zij heeft in een zitting, die slechts tien minuten duurde, met algemeene stemmen besloten, dr. H. Colijn te verzoeken, het presidium der commissie op zich te nemen. Dit verzoek werd terstond aan den oudpremier overgebracht, die er in toestemde.

Hedenmiddag om drie uur komt de commissie opnieuw bijeen, ten einde met haar eigenlijken arbeid te beginnen.

De Japansche premier Yonai heeft verklaard, dat hij bereid is toe te stemmen in de opneming van leden der Chineesche Tsjoenking-regering — en zelfs van maarschalk Tsjang Kai-sjek — in de nieuwe Chineesche regering, wanneer zulks gepaard gaat met de ontbinding van het nationalistische bewind te Tsjoenking.

De premier verklaarde, dat ook bij de concessies aan China de geest van de „nieuwe orde” een rol dient te spelen. Hij voegde hieraan toe, dat wanneer derde mogendheden opzettelijk den Japanschen vooruitgang in China belemmeren, de Japansche regering een vastberaden houding zal aannemen.

In de gouwen Danzig, Westpruisen en in de Warthe-gouw zullen, naar het Duitsche Nieuwsbureau meldt, niet alleen Duitschers uit het Oostzeegebied en uit Wolhynië gelegenheid krijgen zich te vestigen, doch ook boeren uit zuidwest-Duitschland. In de dichtbevolkte streken van Württemberg en Baden zullen kleine bedrijven worden samengesmolten, waardoor ongeveer honderdduizend boerenginnen voor de landverhuizing naar het nieuwe gebied in oostelijk Duitschland vrijkomen.

Gelijk de Duitschers uit de Oostzeegebieden en uit Wolhynië krijgen ook de landverhuizers uit het zuidwesten van het land zooveel akkerland toegewezen, dat zij hun bedrijf op grootere schaal kunnen uitoefenen dan hun tot dusver in de overbevolkte gebieden van Württemberg en Baden mogelijk was.

In de omgeving van Roermond zijn dezer dagen door de rijksrecherche twee personen aangehouden, een Nederlander en iemand van vreemde nationaliteit, die verdacht worden van ernstige spionage ten gunste eener vreemde mogendheid.

De Amerikaansche toestellen, die door Engeland aangekocht zijn, worden geheel met sneeuw bedekt, onder moeilijke omstandigheden gelost.

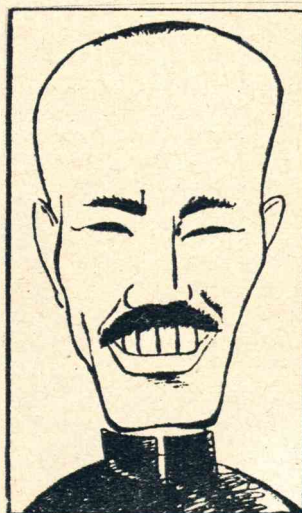
RUSSISCHE PARACHUTISTEN

Officieel wordt nu eerst medegedeeld, dat de Russen op 2 Februari jl. de eerste parachutistenpatrouilles boven Finland hebben neergelaten, o.a. op de Karelische landengte. Dinsdag werd medegedeeld, dat ook in Noord-Finland parachutisten waren gedaald.

Het experiment op de Karelische landengte is volkomen mislukt. Het was eenvoudig een zelfmoord in de lucht. Een deel der Sovjetparachutisten werd gevangen genomen, zoodra zij den besneeuwden grond bereikt hadden en de overigen werden reeds neergeschoten, toen zij nog aan hun valscherms in het luchtruim zweefden. Het moet voor de Finsche schutters gemakkelijk geweest zijn, de Sovjet-soldaten in de lucht te raken. Hun taak werd overigens vergemakkelijkt door het feit, dat de Sovjets op de Karelische landengte slechts over weinig gunstige landingsplaatsen konden beschikken, die daarenboven nog door vele Finsche soldaten beschermd worden.

De parachutisten beschikken over ski's, radio-installaties, automatische geweren, machinegeweren en springstoffen en zijn als Finsche soldaten gekleed. De eene afdeeling heeft tot taak, de bruggen en elektrische centrales te vernielen, terwijl anderen zich onder de Finsche soldaten moeten mengen en er een defaitistische propaganda moeten voeren.

Men neemt aan, dat er bij deze parachutisten ook vrouwen zijn, terwijl er ook spionnen moeten zijn, die zich waarschijnlijk naar Oost-Finland zullen

Caricatuur van maarschalk Tsjang Kai Sjek.

begeven om daar inlichtingen op te doen en die aan de Sovjets over te seinen.

Een plotselinge verscherping is ingetreden in de betrekkingen tusschen Frankrijk en de Sovjet-Unie ten gevolge van de eerst heden bekend geworden huiszoekingen, welke Maandag te Parijs gehouden zijn in het gebouw der Sovjethandelsvertegenwoordiging, in het Sovjet-reisbureau „Intourist” en in de woningen der employé's van de handelsvertegenwoordiging, alsmede in de Sovjet-Russische school te Parijs.

Donderdag 8 Februari

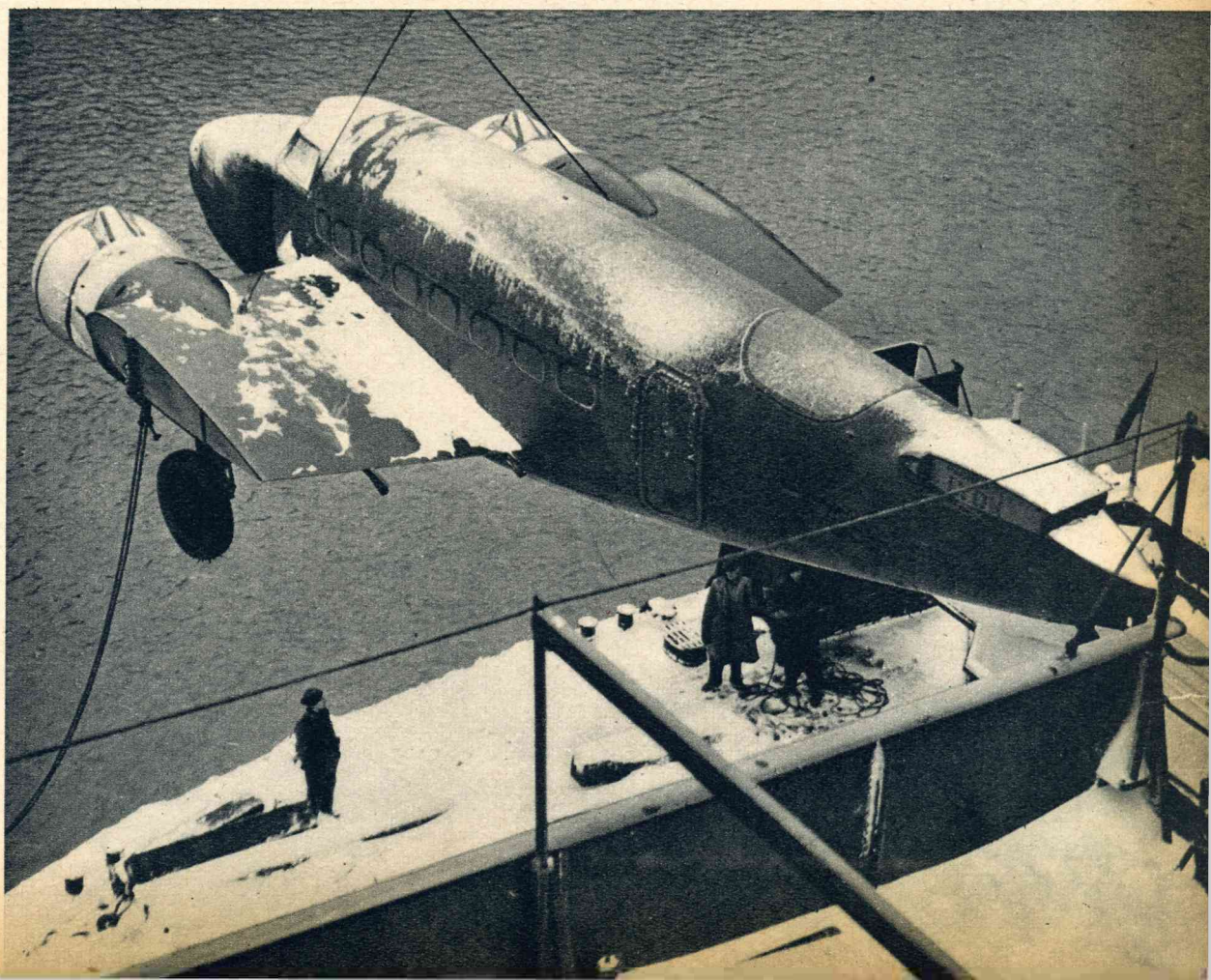
De Scandinavische hulpactie voor Finland heeft weer verscheidene resultaten kunnen boeken. Vandaag zijn namelijk twee afdelingen brandweerlieden met moderne uitrusting uit Zweden naar Finland vertrokken. Voorts heeft een groep van predikanten te Stockholm besloten, voortaan iedere maand één dag inkomen in het Finsche fonds te storten.

De Zweedsche ontdekkingsreiziger Sven Hedin heeft verscheiden voorwerpen van zijn collectie beschikbaar gesteld voor een veiling, die a.s. Zaterdag ten bate van Finland gehouden zal worden. Tot deze voorwerpen behooren o.a. een decoratie, die hij in 1891 van Abdoel Ahad van Tamerlan heeft gekregen,

voorts een decoratie, die de keizer van Korea hem schonk, vervolgens een Samoerai-zwaard uit de zeventiende eeuw, dat hem door de universiteit van Kioto geschonken werd en daarenboven nog een mantel van keizer Sjien Loeng. Ten slotte bevat de aangeboden collectie nog bijzondere postzegels en het 999.999ste exemplaar van zijn boek „Een woord van waarschuwing” — een boek, dat Hedin tijdens den wereldoorlog tegen de Russen geschreven heeft.

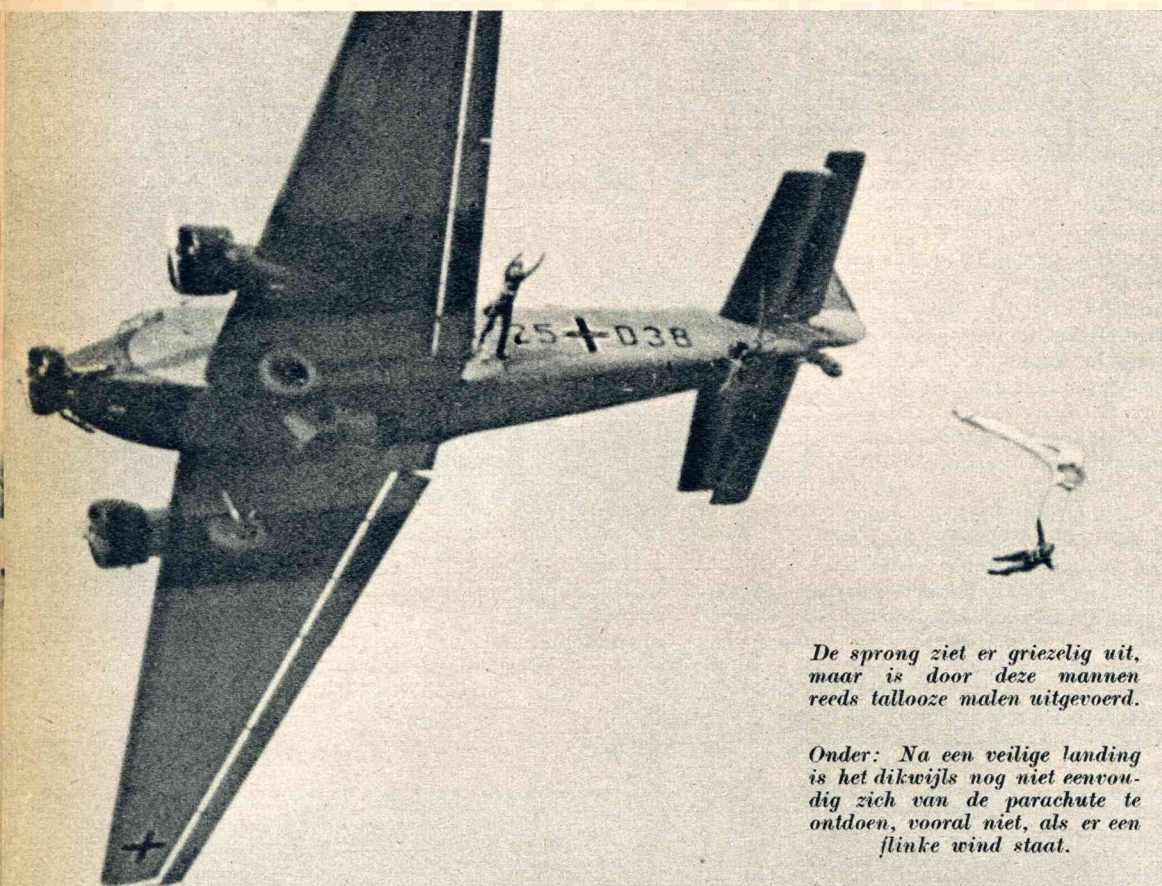
In zijn overzicht van den oorlogstoestand preeft de Engelsche minister-president den moed der Finnen. Hij zei o.a.: „Het Finsche volk zet zijn heldhaftigen strijd voort tegen den vijand, die zijn geweldige luchtvloot gebruikt voor een vergeefsche poging om den geest der Finnen te ondermijnen, door het verbranden der huizen van arme mensen, het vernietigen (met krachtige ont-

ploffingsmiddelen) van ziekenhuizen voor gewonden en de achtervolging van weerloze burgers met mitrailleurs. Het succes, dat de Finsche legers tot dusver bereikt hebben, heeft de bewondering van de wereld afgedwongen. Wij verheugen ons er over, dat de hulp, die wij gegeven hebben, voor Finland werkelijk van waarde is. Meer hulp is thans onderweg.

Parachute-springers zijn in dezen oorlog zoowel door de Duitschers als door de Russen in den strijd gebracht. Hierboven een groep Duitsche parachute-springers, op het punt het vliegtuig binnen te gaan.

De sprong ziet er griezelig uit, maar is door deze mannen reeds talloze malen uitgevoerd.

Onder: Na een veilige landing is het dikwijls nog niet eenvoudig zich van de parachute te ontdoen, vooral niet, als er een flinke wind staat.

NIEUW LEENINGSONTWERP

Bij de Staten-Generaal is vandaag het nieuwe leeningsontwerp ingediend. Hieruit blijkt, dat de regering van plan is een leening aan te gaan van 300 miljoen gulden tegen een koers van 100 % en een rente van 4 % per jaar; de looptijd zal veertig jaar zijn. Op deze leening kan worden ingeschreven met de obligaties der onlangs uitgegeven 4% staatsleening 1940.

Indien de inschrijvingen op de vrijwillige leening minder bedragen dan f 300 miljoen, zal het Rijk een gedwongen geldleening aangaan tegen 3 % rente. Verplichting daarop in te schrijven bestaat voor:

a. Natuurlijke personen, binnen het Rijk wonende, die voor het belastingjaar 1939/40 zijn of worden aangeslagen in de Vermogensbelasting naar een zuiver vermogen van f 30.000 of meer; het bedrag, waarvoor zij verplicht zijn in te schrijven, wordt bepaald in een bij het wetsontwerp gevoegden staat.

b. Maatschappijen, fondsen en instellingen, die in de uitoefening van hun bedrijf of hun werkzaamheden regelmatig gelden rentegevend uitzetten op termijnen langer dan één jaar. Zij zijn verplicht, in te schrijven voor een bedrag, dat gelijk staat met twee procent van de gezamenlijke waarde hunner bezittingen volgens de laatstelijk vóór 1 Januari 1940 vastgestelde balans.

c. Naamloze vennootschappen, commanditaire vennootschappen op aandelen en coöperatieve of andere vereenigingen (niet vallende onder b). Zij zijn verplicht, in te schrijven voor een bedrag, dat gelijk staat met de helft van de over een boekjaar, geëindigd in het tijdvak van 1 Mei 1938 tot en met 30 April 1939, gedane uitdeelingen, welke vallen onder de dividend- en tantième-belasting (de verplichting bestaat niet, als het bedrag der uitkeeringen minder dan f 5000 bedraagt).

In Roemenië neemt men bijzondere maatregelen ter verdediging van het land. In geval van een aanval zal het water der kanalen, die deel uitmaken van de „Caroligracht”, het groote nieuwe fortificatie-systeem, waaraan thans hard gewerkt wordt, terstond met brandbare vloeistoffen overdekt worden. Het kanalsysteem zal in geval van een plotselinge aanval een beslissende rol spelen, daar het een veilige dekking moet leveren voor de troepen, die dan intusschen op oorlogsvoet gebracht kunnen worden. In de fortificaties zijn ook reusachtige tankvallen opgenomen.

Vrijdag 9 Februari

Enkele eskaders bommenwerpers hebben vanmiddag om 12 uur een aanval gedaan op een vijftiental Britsche schepen in de Noordzee. Men meldt, dat zes vaartuigen werden getroffen of tot zinken gebracht, terwijl één Duitsch toestel neerstortte. De Britsche admiraliteit deelde mee, dat een torpedobootjager twee Duitsche duikboten heeft vernietigd.

EEN MINUUT DE VOLLE LAAG

De Fransche minister van Marine vertelde heden in een radiorede, dat één minuut vuur van de „Dunkerque” 1.2 miljoen francs kostte; één minuut vuur van de „Richelieu”, een ander Fransch slagschip, kost meer dan 2 miljoen francs. De minister deed daarop een beroep op het Fransche volk om het land te helpen de overwinning te behalen en in te schrijven op de bewapeningsleeningen.

De Deensche marine heeft verordend, dat het voor voetgangers verboden zal zijn, zich te bevinden in de voor de Deensche kust gelegde mijneenvelden.

Oorspronkelijk bestond een dergelijk verbod slechts voor schepen. Het is echter noodig gebleken, ook een dergelijk verbod voor voetgangers uit te vaardigen, omdat dezen lange wandelingen gingen maken op de dichtgevroren Sont tusschen Denemarken en Zweden en in zuidelijke richting naar Duitschland; wandelingen, die niet van gevaar ontbloot waren, aangezien een enkele misstap in een mijneenveld een vreeselijken dood ten gevolge kan hebben.

De voornaamste mijneenvelden liggen ter hoogte van Kopenhagen, ten zuiden van de Deensche eilanden in de Sont, en in de Grootte en Kleine Belt.

De commissie Van 't Haaff, die den minister op korten termijn moest adviseeren inzake de veiligheid ter zee, heeft een rapport uitgebracht, waarin de regering o.a. wordt aangeraden maatregelen te nemen om zich de bevoegdheid te verschaffen, een tijdelijk uitvaarverbod uit te vaardigen, als de omstandigheden daartoe aanleiding zouden geven.

In verband met de handhaving van de neutraliteit acht de commissie het noodig een voorschrift op te nemen, waarbij het verboden is van het zien of het aanhouden door een oorlogsschip of militair vliegtuig, ook van niet-oorlogvoerende landen, radiografisch of telefonisch, aan wien ook, kennis te geven.

Het voorschrift is als instructie voor den kapitein opgenomen. In het algemeen beveelt de commissie „radio-stilte” aan.

Tusschen de Nederlandsche onderhandelaars en de Britsche overheidsvertegenwoordigers is zoo goed als over de geheele linie overeenstemming bereikt. De onderhandelingen zijn zoo ver gevorderd, dat binnen enkele dagen het afsluiten van een accord tot regeling van het handelsverkeer tusschen Nederland en Groot-Brittannië verwacht wordt.

Arita, de Japanse minister van buitenlandse zaken, verklaarde, dat zijn regering bereid was een niet-aanvalspact met de Zuidzee-mogendheden te sluiten.

Sumner Welles, die door Amerika uitgestuurd wordt om in Europa „Poolshoogte te nemen.”

GEHEIME KAMERZITTING IN FRANKRIJK

De parlementaire agenda heeft plotseling een ingrijpende wijziging ondergaan. Het lag in de bedoeling in de ochtendzitting van heden den datum vast te stellen voor het houden van een aantal interpellaties over de algemeene politiek van het gouvernement, terwijl vanmiddag het met spanning verwachte debat over de propaganda en de censuur zou plaatsvinden.

In plaats daarvan is de Kamer, na ongeveer een uur in het openbaar te hebben vergaderd, om circa elf uur in geheime zitting gegaan, om een aantal vraagstukken op de binnen- en buitenlandse politiek van het gouvernement, alsmede op het verloop der krijgsvorrichingen betrekking hebbende, te bespreken. Tot deze procedure heeft de Kamer met 262—227 stemmen besloten, alhoewel minister-president Daladier haar dit ten sterkste ontraden had. Aangezien hij echter niet de vertrouwenskwestie had gesteld, kan aan dit votum niet dan een zeer beperkte politieke betekenis worden toegekend.

SPECIALE MISSIE VAN SUMNER WELLES NAAR EUROPA

De Amerikaansche minister van buitenlandse zaken, Cordell Hull, heeft medegedeeld, dat informele diplomatieke besprekingen begonnen zijn met de neutrale regeringen, met het oog op het duidelijke verlangen van alle neutrale landen naar uiteindelijk herstel van den wereldvrede op een gezonde, duurzame basis.

Een van de eerste diplomaten, die hedenmorgen door Hull ontvangen werden, was de Nederlandsche gezant. Ook gezanten van verschillende andere regeringen zijn op het ministerie ontboden en het ligt in de bedoeling de besprekingen tot alle neutralen uit te breiden.

Een tweede belangrijke verklaring, al werd gezegd, dat er tusschen beide geen verband bestond, was, dat de onderstaatssecretaris van buitenlandse zaken, Sumner Welles, door president Roosevelt naar Europa gezonden wordt, om zich op de hoogte te stellen van de toestanden in Italië, Frankrijk, Engeland en Duitschland.

Van de reis van Welles deed president Roosevelt zelf mededeeling. Welles heeft opdracht, aldus Roosevelt, geen voorstellen namens de Vereenigde Staten te doen en evenmin verplichtingen aan te gaan. Mededeelingen, die hij van de Europeesche regeringsautoriteiten ontvangt, zijn uitsluitend bestemd voor den president en Cordell Hull. Ten aanzien van die mededeelingen zal de strengste discretie in acht genomen worden.

GEEN DEUK IN DE MANNERHEIMLINIE

In officieele kringen te Helsinki ontkent men nadrukkelijk, dat de Russen er gisteren in geslaagd zouden zijn, een deuk in de Mannerheimlinie aan te brengen. Slechts eenmaal zijn de Russen er in geslaagd, binnen de stellingen van de eerste linie te komen, maar dit was, zegt men, slechts een kwestie van minuten. Ondanks de voortdurende aanvallen houdt de Finsche linie stand.

Sedert eenigen tijd, waarschijnlijk reeds sedert eenige weken, worden op de Fransche en Britsche ambassades in Moskou systematisch alle acten doorgezien en naar men in Moskouische regeringskringen verzekert, verbrand. Tal van leden van het mannelijk en vrouwelijk personeel der beide ambassades, die dit feit blijkbaar bekend hebben gemaakt, zijn ontslagen. Wat deze maatregelen te beteekenen hebben, is nog niet geheel duidelijk.

JAPANSCH TOENADERING TOT ZUIDZEE-MOGENDHEDEN ?

De Japansche minister van buitenlandse zaken, Arita, heeft geantwoord op een interpellatie over de Japansche politiek ten aanzien van de Zuidzeemogendheden. Mijake, een vooraanstaand lid van de partij der sociale massa, had er op aangedrongen, dat de regering de ontginning der natuurlijke hulpbronnen en de bevordering van handel en immigratie in Britsch-Indië, Nederlandsch-Indië en de Philipijnen zou aanmoedigen. Hij verklaarde zich tevens voorstander van het sluiten van een niet-aanvalsverdrag, om te bewijzen, dat Japan in dit Zuidzeegebied geen territoriale bedoelingen heeft.

Minister Arita antwoordde, dat het voor Japan wenschelijk en noodzakelijk is, de economische banden in de Zuidzee nauwer aan te halen. De minister meende verder, dat bij een niet gering deel van het publiek een verkeerde voorstelling bestaat omtrent Japans territoriale verlangens. De Japansche regering heeft alles gedaan om een dergelijk mis-

Caricatuur van Cordell Hull, Amerikaansch minister van buitenlandse zaken.

Caricatuur van Franklin D. Roosevelt, president der Vereenigde Staten van Noord-Amerika.

verstand uit den weg te ruimen en zou geen enkel bezwaar hebben tegen het sluiten van een niet-aanvalsverdrag, als de Zuidzeemogendheden daartoe bereid zijn.

Men merkt in verband hiermee op, dat de Nederlandsche regering tot dusver nimmer aanleiding gevonden heeft tot het sluiten van non-agressie-pacten, omdat zulke overeenkomsten niet passen in het raam der Nederlandsche zelfstandigheidspolitiek.

Zaterdag 10 Februari

De geheime debatten in de Fransche Kamer zijn geëindigd met een schitterende overwinning van het kabinet-Daladier. Nadat 's middags met gesloten deuren van 3.30 tot 6.30 beraadslaagd was, heeft de Kamer, met alle stemmen van de 534 aanwezige afgevaardigden, de volgende, door alle fractie-voorzitters geteekende motie van vertrouwen aangenomen:

„De Kamer, na kennisgenomen te hebben van de mededeelingen, die de regering gedaan heeft in een geheime zitting, welke discussies gekenmerkt werden door een hooggestemde vaderlandsliefde, brengt hulde aan de krachtsinspanning der regering en aan de heldhaftigheid van onze legers en spreekt het vertrouwen uit, dat de regering,

Een Britsche torpedoot-jager op zoek naar duikboten, die den handel zooveel afbreuk doen.

met medewerking van het parlement, den oorlog tot de overwinning voortzet.”

Officieel wordt medegedeeld, dat de Fransche militaire autoriteiten en de contrôle-commissies, belast met het instellen van een onderzoek naar vrijstellingen aan hen, die als specialisten in fabrieken voor oorlogsmateriaal werken, vele gevallen van bedrog hebben ontdekt. Sedert het uitbreken van den oorlog zijn 13.000 militairen naar het front teruggezonden; twintig militairen, onder wie zich werkegevers en werknemers bevinden, zullen voor den krijgsraad moeten verschijnen.

De te Brussel en Den Haag gevoerde besprekingen in zake het weer doen functioneeren van de Stillhalte tusschen Duitschland en alle neutrale landen hebben tot positieve resultaten geleid.

REDE VAN ROOSEVELT

In een vanmiddag op de trappen van het Witte Huis gehouden rede tot leden van Amerika's jeugdcongres, heeft president Roosevelt verklaard, dat de Sovjet-Unie 'n even absolute dictatuur is als elke andere dictatuur in de wereld. Ruslands oorlog tegen Finland, aldus Roosevelt, beteekent de invasie van 'n naburig land, zóó oneindig klein, dat het de Sovjet-Unie geen schade zou kunnen berokkenen.

Roosevelt's woorden werden, zoodra hij „Finland” noemde, door geestdriftig gejuich onderbroken.

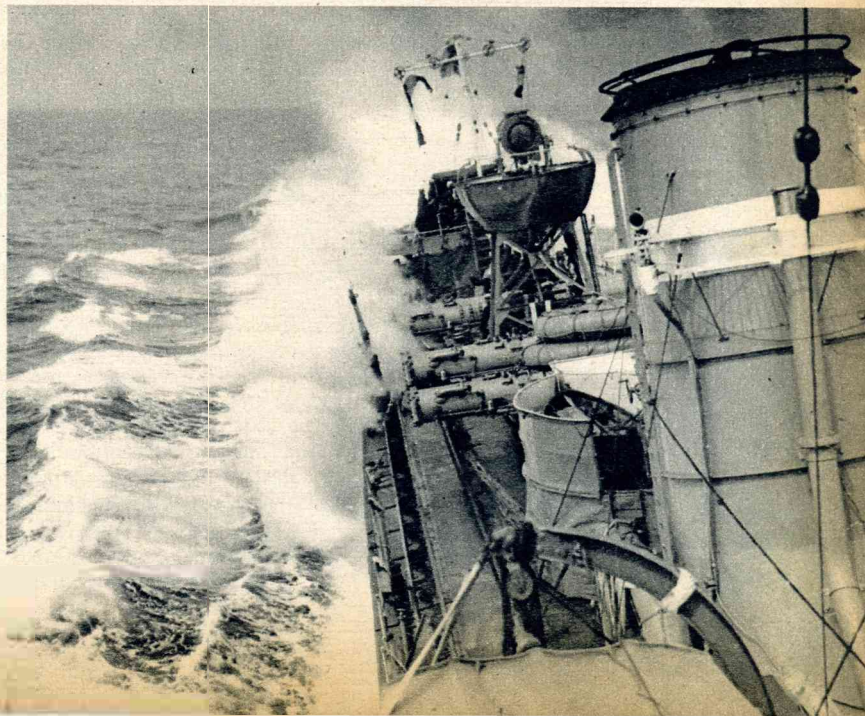
De sympathie van Amerika, aldus Roosevelt, is voor 98 procent met de Finnen. Jaren geleden hoopte ik, dat Rusland zijn moeilijkheden zou te boven komen en dat zijn bewind ten slotte een vredelievend en populair bewind zou worden, dat niet zou raken aan de onschendbaarheid van zijn buurstaten. Die hoop is nu ófwel voorbij óf wordt voor betere tijden bewaard.

Ik had vroeger belangstelling voor het Russische experiment, omdat vele Russische leiders getracht hebben, het lot van miljoenen slaven te verbeteren. Ik hield echter niet van het regime van het communisme, ik verafschuw het zonder onderscheid dooden van duizenden onschuldige mensen. Ik keurde ten volle de uitbanning van den godsdienst af, al zag ik zeer goed in, dat Rusland naar de religie zou terugkeeren, omdat 5000 jaar geschiedenis bewezen heeft, dat de menschheid altijd in God geloofd heeft, ondanks de tientallen mislukte pogingen, God uit te bannen.

In Zweden treedt men met groote strengheid tegen de communisten op. De actie was gericht tegen het communistische dagblad „Ny Dag”, doch men deed eveneens invallen in de partijhuizen en in de particuliere woningen van vooraanstaande communisten.

Zondag 11 Februari

De aangekondigde reis van Sumner Welles naar Europa en het vertrek van den Amerikaanschen ambassadeur te Moskou zijn aanleiding geweest tot het ontstaan van het gerucht, dat Amerika een bemiddelingspoging tusschen Finland en de Sovjet-Unie voorbereidt. Tanner, de Finsche minister van buitenlandse zaken, heeft echter verklaard, dat de Finsche regering hier niet om gevraagd heeft en ook van zulk een initiatief niets afweet.

Mijn man is helaas niet thuis!

Ik zal hem echter mededeelen, wat U gezegd heeft: Dr. Schieffer's Stofwisseling-zout bij verstopping, overtollig vet, reumatiek, onzuivere huid, aambeien met succes gebruikt door U en Uw vrienden. Ook voor grondige darm- en bloedzuivering geen beter middel dan:

Dr. Schieffer's Stofwisselingzout

Perflacon fl. 1.05 Dubbel-flacon fl. 1.75 bij apothekers en vakdrogisten.

HET GROOTE MYSTERIE VAN DE COCOSEILANDEN

Onvindbare miljoenen aan goud, zilver en edelgesteenten. Staat de geheimzinnige plaats op een kaart aangegeven?

Houden die eenzame eilanden daar ver in den Indischen Oceaan een geheim verborgen? Liggen er ergens, begraven in diepe ravijnen of verstopt in een onvindbare rotsspleet, miljoenen aan oude Spaansche munten, juweelen en goudstaven? Wie zal het zeggen?

De Cocoseilanden liggen ten zuiden van Sumatra en het zijn onherbergzame, rotsachtige eilanden.

Zij werden in 1689 door kapitein Keeling officieel ontdekt. Wij schrijven „officieel”, omdat zij op kaarten uit 1680 reeds vermeld staan. Bovendien was de piratenkapitein, John Eaton, Keeling al voor geweest, want Eaton had vier jaren vroeger een bezoek aan deze eilanden gebracht en hij was niet erg best over het land van de kokosnoten te spreken.

Lionel Wafer, die ongeveer veertien jaren later het eiland bezocht, dacht er weer anders over. Hij vond het hier een waar lustoord. Zoo vertelt hij dat op het eiland een heuvel staat, die bezaaid is met kokosboomen. Fontein van helder zoet water spuiten naar den top van den heuvel en vormen er 'n meertje, waaruit stroompjes kronkelen en hun weg naar beneden vinden, terwijl zij telkens watervallen vormen, die een heerlijke, milde koelte in 't warme klimaat brengen.

Een ander, George Vancouver, verhaalt dat hij onmogelijk het meer kon bereiken, omdat het geheel omringd was door diepe en gevaarlijke afgronden en nu zegt de overlevering, dat ergens in die ontoegankelijke ravijnen bij het meer de miljoenen begraven liggen. In het jaar 1819 kreeg het eiland als schatteneiland zelfs een groote vermaardheid. De schatten zouden afkomstig zijn uit Zuid-Amerika, waar in deze jaren een hevige vrijheidsoorlog woedde. De Zuid-Amerikanen waren het Spaansche juk moe geworden en onder aanvoering van dappere mannen, als Simon Bolivar, gelukte het hun in Venezuela het oude Spaansche gezag omver te werpen. Voordat de stad hun echter in handen viel, hadden de rijke Peruanen hun goud, hun juweelen, de kostbare kerkornamenten en vaatwerken naar fort Lima meegenomen, waar zij in ieder geval voor korten tijd veilig waren. Al deze bezittingen vertegenwoordigden een waarde van dertig miljoen dollar en natuurlijk werd er aan alle kanten op dezen rijken buit geloerd. De belegering begon, maar toen de commandant van het fort begreep, dat de toestand voor de belegerden hachelijk begon te worden, liet hij het Spaansche garnizoen met de kostbaarheden wegtrekken. De schat werd overgeladen op eenige koopvaardij-schepen. Nauwelijks echter hadden de schepen het ruime sop gekozen, of zij werden door zeeroovers aangevallen. Het was inmiddels bekend geworden, dat de Spanjaarden hun kostbaarheden over zee in veiligheid wilden brengen en daardoor wemelde het daar van zeeschutters. De kapers maakten inderdaad den Spanjaarden den schat afhandig en volgens de overlevering was het de piratenkapitein Thompson, die zich de miljoenen wist toe te eigenen. Men zegt, dat hij den geheelen buit in 'n hol op het Cocoseiland verborgen heeft en dat de plaats, waar deze spelonk zich bevindt, door hem op een

kaart is aangeduid. Deze kaart kwam in handen van twee zeelieden, die Bogue en Keating heetten. Zij reisden naar 't Cocoseiland, maar hun tocht mislukte en vijftig jaren later vernam men, dat de vrouw van Keating in het bezit gekomen was van Thompson's kaart. Mevrouw Keating zond, onder bevel van een New-Foundlandschen kapitein, een schip naar het Cocoseiland. Maar dit schip heeft niet eens het eiland bereikt, want onderweg brak er mouterij uit, waardoor de kapitein zich genoodzaakt zag zonder resultaat terug te keeren. In het jaar 1893 beweerde de dochter van kapitein Keating, mevrouw Richard Young uit Boston, dat zij in het bezit was van de bewuste kaart. Zij wist zelfs een admiraal voor den schat te interesseeren en zoo ging de Britsche admiraal Palliser in 1896 met een oorlogsschip naar het Cocoseiland. Hij had een flinken voorraad werktuigen en dynamiet aan boord, maar wat hij ook deed, den schat vond hij niet.

Lord Fitzwilliam, die eveneens door middel van explosies in het bezit van de geheimzinnige kostbaarheden trachtte te komen, moest zonder resultaten huiswaarts keeren.

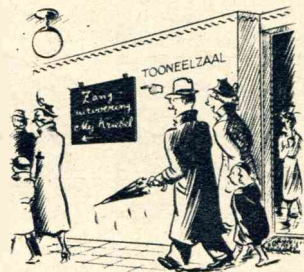
In het geheel gingen er in de negentiende eeuw twaalf expedities naar de Cocoseilanden, maar de schat bleef onvindbaar.

In 1905 waagde Lord Fitzwilliam nogmaals een poging, maar ook deze expeditie leverde niets anders dan teleurstellingen op. Bij dit bezoek ontmoette Fitzwilliam hier een Duitscher, die Gissler heette, en de koning van het Cocoseiland genoemd werd. Gissler, die twintig jaren later nog steeds op het eiland woonde, had het recht een bepaald percentage te eischen van de schatten, die hier gevonden werden. Hij had dit recht voor een behoorlijk bedrag gekocht van de regeering van Costa Rica. Heel wat gelukzoekers heeft hij in welstand en vol moed hier zien komen, die later geheel berooid en terneergeslagen het eiland moesten verlaten. Ook tal van zwendelaars en bedriegers hebben in letterlijken zin „munt geslagen” uit de schattenverhalen. Met valsche voorspiegelingen wisten zij goedgebloovigen lieden het geld uit de zakken te kloppen voor „winstgevend” ondernemingen, die nimmer tot stand kwamen! Toch wordt er verhaald, dat een expeditie eens het geluk had, in een rotsspleet aan de Waferbaai eenige halfverteerde zakken met munten te vinden, die te zamen een waarde vertegenwoordigden van 110.000 dollar, benevens 'n apart liggenden hoop zilvergeld. Eveneens beweert men, dat een paar soldaten, toen zij een ouden cederboom opbleezen, daar 'n kistje ontdekten met gouden kerkversieringen uit Zuid-Amerika, ter waarde van 2000 pond.

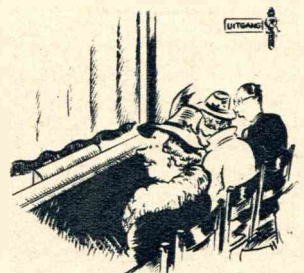
Al die verhalen zorgen er voor, dat er nog steeds vele avonturiers hun geluk op de Cocoseilanden gaan beproeven. Het museum in Costa Rica heeft echter nog een verrassing, die den schatgravers minder welkom zal zijn. Het herbergt een ouden boomstronk, afkomstig van de Cocoseilanden, met het nuchtere opschrift: „De vogel is gevlogen!”

Of dit de waarheid is? Wie zal het met zekerheid kunnen zeggen?

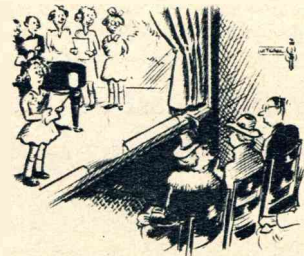
„Ssst...” roepen helpt niet!

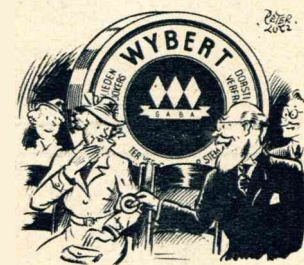
Er is vanavond kinderzanguitvoering. Ondanks het slechte weer komen er toch veel ouders.

Mevrouw Klein straalt, want haar Marietje zal het welkomstwoord spreken.

Oh wee, daar krijgt juist iemand een geweldige hoestbui. Mevrouw draait zich om en roept luid: „Ssst...”

Ja, maar wat helpt dat! Hier, neemt U een paar Wybert-tabletten; zij beschermen U tegen hoest en keelpijn.

Alleen in origineele blauwe doozen à 25, 35 en 60 cent.

Madame de Pompadour

Van den Fransen koning Lodewijk XV is bekend, dat hij sterk onder de invloed stond van Mme de Pompadour, een beroemde schoonheid. Zij was het, die aan het hof de scepter zwaaide, zich bewust van haar alles veroverende charme... Het meest opvallend moet haar prachtig kastanjebruin haar zijn geweest en haar jeugdige, blanke teint. Ook Uw huid kan zacht en blank worden door het regelmatig gebruik van Vinolia Vanishing Cream, de moderne gelaatscream, die door haar extra fijne emulgering een uitstekende onderlaag vormt voor poeder. Vinolia Cold Cream, de ideale nacht-cream, voedt en verjongt Uw huid gedurende de nacht!

Vinolia
VANISHING CREAM - COLD CREAM
TUBEN VANAF 35 CT. - LUXE POTTEN VANAF 45 CT.

Voor O. en O. werd in de Eierhal te Amersfoort een tenniswedstrijd tusschen burgers en militairen gehouden. Talrijke kopstukken verleenden hun medewerking. Na afloop van hun partij schudden G. Leembruggen (burger) en jhr. R. de Brauw (militair) elkaar de hand.

Het einde van den zesdaagschen wielervedstrijd te Antwerpen. Schulte (rechts) en Boeyen, de Nederlandsche overwinnaars.

SPORT VAN DE WEEK

De voetbal rolde weer. Te Maastricht werd de wedstrijd M. V. V.—Juliana gespeeld, welke eindigde in een 2-1-overwinning voor de gastheeren. Aanval der bezoekers op het Maastrichtsche doel.

De studentenschaakclub „Paris” te Delft vierde haar 16e lustrum met een vierkamp, waarin de vier sterkste schakers van ons land uitkwamen. Moment uit den door dr. Euwe gewonnen strijd tegen Landau.

De biljartwedstrijd Nederland-België te Amsterdam werd door onze landgenoot gewonnen. Kiekje van de Nederlandsche ploeg met den beker. V.l.n.r. Van Vliet, De Leeuw, Koopman, Dommering, Sengers en Sweering.

Het ijs gebroken. — Te Maastricht werd na een rust van ongeveer twee maanden Zondag j.l. weer gevoetbald. M. V. V. klopte Juliana met 4-1. Moment voor het doel der gastheeren.

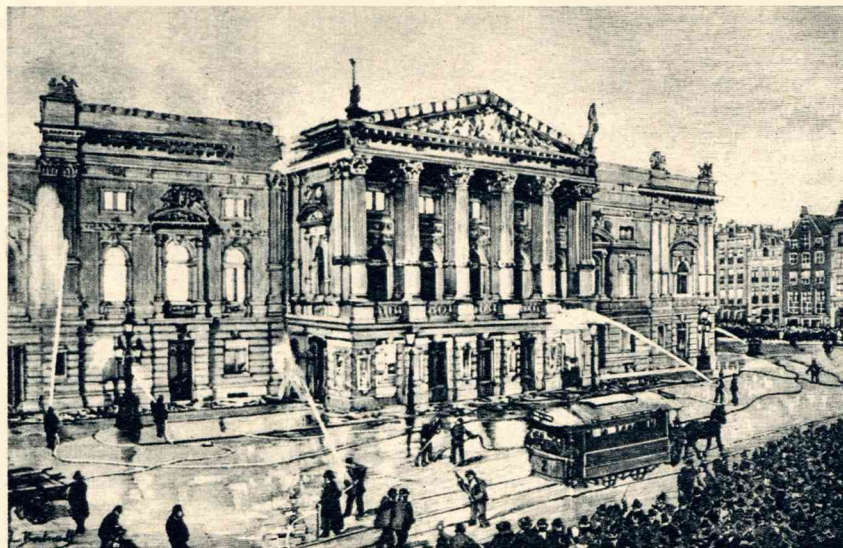

Moment uit den biljartwedstrijd Nederland-België te Amsterdam. De jeugdige Belg Vingerhoedt in zijn partij tegen Koopman aan stoot. In het midden Z. Exc. Luit. Gen. H. A. F. G. van Ermei Scherer.

NEDERLANDS VROOLIJKSTE PLEIN IN GROOTVADERS DAGEN

Juist vijftig jaar geleden
brandde de Amsterdam-
sche schouwburg af.

Toen de morgen van 20 Februari 1890 aanbrak, zagen duizenden Amsterdammers ontzet naar hun uitgebranden schouwburg. Heel den dag tot 's avonds toe duurde het nablussen.

Op een stralenden winterdag, 19 Februari 1890, vierde Amsterdam den 73sten verjaardag van koning Willem III. Vlaggen ontplooiden zich langs de gevels der oude grachtenhuizen. Blijde klokkeklinken vulden de heldere vrieslucht. In de Plantage werd parade gehouden, opgehuisterd door de stamfmuziek van 't 7e. In „d'Geelvinck" onthaalde men tweeduizend kinderen, die nog een mooie ijsmuts als aandelen kregen. Assauts, concerten, illuminaties stonden voor 's avonds op het program. Ook in den stadsschouwburg werd 'n feestvoorstelling gegeven: „De terugkeer van den koloniaal" door 't Nederlandsch Tooneel, besloten met een door Bengaalsch vuur verlichte apotheose. Weinig vermoedde 't publiek, dat onder den indruk van het fantastisch slottaferaal den schouwburg verliet, om in de feestelijke stad nog een blik te werpen op brandende vetpotjes en gaspitten aan tal van gevels en voor het huistoe gaan nog even verpoozing te zoeken in de naburige koffiehuisen, dat het de laatste maal was geweest, dat men den kunstmempel op het Leidscheplein betreden had.

Want in den vroegen morgen van 20 Februari 1890 brak een felle brand uit, welke in enkele uren tijds den schouwburg verwoestte en pas laat in den avond volkomen bedwongen kon worden. Om ze uur in den morgen was het groote gebouw één vuurzee, waartegen de brandweer met haar zes stoomspuiten en de „Jan van der Heyden" in de Baangracht machteloos stond. Een harde zuidoostenwind blies de loeiende vlammen aan en slechts met de grootste moeite slaagde men er in, de belendingen te behouden.

Burgemeester van Tienhoven behoorde tot de eersten, die op de plaats van de ramp verschenen. Op het gerucht van den brand stroomden tegen den ochtend duizenden naar het Leidscheplein, waar bij het aanbreken van den dag zich de rookende ruïne vertoonde van het eens zoo trotsche gebouw. Heel den 20en Februari bleef een groote mensenmenigte op de been, want ononderbroken duurde het blus-

schingswerk voort. Vooral de kroonlijst brandde hardnekkig en telkens zag men, nu hier, dan daar, het vuur weer oplaaien. Het nieuws verspreidde zich snel door de stad. Overal verzamelde men zich om de catastrofe te bespreken, die zooveel schade met zich bracht. De in het gebouw verzamelde muziekbibliotheek was verloren gegaan, evenals de particuliere bibliotheek van den directeur, den heer Stumpf. En algemeen was de deernis met den eenvoudigen gasfitter van den schouwburg, die zijn spaarpenningen — fl. 5000. — in het gebouw het veiligst had gewaand en nu radeloos bij het blusschingswerk toezag. Later zou de man althans het baar geld, zij het gedeeltelijk gesmolten en vormeloos, nog onder de puinhoopen terug vinden.

Voor de tweede maal was de Amsterdamsche schouwburg door het vuur vernield. Het in 1637 met Vondel's „Gysbrecht" ingewijde gebouw op de Keizersgracht bij de Runstraat werd in den avond van 11 Mei 1772 een prooi der vlammen. De nieuwe schouwburg, van hout opgetrokken, verrees toen bij de Leidschepoort naar ontwerp van den stadsbouwmeester J. E. Witte. De inwijding volgde op 15 September 1774 met het vaderlandsch treurspel „Jacob Simonsz. de Rijk". De houten kast, zooals men dit gebouw noemde, heeft bijna honderd jaar

dienst gedaan. Pas op 2 Februari 1874 gaf het gezelschap Albrecht en van Ollefen de eerste voorstelling in den geheel herbouwd kunsttempel, door de architecten B. de Greef en W. Springer ontworpen, welk gebouw echter maar 'n kort leven zou zijn beschoren. Want zestien jaar later — thans een halve eeuw geleden — brandde het volkomen uit. De huidige stadsschouwburg, die later op dezelfde plaats verrees, is dus de derde, die aan het Leidscheplein is gebouwd.

In die vijftig jaar heeft zich het aspect van dit plein wel sterk gewijzigd. Thans een centrum van grotestadsleven, was het er in die dagen rustig en gemoedelijk, zooals trouwens in heel 't toenmalig Amsterdam, eigenlijk nog slechts 'n groote provinciestad. Wel gezellig en heel genoeglijk om in te leven, maar waar het geslacht van vandaag zich nauwelijks meer thuis zou gevoelen. Wat zouden wij vreemd opzien als wij nog eenmaal werden teruggeplaatst op dat Leidscheplein,

waar onze grootvaders tevreden mee waren en zich best amuseerden. Onze verwonderde blikken gingen waarschijnlijk 't eerst naar het in dien tijd moderne, maar voor onze begrippen gedrochtelijke, oude American Hotel, dat daar in 1882 was gebouwd, grenzende aan den brandweer- en politiepost met bovenwoning voor den buurtmeester, die het bevolkingsregister van de wijk bijhield, en het klokke-torentje. Het geheele complex heeft in 1900 plaats gemaakt voor het huidige American Hotel, gebouwd door architect W. Kromhout. In den toren van dit nieuwe hotel hangt nog de klok van het oude hoektorentje en dat is — wat weinige Amsterdammers

De hoek Leidschestraat en Leidscheplein, thans het passagebureau der K.L.M. Het hoekhuis laat wel zien, dat het begrip ontsierende reclame blijkbaar nog niet was ontdekt.

Het oude American Hotel met het politiebureau annex brandweerpost. In het hoektorentje hangt de historische boomblok, welke later werd overgebracht naar den toren van het moderne American. Op den achtergrond de zwavelzuurfabriek van Ketjen.

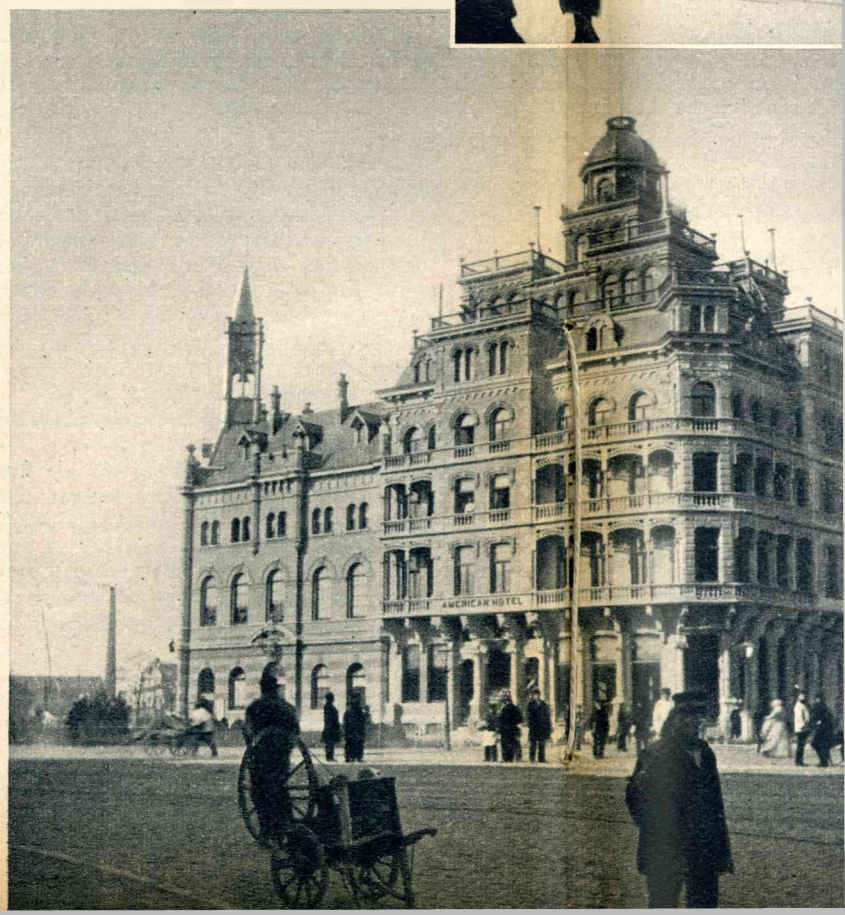
De statige voorgevel van den stadsschouwburg.

weten — de vroegere boomblok uit toren. Deze klok werd geluid, wanneer langs het havenfront der stad openingen met den boom werden geslagen. Het was bekend om haar helderen, vrie wat bij het slaan der uren, wanneer het stadsgeluid uit, op let, nog alt

Nog meer zou onze verbazing wek Gartmanplantsoen bestond nog niet gracht liep tot het plein door. Rech Hirsch & Cie al sinds 1882 gevestigd. 1910 zou er het groote, moderne v rijzen, recht tegenover den schouwburg was zoowaar een caféterras, heel bes gezellige koffiehuis „Hollandais". Baangracht, op den hoek waar gevestigd is had men heel gemoed

De Singelgracht ter hoogte van het huidige Lido. Links het Leidsche Boschje.

EIN

Februari 1874
echt en van
elling in den
tempel, door
en W. Sprin-
bouw echter
ijn beschoren.
— thans een
brandde het
stadsschouw-
le plaats ver-
die aan het

eft zich het
sterk gewij-
t van groote-
in die dagen
bals trouwens
erdam, eigen-
provinciestad.
oeglijk om in
geslacht van
s meer thuis
n wij vreemd
maal werden
Leidscheplein,
varen en zich
likken gingen
tijd moderne,
telijke, oude
vas gebouwd,
litiepost met
die het bevol-
het klokke-
n 1900 plaats
otel, gebouwd
toren van dit
et oude hoek-
sterdamers

n, thans het
huis laat wel
mee blijkbaar

politiebureau
ntje hangt de
l overgebracht
ican. Op den
n Ketjen.

De statige voorgevel van den stadsschouwburg, den tweeden op het Leidscheplein, welke slechts zestien jaar heeft dienst gedaan.

De uitgebrande schouwburg, gezien vanaf de Lijnbaansgracht, waar het Kleine Gartmanplantsoen ligt.

weten — de vroegere boomklok uit den Oudekerks-
toren. Deze klok werd geluid, wanneer in het avond-
uur, langs het havenfront der stad, de doorvaart-
openingen met den boom werden gesloten. De klok
was bekend om haar helderen, vriendelijken klank,
wat bij het slaan der uren, wanneer men er, boven
het stadsrumoer uit, op let, nog altijd te hooren is.

Nog meer zou onze verbazing wekken. Het Kleine
Gartmanplantsoen bestond nog niet; de Lijnbaans-
gracht liep tot het plein door. Rechts was de firma
Hirsch & Cie al sinds 1882 gevestigd, maar pas in
1910 zou er het groote, moderne winkelpand ver-
rijzen, recht tegenover den schouwburg. Naast Hirsch
was zoowaar een caféterras, heel bescheiden, van het
gezellige koffiehuis „Hollandais”. Links van de
Baangracht, op den hoek waar nu „Moderne”
gevestigd is, had men heel gemoedelijk een hekje

Een heel merkwaardige foto: Maison Stroucken in zijn eerste jaren. Pas in 1901 zou het gebouw worden herdoopt in Bellevue. De Leidschekade is er nog niet. De schoorsteen op den achtergrond is van de suikerraffinaderij „De Amstel”, heden de plaats van het St. Bernardusgesticht.

langs het huis en twee boomen er pal voor, zooge-
naamde eigenaarsboomen, die anno 1940 vrijwel
overal uit het stadsbeeld verdwenen zijn.

Van Maison de Vries, thans de K.L.M., was nog
geen sprake. Van de Stadt-Schänke evenmin. Alles
van na den wereldoorlog.

Wat het minst veranderde is het hoekje naast den
schouwburg, thans parkeerplaats voor auto's, waar
de geveltjes op den achtergrond nog in hoofdzaak
dezelfde zijn gebleven als in de dagen van den schouw-
burgbrand.

Niet alleen het Leidscheplein zelf, maar ook zijn
toenmalige onmiddellijke omgeving zou voor ons
menige verrassing bergen. Wel het meest het nu
geheel gemetamorphoseerde Bellevue, dat toen nog
Maison Stroucken heette, naar den man, die het in
1875 stichtte. Want er was nog geen Leidschekade:
het water van de breede Singelgracht spoelde tot
aan het gebouw. En aan den overkant, voorbij den
nog ongedempten Overtoom, stond de zwavelzuur-
fabriek van Ketjen.

En eindelijk het straatbeeld. De paardentram, het
aapje, de bolderende sleeperskar, de roode kiosken.
De brandweer en het reddingstoestel van Sinck met
schimmels en walmende toortsen. De menschen op
het Leidscheplein: groteske, fantastische vrouwen-
figuren, het middel samengesnoerd in het corset,
beneden een deinende rokkenvracht, reikend tot
over de schoenen, op de schouders ballonmouwen en
losse opzetsels. Fier en rustig de heeren met dikke
rottingen, witte foulards, blauwe jassen over de
zwarte, zwartlakensche kleedij, broeken van blokjes-
goed, hooge hoeden of vermakelijke dopjes. De
dames droegen een scheiding, een toet, een kapsel à
la Fedora: hooge coiffures met krullen en toeven.
Hun echtgenooten tooiden zich met knevels en bakke-
baarden. Geen bioscoop, geen radio, geen jazz, geen
K.L.M. en geen verkeerslichten. Men wandelde nog
rustig, zonder haastige jacht, op straat en een avond
uit was nog een feest. Niemand ergerde zich aan
het rood-zwart costume der Burgerweesjes en de
dienstbode bekende openlijk haar beroep, dragend
hoezelaar en cornet en onder haar arm het onafschei-
delijk boodschappenmandje.

Zoo was het oude Leidscheplein. Men ging er
prettig uit. De comedie bloeide. In de koffiehuisen
was stemming en sfeer. Een andere tijd, die andere
eischen aan het leven stelde, dat bescheidener was,
maar misschien nog wel zoo gelukkig.

Het Leidscheplein in de laatste jaren der vorige eeuw. Rechts de tegenwoordige stadsschouwburg — de derde op 't Leidscheplein — die toen nog jonkelnieuw was. Links het oude gebouw der firma Hirsch.

Het nieuwste boek van de Kennemer Serie

Romantiek is 'n eerste vereischte bij 'n goeden roman en romantiek vinden wij in 't nieuwste boek van onze Kennemer Serie, dat verschijnt onder den titel:

BRIGITTE DAMARA

ROMAN VAN 'N ZANGERES

door FRIEDRICH EISENLOHR

Twee mannen maken Brigitte 't hof; den een verlaat zij, misschien voor korten tijd, misschien voor altijd, dat weet ze zelf niet. Zijn levenswijze, zijn milieu, zijn opvattingen zijn gelijk aan de hare, doch hij vertegenwoordigt voor haar al te zeer de groote wereld, 't klatergoud van het succes, dat zij maar al te goed kent. Juist als zij naar iets anders verlangt, naar het stille, zuivere geluk, ver van de wereld, waarin zij tot nu toe leefde, maakt zij kennis met een eerlijken, rondborstigen zeeman, die haar in zeer moeilijke omstandigheden bijstaat. Is dankbaarheid of liefde, haar hart of haar verstand oorzaak, dat zij zich tot Rodecker, machinist van 't vrachtschip, waarop zij van Zuid-Amerika naar Europa vaart, aangetrokken voelt? Maar was het liefde, die haar er toe bracht den petroleummagnaat Paterson Morris naar Zuid-Amerika te volgen? Veel van hetgeen zij daar zag en meemaakte bracht haar de overtuiging bij, dat zij niet geboren was voor een avontuurlijk leven als het zijne. Zij twijfelt niet aan de oprechtheid van de beide mannen, ieder op zichzelf eerlijk in hun liefde, doch zij twijfelt aan zichzelf. Wie van beiden zal haar ten slotte veroveren?

In een spannenden roman, die op twee vaste landen en voor 'n groot deel op den oceaan tusschen deze vastelanden speelt, waarin een revolutie en een verdwenen koffer een groote rol spelen, kortom in een spannenden liefdesroman wordt dit bijzondere conflict op prachtige wijze tot oplossing gebracht.

Dit uitstekende verhaal, waarin de frische wind en de zilte lucht van de zee te proeven zijn, doch waarin men tevens het tropisch klimaat van Zuid-Amerika leert kennen, is zoo juist verschenen als no. 23 in de Kennemer Serie en als premie voor onze abonné's stellen wij het beschikbaar tegen de geringe vergoeding van 30 cent voor een ingenaaid en 1 gulden voor een gebonden exemplaar.

Bestellingen kunt u opgeven aan ons hoofdkantoor te Haarlem, Nassaulaan 51. Franco toezending per post geschiedt na ontvangst van 40 cent voor het ingenaaide of f 1.15 voor een gebonden boek in praktischen linnen band. Dit bedrag kunt u toezenden per postwissel, of storten op postrekening 142700 van Panorama te Haarlem.

30
cent

HET GEBOD zijns vaders....

DOOR WILLEM VAN WAESBERGHE

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE: Alexander, zoon van baron Willem van Heusden en student te Parijs krijgt van zijn vader een brief in ultimatumvorm, om dadelijk naar Holland terug te komen. Bij zijn thuiskomst wordt hij voor een dubbele taak gesteld: werken en trouwen binnen den kortst mogelijken tijd met Charlotte Bunschoten, dochter van den vriend zijns vaders. Hij stemt noodgedwongen toe en de plichtigheid wordt voltrokken in het kleine kerkje te Heusden, maar na de ceremonie neemt Alexander van Heusden als overkop de vlucht. Dank zij baron Haussmann, onderkeizer van Parijs, slaagt Alexander er in, financieel onafhankelijk te worden. Zijn ambitie is voldaan en toch roelt hij zich op 28 jarigen leeftijd een eenzaam man. In Nederland hebben zich ook een paar gebeurtenissen voorgedaan, die voor Charlotte Bunschoten veel beteekenis hebben. Haar ouders zijn gestorven en de jonge vrouw voelt zich verlatener dan ooit. Op dit moment wordt Alexander tijdelijk overgeplaatst naar Den Haag. Ook Charlotte, zijn jonge vrouw, is in Den Haag gaan wonen, waar de oude Van Heusden voor een faillissement komt te staan en slechts door tusschenkomst van zijn schoondochter van den ondergang wordt gered.

Welhouden kwam Mina in Doetinchem aan en stapte regelrecht naar notaris Boerhout om den brief met de vele gewichtige zegels te overhandigen.

Notaris Boerhout nam den verzegelden brief ernstig en deftig in ontvangst en prees Mina om haar flinkheid. „Dat is een heel belangrijke boodschap, meisje,” verklaarde hij. „Je bent een zwijgzame jongetje. Tja, je brengt me daar een belangrijk geheim; 't is maar goed, dat je niet op de hoogte bent.”

Mina luisterde blozend. Ze vond het prettig, door den notaris geprezen te worden. Wat gek, bedacht ze, hoe weet hij nu, dat er geheimen in dien brief staan? Hij heeft de zegels nog niet eens verbroken. Nee, notarisje, je bent nog lang niet slim genoeg: je kunt evenmin door die zegels heen kijken als dwars door mijn hoofd.

ACHTSTE VERVOLG

Aldus dacht Mina.

Want zij wist al lang, wat er in den brief stond. Ze wist het al op het moment, dat juffrouw Lotte haar den brief overhandigde.

Binnen achtenveertig uur was ook de heer Hendrik Carseboom te Parijs op de hoogte. Hendrik liep veertien dagen als een radeloze rond. Tot hij op zekeren ochtend 'n gesprek opving tusschen baron Haussmann en jonker Alexander. Toen was de radeloosheid, veroorzaakt door Mina's brief, verdwenen. Want nog op den avond van denzelfden dag zei de jonker: „Hendrik, pak de koffers: we gaan een poosje naar Holland.”

VI.

Madame Christine de Nécamp beklom hijgend van inspanning en corpulentie de trap naar de eerste verdieping van „Belvédère”.

Dat het deftige pension aan de Haagse Mauritskade „Belvédère” geheeten werd, was in zeker opzicht nog verantwoord. Een hotel of pension heeft nu eenmaal een naam noodig die aan reizen, vreemde landen of andere ongewone dingen doet denken.

Maar waarom liet zich de eigenares „Christine de Nécamp” noemen? Was „Sientje Dennekamp” zooals op haar geboortebriefje stond, niet goed genoeg? Sientje? Is dat geen prachtnaam? Het doet je denken aan zoo'n pront jong deertje, met koontjes als de blaren van een roos, met wangkuiltjes en lachende blauwe oogen!

Misschien was het juist daar, dat de schoen wrong. Sientje Dennekamp — pardon: madame de Nécamp — was geen pront deertje meer en evenmin jong; ze was een respectabele matrone van goed in de vijftig en de zeer oneerbiedige spekslagersknecht schatte haar op honderdtwintig kilo.

Madame de Nécamp beklom dus de trap naar de eerste verdieping van het door haar krachtdadig bestuurde pension. Het dienstmeisje had haar zoo-even verteld, dat er een heer was om kamers te huren; een heer, die er zeer goed uitzag en dus verdiende, onmiddellijk naar den salon op de eerste verdieping te worden gebracht. Madame de Nécamp bleef op het portaal even staan om uit te blazen, nam haar face-à-main, die aan een gouden ketting bengelde, in de linkerhand en trad binnen.

„Madame de Nécamp,” stelde ze zich voor en legde den klemtoon op de laatste lettergreep.

„Aangenaam,” zei de bezoeker, een buiging makend. „Ik zou graag een paar kamers willen huren. Uw pension werd mij aanbevolen door een kennis. Maar, madame, wat ik u verzoeken mag, gaat u toch zitten!” Hij schoof een stoel naar haar toe. „'t Is veel te warm om te blijven staan!”

Ze keek hem dankbaar aan. Het gebeurde niet vaak, dat een pensionsgast in spe haar in haar eigen huis een stoel aanbood. Je merkte dadelijk; dat was een heer van distinctie.

Ze mat hem van het hoofd tot de voeten. Onberispelijk! Keurig! Een modieus pak van de allerbeste kwaliteit; van zulke dingen had zij, met een twintigjarige ervaring als pensionmoeder, terdege verstand. Een paar smalle souspieds hielden de pijpen van een grijs lakensche pantalon strak gespannen op de als spiegels glimmende schoenen. Op den hoogen boord prijkte een smal, dof glanzend strikje, dat als het ware de bekroning vormde van een fijn batisten hemd. Een man, waarin je vertrouwen kon hebben. Madame de Nécamp, die met één oogopslag de menschen op de juiste waarde wist te schatten, knikte voldaan.

„Uitstekend, mijnheer. Wenscht u een zit-slaapkamer of...?”

„Pardon, madame,” viel de bezoeker haar beleefd in de rede, „over het aantal kamers spreken we straks. De voorname vraag is: hebt u wat vrij op de eerste verdieping?”

„Natuurlijk, mijnheer. Aan het einde der gang heb ik een suite van drie kamers....”

„Is deze salon er ook bij, madame?“
„Ja, als u het wenscht... maar dan wordt het nogal prijzig.“

„Dat bespreken we later, madame. Dus een suite aan het einde der gang; drie kamers plus deze salon... dat zou voorloopig gaan. Maar dan moet er nog een kamer voor den bediende bij.“

Madame de Nécamp ging recht zitten. Mon Dieu, dat kon goed worden! Een heer die drie kamers plus een salon huurde en er dan nog z'n eigen bediende op na hield! Zou het soms een vriend van den kroonprins wezen?

„Mijnheer,” hernam ze met stijgend respect, „in dat geval zou ik u raden, de heele eerste verdieping te huren.“

„Tja, madame, nu u het zegt: dat lijkt me ook het beste. Mag ik de kamers even zien? Als ze bevallen, zullen we het wel gauw eens zijn over den prijs.“

Madame de Nécamp meende te droomen. Ze ging den bezoeker voor door alle vertrekken en stelde dadelijk vast, dat hij van kamers huren minstens zooveel verstand had als zij. De zonneschermen, de schikking der meubels, de ligging der kamers ten opzichte van elkaar, de bedden, alles werd met critischen blik bekeken. Zoo nu en dan maakte hij een opmerking of gaf een bepaalde aanwijzing. Ten slotte werd naar den prijs geïnformeerd.

Madame de Nécamp noemde een bedrag en hield — bij manier van spreken — haar hart vast; ze vreesde, dat de huurder in spe den prijs te hoog zou vinden. Niets daarvan: hij haalde rustig een portefeuille uit den binnenzak en betaalde twee maanden vooruit. Madame de Nécamp legde de bankbiljetten op tafel. „En voor wie zijn de kamers, mijnheer?“

„Voor jonkheer Alexander van Heusden.“

„O, dank u, dank u.“ Madame was in de wolken. Jonkheer Alexander van Heusden! Dat klonk als een klok. Ze had — natuurlijk in alle respect en met moederlijke sympathie — den bezoeker kunnen omhelzen. „Madame de Nécamp, wij zijn gisteravond afgestapt in hotel de Gouden Leeuw. Wilt u in den loop van den middag een kruiers sturen om de bagage te halen?“

„Natuurlijk, natuurlijk, mijnheer...“

„Goed, dan is de zaak geregeld. Nog iets: het diner precies om zes uur...“ Hij ging met haar mee de trap af. „En een flesch bourgogne er bij... vooral niet koelen, madame... en liefst Beaune... vanzelfsprekend wordt voor den wijn extra betaald.“ Ze waren beneden in de vestibule aangeland. Madame de Nécamp straalde van eerbied en sympathie.

„U kunt er van op aan, dat alles in orde komt... jonkheer... pardon, mijnheer de baron.“

De ander schudde bedaard het hoofd. „O, nee, madame, jonkheer van Heusden is nog in het hotel.“ Madame de Nécamp kreeg den zwaarsten schok van haar leven. „Ik ben maar Hendrik Carseboom, de huisknecht.“

Jonkheer of huisknecht, om het even: ze waren madame de Nécamp beiden even sympathiek. Eigenlijk vond ze den huisknecht nog aardiger. In tegenstelling tot de Haagsche huisknechten, die met hun rood-wit gestreepte jasjes of in livree deden denken aan opgezette vogels, droeg hij steeds een onberispelijk pak en was in zijn optreden niet te onderscheiden van een heer die een kroontje op z'n visitekaartje heeft. Hij was ook niet zoo verwaand als de meesten zijner collega's. Kortom: een man, waarmee Sientje Dennekamp, ware ze twintig jaar jonger geweest, ernstige plannen voor de toekomst had kunnen smeden. Dat dit in de gegeven omstandigheden

onmogelijk was, had ze reeds binnen een week ontdekt.

„Madame de Nécamp,” zei de huisknecht op zekeren dag tegen haar, „ik wil hier damesbezoek ontvangen en u moogt er niet over spreken met den jonker.“

Sientje Dennekamp frouste de wenkbrauwen. „Het spijt me ontzettend, meneer Carseboom, maar zoiets gaat hier niet... heel moeilijk... u moet toch begrijpen...“

Hendrik stelde haar gauw gerust. „Madame de Nécamp, de zaak is deze: ik ben verloofd. De familie van mijn verloofde is er van op de hoogte. Om bepaalde redenen, die ik u niet kan vertellen, mag de jonker er voorloopig niets van weten. Mijn verloofde woont hier in Den Haag. Ik kan niet naar haar toe gaan en als het regent kunnen we niet op straat lopen. Daarom roepen we uw hulp in. U moet ons ontvangen in uw kamer en u moet ons gezelschap houden. Bij u zullen we wezen als bij een moeder. Top?“

Madame de Nécamp voelde een lichte schrijning in heur weelderigen boezem. Moeder! Voor een dame is het nooit prettig, door vreemde menschen „moeder“ te worden genoemd. Daartegenover stond, dat men het volste vertrouwen in haar stelde.

„Tja, als het zoo is, meneer Carseboom, dan wil ik uw verloofde graag ontvangen.“ Ze ontving Mina, met sympathie en warnte.

Voor den jonker had ze niet zooveel sympathie. Alleen maar een heidensch respect. En ook een beetje medelijden.

Jonkheer van Heusden sprak zelden een woord te veel, doch schoot evenmin tekort in hoffelijkheid. Een man als een boom, dacht Sientje Dennekamp, toen ze hem voor het eerst zag. Een man die weet wat hij wil en zijn wil doorzet.

En blijkbaar een heel belangrijk heerschap. Er kwamen den heelen dag bezoekers en zelden anders dan in een rijtuig met livreeknecht. En de postbode bracht iederen ochtend dikke stapels brieven. Wat Sientje Dennekamp nooit voor een anderen gast had gedaan, deed ze nu; ze bracht persoonlijk iederen ochtend de post boven. Er waren brieven bij, die haar deden huiveren van eerbied. Want op de achterzijde stonden de namen der afzenders: personen of instellingen, wier namen je iederen dag in de krant las. „De Kamer van Koophandel te Amsterdam“. „Directie der Rijnspoorwegen“. „Ministerie van Handel“. „Consulat Général de France“. „De secretaris-generaal van het Departement van Handel“. En dan de brieven met vreemde postzegels! Uit Londen en Manchester, uit Parijs, Brussel, Keulen en Frankfurt. Om van te duizelen!

Een harde werker was hij, die jonkheer van Heusden! Onbegrijpelijk! De man moest wel rijk wezen, want anders had hij nooit zoo'n vorstelijke staat kunnen voeren. Was hij thuis, dan stond zijn rijtuig steeds voor de deur; de koetsier hield de zweep in de hand om bij het eerste verschijnen van den jonker de beide prachtige schimmels op gang te brengen. Van de flesch bourgogne, die iederen avond bij het diner werd geserveerd, dronk hij amper een glas. Doch kwamen overdag bezoekers, dan moest het dienstmeisje iederen keer met een nieuwe flesch naar boven. En van Smit-huizen op de Groenmarkt kwam tweemaal per week een kistje dure sigaren. Waarom werkte een rijk man zoo hard? Sientje Dennekamp begreep er niets van.

Want dat hij zwoegde als een daglooner, had ze ook al gauw gemerkt. 's Morgens om zeven uur moest hij een

DANK JE, MIEP, DAT HEEFT MIJN HOOFD OPGELOUCHT. NU KAN IK WEER ADEMEN.

NOG STERKER... ALS JE VA-TRO-NOL BIJTIJDS GEBRUIKT, VOORKOM JE VELE VERKOUDHEDEN.

Zeker—Vicks Va-tro-nol verwijdt de ellendige verstopping bij hoofverkoudheid. Een paar druppels van deze merkwaardige nieuwe vloeistof in de neusgaten verzachten de prikkeling, verwijderen het slijm, verminderen de gezwollen slijmvliezen en laten U weer vrij ademen. **Waarom wachten tot Uw neus verstoppt is?** Va-tro-nol is speciaal om de Natuur te helpen bij het afweren van infecties in neus en keel, waar de meeste verkoudheden ontstaan. Gebruik het, zodra U niest of snuift en voorkom vele verkoudheden heelmaal.

Prijs fl. -.90 per flac.

VICKS VA-TRO-NOL

HEUMATIEK

De een krijgt er een vleug van beet in auto of trein, den ander wordt deze gniepige kwaal als het ware thuis gebracht, omdat zijn woning, hoewel soms op zichzelf niet vochtig, op een van nature drassige bodem staat; ook tochtige deuren en ramen kunnen U parten spelen en oorzaak zijn van al Uw lijden aan Rheumatische pijnen. — Maar de eigenlijke oorzaak, die zich doet gelden als de eerste kiemen gelegd zijn, is onzuiver bloed: schadelijke zuren die zich vastzetten en ophopen in spieren, spierweefsels en gewrichten. — Toen de wetenschap zoo ver gevorderd was, dat die oorzaak vaststond, was het haar taak, uit te zien naar middelen, die Uw kwaal in haar oorzaak aanpakken. En zoo ontstond de wondere samenstelling van Kruschen Salts. — Dit unieke middel, dat sinds vele jaren in alle hoeken van de wereld met zooveel succes wordt toegepast bij de bestrijding van Rheumatische pijnen, dankt zijn wonderlijk weldadige werking aan de aansprekende werking, die de 6 minerale zouten, waaruit Kruschen Salts is samengesteld, uitoefenen op lever, nieren en ingewanden. Zodra deze organen, door de activeerende invloed van Kruschen, weer op krachten komen en haar taak verrichten als vroeger, krijgen de schadelijke zuren geen kans meer. — Ze worden radicaal verwijderd, uit het bloed gefilterd en afgevoerd langs natuurlijke weg. — Scherpe zuren die zich al hebben vastgezet, worden weer in de bloedsomloop opgenomen en verlaten op dezelfde wijze het lichaam. — Met het wegnemen van de oorzaak, verlost Kruschen U allengs van Uw pijnen, die met het doorwerken van Uw kuur spoedig tot het verleden gaan behooren. — **Wacht toch niet langer! Koop vandaag nog Kruschen Salts en begin morgen — bij het opstaan — met de beroemde dagelijksche dosis — zooveel als er op een cent gaat. Het zal U goed doen! En U verlossen van Uw pijn.**

KRUSCHEN SALTS

Verkrijgbaar bij apoth. en drog. a f 0.40, f 0.75 en f 1.60 (extra groot pak). Fabr.: E. Griffiths Hughes Ltd., Manchester (Engeland). Opgericht 1756.

Tegen tandsteenvorming helpt Chlorodont, de tandpasta van ongeëvenaarde kwaliteit.

Schuimend of niet-schuimend.

TUBE 25 ct. - GROOTE TUBE 45 ct.

Chlorodont

Tandpasta

Vervolg op bladz. 26

DOOI

De hoofdstad in een modderpoel herschappen

Welk een scherp contrast bieden de op deze bladzijden gepubliceerde opnamen van de hoofdstad met de prachtige winterfoto's van Amsterdam, die wij vorige week in ons blad plaatsten. De smetteloze witte vacht, waarmede alles was toegedekt, is plotseling, toen de wind draaide en het kwik in de thermometers omhoog schoot, veranderd in een smerige, bruine brij, die de afgelopen week als een moddervloed door de straten heeft gestroomd. Vooral in de buitenwijken en de dwarsstraten

De bevroren putten vormden een belemmering voor een behoorlijken afvoer van het dooiwater, waardoor verschillende straten bijna geheel blank kwamen te staan. — Een kijkje in de Staalstraat.

Ook de militairen lieten zich bij het sneeuwruimen niet onbetuigd.

De Binnen-Amstel werd een modderpoel.

moesten de voetgangers als het ware door een „moeras” waden, want ook de trottoirs waren alles behalve begaanbaar te noemen.

In groote stroomen liep het water uit en over de dakgooten en soms kwam de natte sneeuw als een lawine van de daken naar omlaag. Ook de wielrijders hadden het niet gemakkelijk en menigeen heeft dan ook aardig moeten „modderen” om uit de modder te geraken. De automobilisten ondervonden heel wat minder last van de overstroomde straten en reden vaak doodgemoedereerd door tot groote ergernis van de voetgangers, die zich toch al met sprongetjes een weg moesten zoeken over de breede plassen, en het nu door de opspattende modder dubbel ontgelden moesten.

Met een legertje van duizend man is de stadsreiniging evenwel onmiddellijk aan den slag gegaan om allereerst de belangrijkste rijwegen voor het

Het personeel van de stadsreiniging kon niet overal tegelijk zijn, waarom in sommige wijken de bewoners zelf de handen uit de mouwen staken en het wegdek en de trottoirs een behoorlijk aanzien trachtten te geven.

verkeer in orde te brengen. Dag en nacht is er gewerkt en een van de grootste belemmeringen bij dezen arbeid was wel, dat het dooiwater niet geloosd kon worden, daar vrijwel alle putten bevroren waren. Maar dank zij het energiek doorzetten van de sneeuwuimers heeft de hoofdstad weer een ander aspect gekregen, hoewel natuurlijk de buitenwijken door de inmiddels ingetreden vorst de sporen van den sneeuwval wel eenigen tijd zullen blijven dragen. Want wanneer we de weervoorspellers mogen gelooven, dan zullen we ons zelfs nog enkele weken tegen dezen ijzigen adem van koning winter moeten beschermen.

We kunnen slechts hopen, dat deze profeten ditmaal door de natuur in het ongelijk gesteld worden!

Links: Vooral in de smalle straten waren de auto's ongewenste spoorwagens, want het bad, dat zij den voetgangers gaven, kon nu niet bepaald verfrisschend genoemd worden.

Rechts: De dooi veranderde de Hartenstraat in 'n rivier.

De modderpoel op het Damrak.

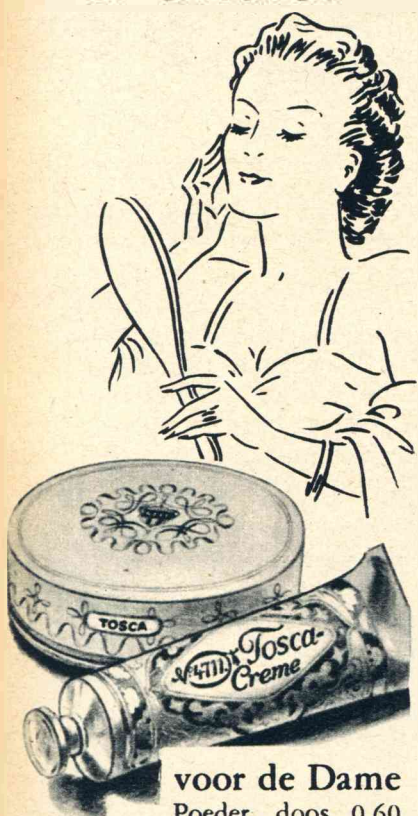

Een bijna onbegonnen werk.

Nieuwe
TOSCA
Creaties

voor de Dame

Poeder, doos 0.60
Creme, tuben 0.50
en 0.90
Creme, potten 1.25

voor den Heer

Brillantine
flesch . . 0.75, 1.10
tuben . . . : 0.50

TOSCA

Het gebod zijns vaders....

Vervolg van bladz. 23

kop koffie hebben en zat dan tot tien uur aan zijn schrijftafel. Kwamen er geen bezoekers, dan trok hij er 's middags op uit met zijn rijtuig. En dat hij niet ging pret maken, zag ze wel tegen zes uur, wanneer hij vernoeid thuis kwam. 's Avonds, tot diep in den nacht, wanneer het heele huis ter ruste lag, brandde in de werkkamer van den jonker nog licht. Madame de Nécamp, die, alvorens naar bed te gaan, zich overtuigde dat beneden alle deuren en vensters goed gesloten waren, zag dan de silhouet van den jonker, zich zwart afteekend tegen het lichte gordijn op de eerste verdieping. Hij zat daar aan zijn schrijftafel en werkte. Aldus zag ze tegen hem op alsof hij een minister was.

Desondanks had ze medelijden met hem. Een jonge man, knap van uiterlijk, rijk, van adel, met blijkbaar een hooge en belangrijke functie, maar... zonder ooit een glimlach op zijn lippen. Nooit een pretje of verzetje. Vrouwen of meisjes schenen voor hem niet te bestaan. „En hij kan er aan iederen vinger tien krijgen,” schatte madame de Nécamp. „De mooiste zelfs.” Een enkelen keer ging hij 's avonds uit en zag er dan uit als een prins. Van Hendrik Carseboom wist ze precies, waar de jonker heen ging. „Madame, zorgt u, dat ik vanavond om zeven uur het gesteven overhemd van den jonker krijg? Hij is geïnviteerd op het bal bij den Belgischen gezant.” Of: „Madame, ik wil uiterlijk acht uur de schoongemaakte handschoenen van den jonker hebben: hij gaat naar een soirée bij den president van de Petroleum Maatschappij.” En het gekste van alles was, dat de jonker dergelijke feestjes beschouwde als onderdeel van zijn werk. Madame de Nécamp, die hem af en toe 's avonds laat opwachtte met een kop thee, zag hem nooit glimlachend thuis komen.

Na enkele maanden reeds had ze zijn geheim ontdekt. „Die arme jongen verdooft zich met zijn werk. Hij heeft zeker ergens verdriet over.”

Madame de Nécamp was dicht bij de waarheid: Alexander van Heusden verdoofde zich met zijn werk. Maar hij deed het niet opzettelijk. De arbeid bedwelmde hem, zonder dat hij het wilde of merkte.

Met de Parijsche aanbevelingen was hij terstond ontvangen bij den Franschen gezant, monsieur Charles Baudin, die de hoogste Haagsche kringen voor hem ontsloot. Door den Franschen gezant kwam hij ook in contact met den Amsterdamschen en Rotterdamschen groot-handel en twee maanden later wist ieder ingewijde, dat jonkheer van Heusden de man was, die, achter de schermen, de handelsbetrekkingen tusschen Nederland en Frankrijk leidde. De gevolgen waren onvermijdelijk en dramatisch.

Een man van de importantie als jonkheer van Heusden kon in officiële kringen niet gepasseerd worden. Alexander moest niet alleen conferenties bijwonen op de Haagsche ministeries, besprekingen voeren in Amsterdamsche fabrieken en in de Rotterdamsche haven, maar ook 's avonds, wanneer ieder ander mensch kon rusten, had hij representatieve plichten te vervullen op diners en bals. De Parijsche wereldtentoonstelling begon Europa te interesseeren; ieder wilde van de partij wezen en er profijt van trekken. Om dat doel te bereiken, was er slechts één mogelijkheid: de vriendschap zoeken van Alexander van Heusden. Men kende zijn adres in het deftige pension aan de Mauritskade en

iederden dag regende het invitatie's. Ook op zekeren ochtend tegen einde September, toen hij een uitnodiging ontving voor een bal bij lady en sir Wilbanke Huskinson. Sir John Wilbanke Huskinson was Britsch gezant bij het hof van zijne majesteit koning Willem III.

„Ik kan onmogelijk weigeren,” zuchtte Alexander, toen hij de invitatie gelezen had. „De machinefabrikanten van Manchester en Leeds zullen ook op de wereldtentoonstelling vertegenwoordigd zijn. De Hollandsche concurrentie mag niet achterblijven. Misschien komen daar op het bal bij den Engelschen gezant een paar industrielen... enfin, ik zal er maar heengaan.”

Hij was liever thuis gebleven en vroeg naar bed gegaan om eens lekker uit te slapen. Want dat er vanavond geen sprake van zou zijn, stond al voor hem vast op het moment, dat hij de receptie-zaal betrad. Een ontzettende drukte. De zaal was vol lachende en pratende menschen. Er waren vele bekende gezichten bij; mannen, die hij in den loop der laatste maanden hier en daar had ontmoet; textielabrikanten, reeders, referendarissen van verschillende ministeries. Mannen met ernstige trekken en kale hoofden.

Er waren ook jongere menschen, opgewekt en vrolijk. De meesten waren in rok en witte das, doch men zag ook hier en daar de officiersuniformen van grenadiers en jagers en blauwe huzaren. Zelfs een paar marine-uniformen.

Het ontbrak natuurlijk niet aan dames; dunne en dikke, statige en gracieuze, brunet en blond en ieder in de stellige overtuiging, de mooiste van allen te zijn.

Alexander van Heusden had zijn opwachting gemaakt bij lady en sir Wilbanke Huskinson en keek zuchtend om zich heen. Wat moest hij hier doen? Men zou immers het gewone programma afwerken: muziek, quadrille, polka, galop, wals! De lakeien zouden rondgaan met champagne en likeuren. Op bestelling kon je ook een whisky of klare jenever krijgen. De dames zouden elkaar gelogen complimentjes over japonnen en colliers maken en onder het genot van een sigaar zouden de heeren trachten, elkaar te bedotten met de levering van machines of den vrachtprijs van suiker. 't Was allemaal oud, afgezaagd, leeg en hol. Alexander voelde zich eenzaam.

Een lichte hand werd op zijn schouder gelegd. „Monsieur van Heusden.”

Met een ruk keerde hij zich om.

„Wel, madame, wat 'n genoeg! Ik had niet durven droomen...”

„Mij hier te zien?” lachte madame Baudin, de echtgenoot van den Franschen gezant. „Toe, monsieur van Heusden, dat complimentje kennen we al lang.”

„Madame, als ik nu eens eerlijk en oprecht verzeker, dat ik op niemands gezelschap hooger prijs stel dan op dat van madame en monsieur Baudin?”

„Is het waar, monsieur?” glimlachte de dame met het zilverwitte haar. „Kom, kom, monsieur van Heusden, er zijn nog heel wat jeugdiger en charmantere dames in de zaal.”

„Jeugdige? Best mogelijk, madame. Maar niet charmanter. Nee, het is geen flauw compliment; ik meen het. U en monsieur Baudin hebben me indertijd met open armen ontvangen. Bij u, madame, voelde ik me altijd thuis. In uw woning hangt de sfeer van Frankrijk, dat ik gedurende mijn verblijf in de hoofdstad heb liefgekregen.”

„Monsieur van Heusden, prettig dat

TWEE GOEDE RECEPTJES

U kunt ze zelf thuis klaarmaken

Hoestsiroop: Dit nieuwe receptje tegen hoest, verkoudheid en bronchitis zal U zeker goed doen. U kunt het gemakkelijk zelf klaarmaken. Neem een kwart liter heet water en los hierin op een eetlepel suiker. Voeg hierbij den inhoud van een 30-grams-fleschje Vervus (dubbel geconcentreerd), dat U bij elken apotheker of drogist tegen den vastgestelden prijs van 75 cent kunt koopen. Na even roeren is Uw kwart liter hoestsiroop gereed.

Dosis: volwassenen 1 eetlepel, kinderen van 8 tot 12 jaar een dessertlepel, kinderen van 3 tot 8 jaar een theelepel, na elken maaltijd en voor het naar bed gaan. Het is een doeltreffend en zeer voordeelig middelje.

Liniment tegen reumatiek: Het tweede receptje, dat U ook zelf kunt klaarmaken, is een beproefd middel tegen reumatiek, spierpijn en stijfheid. U heeft hiervoor noodig 85 gram terpentijn of, indien niet verkrijgbaar, 85 gram brandspiritus en 15 gram Rheumagic-olie. Een 15 grams-fleschje Rheumagic-olie (geconcentreerd) kost U bij elken apotheker of drogist 65 cent, dus met de terpentijn of brandspiritus bent U voor ongeveer drie kwartjes klaar. Schud deze twee bestanddeelen in een schoone flesch goed door elkaar en Uw reumatiek-olie is gereed. Bevochtig de pijnlijke plaatsen ermede — niet wrijven of masseren — en de pijn verdwijnt direct. Zelfs wanneer U lang last heeft van reumatiek is het de moeite waard, dit middelje eens te probeeren. Het zal U goed vol-doen.

Bewaar deze twee receptjes goed. Ze komen U te pas.

blanke tanden!

Pastol laat ze U behouden: mooie, sterke, blanke tanden! Neerlands veiligste tandmiddel, dat Uw tanden reinigt zonder schuren of krassen en het gevaarlijke tandsteen door oplossing verwijderd!

In tuben van 15,25 en 40 cent.

BOLDROOT'S
Pastol

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

„zooiets vertelt. Ik houd van mijn land. Ik ben met Baudin overal geweest: in Londen, Madrid en Weenen. Maar nergens vind ik het mooier dan... enfin, laten we daarover niet praten. Monsieur van Heusden, ik heb een verrassing voor u.”

„Madame?”

„Ja. Een paar minuten geleden werd mij een dame voorgesteld. Een zekere madame Bakels stelde haar vriendin voor... ik werd getroffen door den merkwaardigen naam...”

„Bakels, madame? Ken ik niet?”

„Neen, mon chère, ik bedoel iets anders... misschien is het niets bijzonders... gaat u maar mee.”

Alexander begreep er niets van. Hij volgde de echtgenoot van den Franschen gezant door de receptiezaal, door de balzaal, tot ze in een der salons kwamen, waar langs den muur een koud buffet was opgesteld. Madame Baudin keek even rond. „Ja, daar staan ze nog.” En gevolgd door Alexander liep ze naar het buffet, waar twee dames een verversching gebruikten.

Alexander hoorde hen lachen: ze stonden met den rug naar hem toe. Madame Baudin legde haar blanke, blauw geaderde hand op den schouder van een der dames. „Pardon, ma chère, mag ik even spelen?”

Twee jonge vrouwen keerden zich langzaam en lachend om.

„Dat is de verrassing,” ging ze verder. „Mag ik voorstellen: monsieur van Heusden, madame la baronesse van...”

Verder kwam ze niet. En ze was verstandig genoeg om te beseffen, dat elk verder woord overbodig was. In een seconde overzag ze de situatie. Ze gaf Lucie Bakels een wenk, die duidelijk zeggen wilde: „ons gezelschap is hier te veel.” Lucie, doodsbлек, volgde haar.

Ze stonden tegenover elkaar. Voor het eerst na bijna drie jaar. Als verslagen. Verward tot ijs. Sprakeloos.

Charlotte was de eerste die tot het leven terugkeerde. Ze leunde met den rug tegen het buffet en wilde een kristallen schaalje terugduwen, dat tot dicht bij den rand was geschoven.

Het schaalje was gevuld met een groene, geurende, stroopachtige substantie. Door de nerveuze beweging van Charlotte gleed het over den rand.

Alexander kwam los uit zijn verstarung. Hij wilde het schaalje grijpen, doch een deel van den groenen inhoud was al terecht gekomen op Charlotte's rose baljapon.

Hij greep zijn zijden zakdoek en begon haastig het ergste van de japon te vegen. Ze stond er bij, sprak geen woord en liet hem begaan.

„Hé, vriend!” Hij riep een der lakeien. „Breng eens gauw een schaal koud water en een paar doeken!”

De schaal water en de doeken kwamen. Toen de ergste schade hersteld was, trad hij terug.

„Dank u.”

„Luister... ik... ik... Charlotte...”

„U zegt, mijnheer?”

„Pardon, Char... mevrouw... ik... ik...”

„Dank u voor de moeite, mijnheer.”

En toen kreeg hij den genadeslag.

Rustig, alsof er niets gebeurd was, keerde ze terug naar de balzaal en trad toe op een marineluitenant; een halve minuut later zweefde ze, een stralende, glimlachende schoonheid, met den officier door de balzaal.

VII

Dát was het allerergste: ze ontweek hem niet.

Had ze het wél gedaan, hij zou haar dankbaar zijn geweest.

Door hem te ontwijken had ze blijk gegeven, iets voor hem te voelen: afschuw, haat, minachting of wat dan ook. Nu ze hem niet ontweek, bewees ze door haar houding een volmaakte onverschilligheid. Hij was lucht voor haar. Ze zag langs hem heen alsof hij niet bestond. Voor haar was hij vreemd. Had hij haar op een bal ten dans gevraagd, ze zou misschien niet eens geweigerd hebben; ze zou hebben geaccepteerd gelijk een dame glimlachend „ja” knikt wanneer ze in een veilige omgeving, onder beschermend toezicht van vader, broer of echtgenoot, door 'n haar onbekend n heer ten dans wordt genoodigd: uit hoffelijkheid, om niet te krenken. Onmiddellijk na den dans en de révérence zou ze hen vergeten hebben.

Ze ontweek hem niet. Ze toonde volmaakte onverschilligheid. En dat is voor een man het allerergste, wanneer hij een vrouw liefheeft.

Alexander van Heusden was verliefd op zijn eigen vrouw. Werkelijk: hij had haar lief. Wat hij voor haar voelde, was iets heiligs en had niets gemeen met de lang geleden en vergeten luchtige avontuurtjes van zijn studentenjaren. Ze was geen seconde uit zijn gedachten. Overal, op straat, op kantoor, bij de menschen waarmee hij zaken deed, thuis aan tafel, wanneer hij zat te eten, bij slapen gaan en ontwaken: overal en ononderbroken zag hij het beeld van zijn vrouw voor zich. Passeerde hij op straat andere vrouwen, dan was er een drang in hem om de handen uit te strekken en „Charlotte” te roepen.

Het was hem een raadsel. Al die jaren in Parijs had hij gemeend, voorgoed de herinnering te hebben verloren aan het meisje, dat hij slechts vier- of vijfmaal in zijn leven had ontmoet. Hij kon zich evenmin haar gelaat als haar stem voor den geest roepen. Het beeld van haar, met wie hij voor God vereenigd werd, was verzonken in zijn onderbewustzijn.

Ja, het beeld lag in zijn onderbewustzijn, maar was niet dood. Het schonk hem gedurende enkele jaren een betrekkelijke rust en weerhield hem tevens, naar andere vrouwen om te zien.

Tot de ontmoeting plaats vond op het bal bij den Britschen gezant.

Gelijktijdig dat ze zich lachend omkeerde, wist hij: dat is ze. Charlotte Bunschoten, wier blik hij gedurende de vier of vijf ontmoetingen, nu drie jaar geleden, angstvallig gemedend had. Charlotte Bunschoten, want zelfs in gedachten kon hij zich geen Charlotte van Heusden voorstellen. Hoe kwam het, dat hij haar dadelijk herkende? Hij begreep het niet.

Wordt vervolgd

**Wollen jumpers
gaan jaren mee,
als.... zij in Lux
gewassen worden.**

**Lux lost 5 maal vlugger op dan gewone
zeepblokken en zeep-
poeders en laat geen**

**Onopgeloste
zeep**

in het goed achter.

Wollen goed moet uiterst voorzichtig behandeld worden. Als U het wast in scherpe zeepsoorten, worden de tere wolvezels hard en breken op den duur af. Lux is een waarborg voor alle wollen stoffen. De Lux-krulletjes lossen dadelijk op, zelfs in koud water, zodat het gevaar van achtergebleven zeepdeeltjes is uitgesloten. Wollen goed, dat U steeds wast in Lux, blijft heerlijk zacht en het gaat daardoor jaren mee. Lux is zeer voordelig. Met één

pak kan U b.v. 45 paar kousen wassen. De prijs van het gewone pak is slechts 12½ ct. en van het uiterst voordelige reuzepak 25 ct. Koop nu Lux voor het behoud van Uw wol-lengoeden andere fijne stoffen. Lux helpt U in deze moeilijke tijdsparen... endaar komt het nu op aan.

**Lux wordt nooit
los verkocht.
Losse vlokken
zijn geen Lux.**

**Gewicht en
Zekerheid**

door kwaliteit en waarborg geeft ook U het **CASTELL** Copieerpotlood. Door miljoenen menschen wordt er dank zij de onovertroffen eigenschappen steeds weer de voorkeur aan gegeven.

**Het
CASTELL
copieerpotlood**

voor vlug en duidelijk schrift, voor snel en rechtsgeldig onderteekenen, voor de statistiek en de organisatie, voor de boekhouding en de correctie, voor een vlot, loepend dictaat.

AW FABER CASTELL Steeds vooraan

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Versijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 53170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 14. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 4286. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. f. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

OVERSTAPPIE

BIJ ONZE
„JONGENS
TE VELDE”

ZIT IN EEN SUB-COMMISSIE

Jou moete goed begriepe, sergeant,” zegt Friesche Jilles. „Verleden week heb ik óók al op skild-wacht ‘staan.’”

„Dat kan best wezen,” zegt de sergeant van de week. „Maar vanavond sta je d'r wéér op.” En onverstoort prikt hij 't briefje met de namen van de opkomende wacht op het dienstbord. Jilles' verontwaardigde protesten vermogen hem niet te deren, hij is er zoo langzamerhand wel aan gewend, dat z'n wacht- en corvéebriefjes een weinig gunstig onthaal vinden.

„Ziezoo,” zegt de sergeant en dan verdwijnt hij naar 't bureau om de verlofpasjes te halen. Over 'n half uurtje zullen de verlofgangers, blinkend opgepoetst, zich bij hem melden om de veelbegeerde papiertjes in ontvangst te nemen. En wonderlijk, dán wordt er nóóit gemopperd. . . . Onze brave Jilles uit Tietjerksteradeel bekijkt zuchtend het papiertje, dat hem veroordeelt vanavond naar het wachtgebouw te gaan in plaats van z'n voorgenomen bezoek aan Mientje. Er staan méér bekende namen op het lijstje, dat de sergeant van de week aan de hand van z'n corvée-rooster heeft opgemaakt. Ook Nellie, onze keurige Hagenaar, is van de partij en verder prijken op het dienstbord de namen van Opa en Charlie, den altijd grinnikenden Rotterdammer. Haastig gaat Jilles naar de kamer om het nieuws te vertellen.

„Presenteer. . . gewéér!” beveelt 's avonds de commandant van de oude wacht.

„Presenteer. . . gewéér!” commandeert ook de sergeant, die 't bevel over de nieuwe wacht zal voeren.

Daar staan ze nu op wachtparade, Jilles en zijn konnuiten. Ze hebben de helmen op en brengen keurig het eerbewijs. Vierentwintig uur zal het duren eer ook zij weer worden afgelost.

Charlie krijgt de eerste aflossing en verdwijnt naar z'n schilderhuis. De anderen maken het zich gezellig in 't wachtgebouw. En daar komt al spoedig bezoek ook, facteur Overstappie arriveert met 'n stapel kranten. Met open armen wordt hij ontvangen.

„Komme jou ook op wacht?” vraagt Friesche Jilles hoopvol.

Nee, op wacht komt Overstappie niet. Daarvoor is hij immers facteur. Maar wel wil hij er voor de gezelligheid 'n poosje bij komen zitten.

„Wat zoo'n facteur toch 'n lijn heeft,” zegt Opa afgunstig. „'n Beetje met z'n brieven tasch heen en weer fietse, koppies thee drinken bij burgers. . . .”

„Tja,” zegt Overstappie met 'n vaag handgebaar. En daarmee is de kwestie afgedaan. Per slot van zake, boffers heb je overal.

„Siesoo,” zegt dan de facteur, terwijl hij zich behaaglijk installeert. „'t Heele ploegie is weer compleet. Sonde dat se Papkind vanavond geen korporaol van aflossing hebbe gemaakt.”

„Die siene je tegenwoordig nóóit meer,” beklagt Jilles zich. „Geen avond is ie meer thuns. Al in geen vief dage heb ie zitte miezemauze. . . .”

„De korporaol gaet 's aevonds naer den drogist,” weet de keurige Hagenaar te vertellen.

„Seker om se likdoorns

te laote snije,” veronderstelt de facteur boosaardig. Opa weet er meer van. „Ze benne an 't vergadere,” zegt hij.

„Hoe bestaat 't?” verwondert zich Overstappie. „Wil ie soms in de gemeenteraad komme?”

Doch neen, dergelijke aspiraties koestert onze dikke korporaal niet. 't Gaat om 'n soort feest. 't Dorpje, waar we in kwartier liggen, herdenkt binnenkort z'n zooveeljarig bestaan. 't Fijne weet Opa er ook niet van, maar wel staat vast dat korporaal Papkind bij de komende herdenking een belangrijke rol zal spelen.

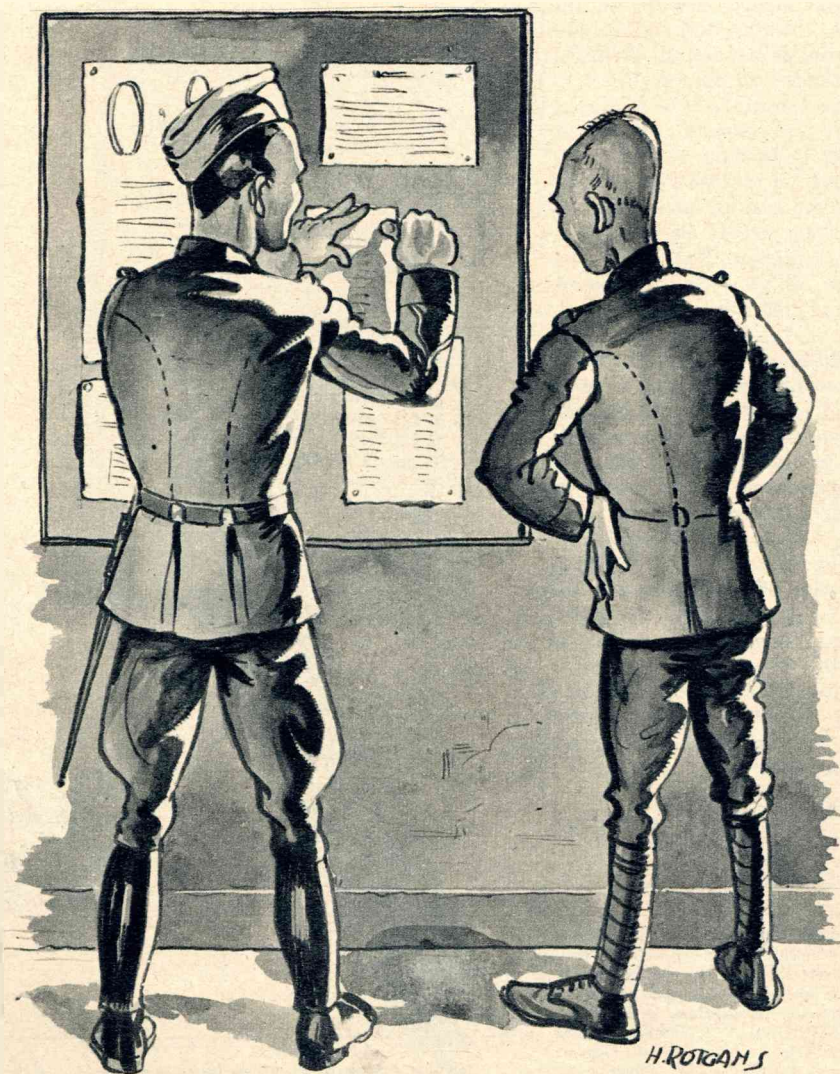
„D'r komt 'n soortement optocht,” weet Opa te vertellen.

„Seker net soo iets as met Sinterklaos, toen Papkind se helm niet af kon krijge,” meent de facteur. „En pas maor op, Jilles, dat je niet nóg 's foor swarte Piet mot spele, want dan loop je wéér 'n week met 'n swart bakkes rond. . . .”

En dan is het tijd dat Opa z'n bajonet moet opzetten en schildwacht Charlie gaat aflossen.

GROOTSCHE PLANNEN

Inderdaad, het gerucht bevat waarheid. Papkind is werkelijk geroepen tot het hooge ambt van gemeentelijk feest-organisator en daar heeft hij 't geweldig druk mee. Natuurlijk doet hij al dat werk niet alléén, hij wordt trouw ter zijde gestaan door drogist Puypkrijdt, voorzitter van de plaatselijke vereeniging voor vreemdelingenverkeer. Op twee dingen is de eezame drogist fel ten eerste moet tijdens de komende feestelijkheden de volle aandacht worden gewijd aan een lokale overlevering, waarin sprake is van 'n draak en 'n schoone jonkvrouw en ten tweede moet er een groot kegeltornooi komen. Want is drogist Puypkrijdt niet oprichter, voorzitter en kampioen van de wijdvermaarde kegeleclub Gooilust?

„Verleden week heb ik óók al op skildwacht ‘staan,’” zegt Friesche Jilles.

In korporaal Papkind heeft de drogist een vriend voor het leven gevonden.

„'n Reuzenfeest maken we ervan,” verzekert hij opgewonden. „Wat zeg ik? 'n Feestwéék!” Jammer vindt hij het alleen, dat dikke Papkind niet kan kegelen. „Maar dat leeren we u nog wel, korporaal,” belooft hij.

Er is natuurlijk reeds 'n comité en daarvan is de burgemeester eere-voorzitter. Ten einde het contact met de weermacht te bewaren, heeft ook onze officier van O. en O. een functie en dan is er nog de hoofdonderwijzer van de dorpschool, meester Mommelman. Hij is historisch adviseur, want per slot van zake is het meester Mommelman, die in stoffige archieven 't heele verleden van ons dorpje heeft uitgeplozen. 'n Heel boek heeft de meester daarover geschreven en hij twijfelt er niet aan of eens zal er een uitgever komen om dit meesterwerk in een fabelachtige oplage te doen verschijnen, bij welke gelegenheid meester Mommelman eens en voor goed zal worden opgenomen in de rij van Neerlands grootste historieschrijvers. Voorloopig is het echter zoo ver nog niet. Meester Mommelman heeft de keurige cahiers, waarin z'n manuscript is vervat, al vele malen terugontvangen met een begeleidend schrijven, waarin de uitgevers tot hun groote spijt moesten verklaren, dat zij, voorloopig althans, niet in de gelegenheid zijn een uitgave van 's meesters diepdoorwrochte studie te verzorgen. Daarom heeft de meester nu zélf keurig netjes z'n schriften ingebonden en van een fraaien band voorzien. En zoo staat het dikke boek nu, goed zichtbaar, op de boekenplank van den huize Mommelman.

Er komt een winkelweek, er komt een optocht, onze kompie zal langs het gemeentehuis defileren, de schooljeugd krijgt een feest, er moet gevoetbald worden: u ziet het, er valt véél te regelen. En dus zijn er talrijke commissies benoemd en die hebben weer geleid tot de vorming van sub-commissies. Een dezer sub-commissies komt thans bijeen ten huize van meester Mommelman. Haar taak is het uit te maken of de mogelijkheid bestaat om 'n historisch openluchtspeel op te voeren.

Papkind mag op deze vergadering niet ontbreken en ook zijn onafscheidelijke vriend Puypkrijdt is van de partij. Verder zien we daar den braven Jilles uit Tietjerksteradeel, die als leider van ons kompiestrijkje de muzikale illustratie te verzorgen zal krijgen. En ten slotte is er facteur Overstappie. Wat die er bij doet, is ons een raadsel.

„Algemeene leiding!” verzekert hij bescheidenlijk, als de sectie naar den aard van zijn functie informeert.

Voorloopig heeft echter meester Mommelman de leiding en voor hem op tafel ligt zijn boek. Hij draagt heel deftig een pandjesjas en bekijkt over zijn lorgnetje heen de vergadering op dezelfde manier, waarop hij op school z'n klas pleegt te inspecteren. Gaat hij sommetjes opgeven? Doch neen, meester Mommelman maakt zich gereed voor 'n wijdloopige historische beschouwing. Plechtig opent hij het boek.

MEESTER MOMMELMAN DOCEERT

„Zevenhonderdenvijftig jaar is het geleden, dat ons vreedzaam dorpje voor 't eerst in een oorkonde werd genoemd. Dit eerbiedwaardig geschrift, mijne heeren, wordt bewaard in Den Haag. . . .”

De vergadering knikt vol ontzag en meester Mommelman gaat thans over tot een beschrijving van de oude oorkonde. Vol geestdrift roemt hij de schrijfkunst van den klerk, die het stuk samenstelde. Trouwens, de meester is zelf óók 'n kundig calligraaf, getuige de fraaie wandspreuk, die ons in kunstige letteren de oude waarheid „Eigen haard is goud waard” voorhoudt. Dat document zit veilig achter slot en grendel. „Maar ik, mijne heeren,” zegt meester Mommelman fier, „heb het met eigen oogen aanschouwd. . . .”

En dan gaat de meester heele hoofdstukken uit zijn boek voorlezen. 't Blijkt nu, dat in den jare „doe men screef XI duusent ende negentigh” een zekere ridder Charles de l'Osse, 'n edelman uit het Henegouwsche, feestelijk als heer werd ingehaald. Zooals dat hoort, had hij 'n stuk of wat boogschutters

Meester Mommelman gaat heele stukken uit zijn boek voorlezen als de sub-commissie te zijnen huize bijeenkomt.

En van een draak is mij niets bekend!"

„Ja, als we zóó beginnen..." zegt de drogist verstoord. En heel de sub-commissie voelt dat er in de komende weken over dit onderwerp een taaie strijd zal worden gevoerd tusschen den knappen meester en den voorzitter der vereeniging voor vreemdelingenverkeer.

En zoo vergaderen de commissies en de sub-commissies. Wat doet intusschen Opa, onze nestor van lichting 1924? Die bemoeit zich nergens mee, maar toch heeft hij 't geweldig druk. Allereerst moet hij de krant en de radio-berichten in de gaten houden, want er loopen geruchten, dat de oude garde binnenkort gaat afzwaaien. Bij enkele andere onderdeelen zijn de veteranen al naar huis. En dan is er nog iets, waar Opa 't tegenwoordig erg volhandig mee heeft. Zooals u weet, is hij een groot postzegelverzamelaar en nu hebben enkele philatelisten onder onze lezers hem postzegels gestuurd om te ruilen! Thans zit Opa ijverig de ingekomen collecties te sorteerden, 'n heel album vol dubbele exemplaren heeft hij van huis meegebracht.

Tal van enveloppen liggen al klaar. En nu is Overstappie bezig met 't schilderen van 'n groot bord: Opa's ruilhoekje!

L.

meegenomen en er bestaat nog een oude herbergiers-rekening, die aantoonde dat deze heeren tijdens het feest de roemers en kroezen lustig hebben laten rondgaan. In den Spaanschen tijd heeft er 'n schermutseling plaatsgevonden tusschen een afdeling Staat-sche ruiters en een vendel „vreemdt krijgshvolk, ghesonden door den hertoghe d'Alva", bij welke gelegenheid „drij ruiteren den Spaanschen hopman den kop kloofden" en naderhand „aen bier ende soete wijn" een niet onbelangrijk bedrag werd verteerd. In 't rampjaar 1672 trokken er Fransche musketiers door ons dorpje. Een onkostennota in 't gemeentelijk archief leert, dat ook bij deze gelegenheid door de heeren 't een en ander werd gedronken. En ten slotte meldt de krijgsgeschiedenis een kort verblijf van het corps „Leydsche Jagers", dat op weg was naar den tiendaagschen veldtocht. Booze tongen beweren, dat de welstand der plaatselijke herbergiersfamilie nog steeds uit dien tijd dateert.

„Wat die frijers vroeger 'n dorst hadde!" spreekt Overstappie bewonderend. „Dat was nog 's 'n goeie tijd om soldaat te weze."

Hoe dit zij, verder heeft de ontwikkeling van ons dorpje zich op weinig schokkende wijze voltrokken. In de tachtiger jaren kwam er 'n puffend lokaal-treintje, in 1902 stichtte drogist Puypkrijdt de kegelclub „Gooilust", in 1927 schrikte 't zontje van den notaris de bevolking op met de jammerkreten van 't eerste radio-toestel en nu is er 'n cafeetje, 'n melksalonnetje, nóg 'n melksalonnetje, 'n vischwinkeltje en 'n bioscoop, waar we tweemaal per week (voor half geld) meesterwerken uit den oertijd van de film-kunst kunnen bewonderen.

DRAAK OF GEEN DRAAK?

„Ziezoo," zegt meester Mommelman en hij trekt z'n deftig wit vest recht. „En wat denken de heeren ervan?"

„Tja," zegt drogist Puypkrijdt en hij kijkt hoopvol naar Papkind. En die laat z'n vriend niet in de steek. „'n Soort optocht zit er wel in," luidt zijn oordeel. „Als we den intocht van dien ridde reens namen? Boogschutters hebben we genoeg. Desnoods 'n heele kompie."

„En dan kom ik as Willem Tell," stelt Overstappie onversaard voor. „Dan schiet ik boere-Jilles 'n appel fan se kop!"

Dit voorstel wordt echter als hoogst onzakelijk verworpen. Het idee van den optocht gaat er echter wel in.

„Dan moete d'r ook wagens meeriede," oordeelt Friesche Jilles. „Van die groote met allerlei meiskes d'r op."

„En vooral niet te vergeten: de draak met de jonkvrouw," zegt drogist Puypkrijdt haastig.

„Hij is reuze," prijst onze facteur. Hij voorziet grootsche mogelijkheden. Voor de jonkvrouw wil hij Mientje vragen en aan een draak kan hij óók wel komen. „Daor neme we Jilles foor. En in den stoet loopt ie mee met 'n ring door se neus. En op se buik 'n bordje: Jilles, de laatste der wilde Berg-Friezen. Bijna uitgestorve soort. Reuzenseldzaam eksemplaor. Hij bijt!"

„En dan benne jou zeker de ridder?" veronderstelt Jilles nijdig.

„Niks hoor, foor Sjarrel de Losse neme we die sjieke Haogenaor."

Nu is het meester Mommelman genoeg. Ontzet heeft hij naar deze taal geluisterd. „Mag ik misschien weten over welken draak de heeren het hebben?" vraagt hij afgemeten.

„Dat zal meester toch wel weten?" begint de drogist. „Ik heb altijd hooren vertellen, dat d'r hier in de buurt 'n draak gewoond heeft en toen kwam er 'n schoone jonkvrouw..."

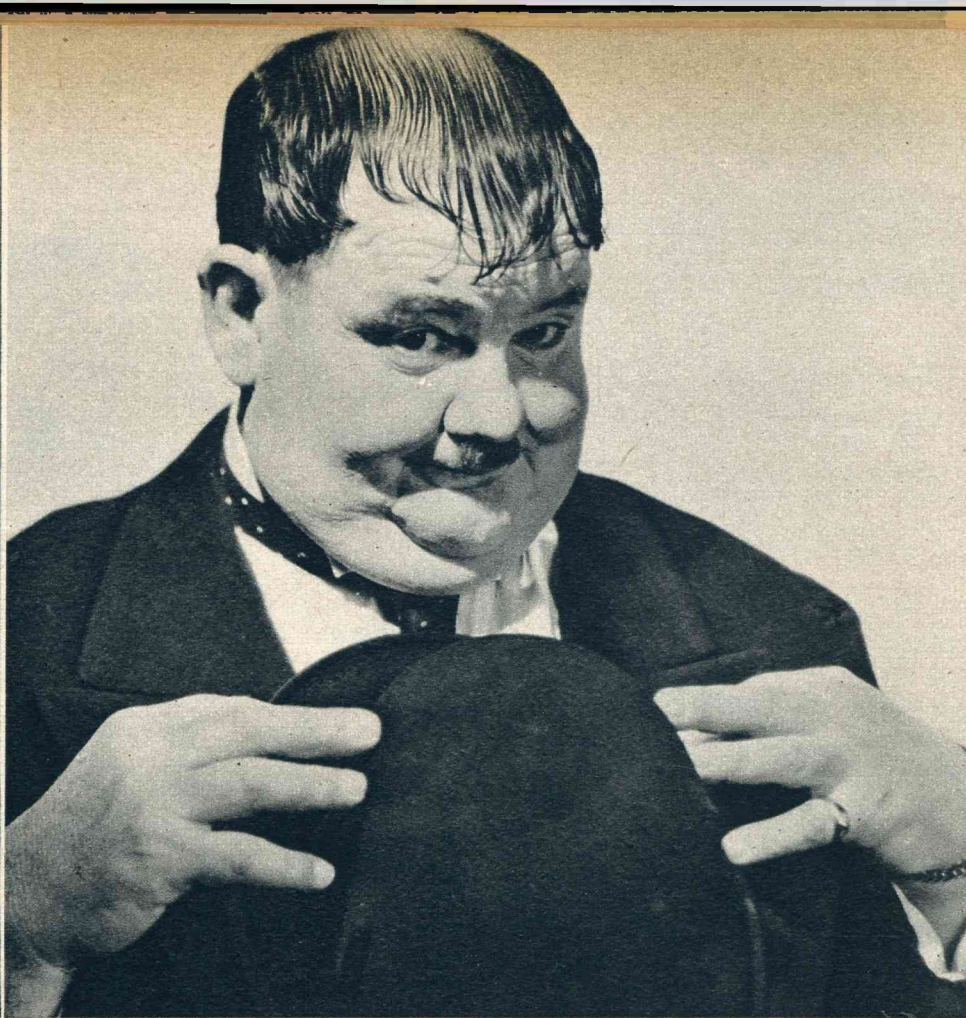
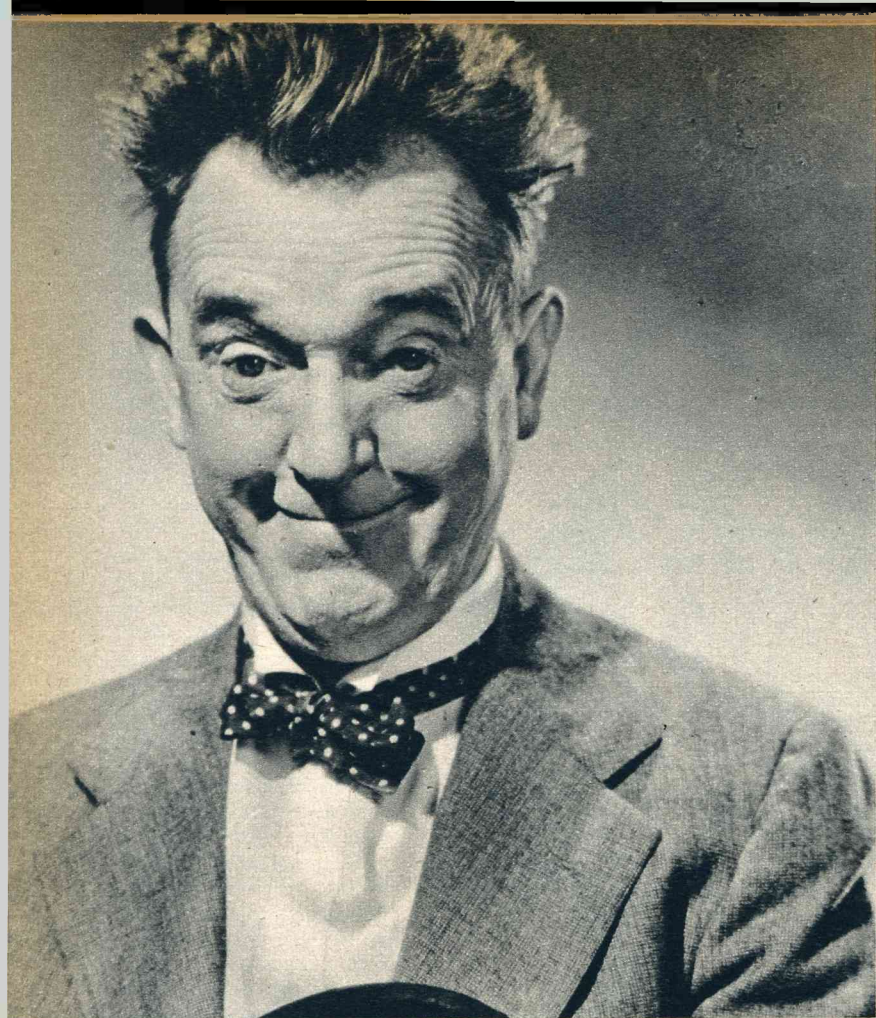
„Bakerpraatjes!" zegt meester bits. „Van dien draak komt niets, heeren. Wetenschappelijk..."

„Wat is dát nou?" vraagt Puypkrijdt verongelijkt. „Geen draak? U moet ook 'n beetje om 't vreemdelingenverkeer denken, meester."

Meester Mommelman richt zich in z'n volle lengte op, zoodat z'n lorgnetje haast van zijn neus schiet. „Hier in dit boek," zegt hij met trillende stem, „staat de geschiedenis van ons dorp van den jare 1190 tot op den huidige dag.

Opa heeft 't geweldig druk, hij ruilt postzegels met onze abonné's.

Stan Laurel, wiens ruzie met een regisseur oorzaak werd, dat het wereldberoemde koppel werd gescheiden. Een andere regisseur en een andere maatschappij hieven ten slotte het beletsel op om ze weer tot elkaar te brengen.

Oliver Hardy, die in Harry Langdon een anderen partner vond, over wien hij echter niet bijzonder enthousiast was.

Stan Laurel en Oliver Hardy in Het Vreemdelingenlegioen

Het vreemdelingenlegioen is altijd een dankbaar object geweest voor de Amerikaansche film, al werd het in 't algemeen ook op een meer serieuze wijze behandeld dan in deze uiterst luchtige comédie.

Stan Laurel en Oliver Hardy, de twee Amerikaansche komieken, zijn door een ruzie, welke een dezer beiden met zijn regisseur had, van elkaar gescheiden geweest. Hardy zou toen alleen optreden met een nieuwen partner, dien men voor hem gezocht had, doch daarmede heeft hij, naar wij meenen, zegge en schrijve één film gemaakt. De uitverkorene, die hem daarbij assisteerde, was Harry Langdon, doch blijkbaar heeft hij toch geen genade kunnen vinden in de oogen van het Amerikaansche publiek, want na heel wat heen en weer gepraat zijn Laurel en Hardy toch weer samengekomen, zij het ook door een andere maatschappij. Was voorheen Metro Goldwyn hun broodheer, of in dit geval „brood-dame", thans is het de Radio RKO, die hen in de film „Het Vreemdelingenlegioen", aan den volke vertoont. Blijkbaar heeft deze maatschappij het eens met hen willen probeeren, zonder al te diep in de beurs te tasten, want bijster kostbaar lijkt ons deze film nu niet bepaald. Het is van den eersten tot den laatsten meter Laurel en Hardy en zelfs in de scènes, waarin zij eventueel gemist zouden worden, steken ze toch nog op het allerlaatste oogenblik hun neus om de deur en doen of zeggen iets gek, waarmee dan ook dat tafereel weer zijn steentje voor het komische geheel heeft bijgedragen.

Het verhaal is bar vreemd in elkaar geknutseld en volkomen ingesteld op een publiek dat gauw en graag lacht. Het tweetal komt dezen keer bij het vreemdelingen-

legioen, alwaar de dikke verliefd wordt op een dametje, dat reeds een der officieren van het legioen tot echtgenoot heeft. Zij zijn met die omstandigheid niet bekend en als het eindelijk tot hen doordringt, brengt het lot hen toch weer steeds met datzelfde wezentje in aan-

Na hun ontvluchting uit de gevangenis, waarin zij na hun terdoodveroordeeling zijn opgesloten, komen ze toevallig weer in het vertrek van de jonge vrouw, die van schrik bewusteloos tegen den grond slaat. Juist als ze het meisje (Jean Parker) hebben opge-raapt om haar op 'n meer geschikte plaats te leggen, komt haar gemaal binnen en moeten de beide vrienden weer naar een minder comfortabel oord omzien.

Stan en Olli op hun Europeesche trip nemen het er eens royaal van. Zij bestellen voor de tweede maal één glas kwast met twee rietjes.

raking. Ten slotte komen ze op een eigenaardige manier in een vliegtuig terecht en hoewel zij niet in staat zijn om te vliegen, brengt een verkeerde manoeuvre het toestel in beweging en vliegen ze weldra in duizend en een capriolen boven de wolken. Die vliegtocht heeft een zeer ongezellig einde, waarbij men den dikke het tijdelijke met het eeuwige ziet verwisselen. Aanhangers van Oliver Hardy zouden we dan ook aanraden een zakdoek mee te brengen, om niet verlegen te zijn, wanneer zij tranen plengen bij het zien verscheiden van hun vriend.

Inmiddels worden met deze film alle geruchten gedementeed, waarbij een dezer komieken voor dood verklaard werd. Ze zijn nog springlevend en nog even onbeholpen als altijd.

DE DIERENVRIEND

door J. Gerhard Toonder

Het was een eigenaardige samenloop van omstandigheden, dat men in Britsch-Indië op de gedachte kwam het peil van den veestapel te verbeteren, juist toen in Melbourne een nieuwe diergaarde ingericht werd en meneer Krabbeman uit Bandoeng naar zijn ongetrouwde zuster schreef dat ze tóch zijn hondje maar naar Indië moest zenden, en van dezen samenloop kon men op het stoomschip Noordkaap ten volle profiteren.

„Er komen, geloof ik, wat beesten mee,” zei de kapitein tot stuurman Blom, „er worden op het achterdek koestallen getimmerd, en in de midscheeps moet je plaats houden voor wat hokken. Er gaat geen geleider mee, maar misschien is het wel iets voor jou om ze te verzorgen onderweg.”

Stuurman Blom zei: „Ja, kapitein, gráág.” Stuurman Blom hield van dieren, hij was thuis altijd erg aardig met de poes en hij voedde de scheepshonden op, en bovendien stelde hij zich voor, dat er met dit baantje van koeienmelker ook nog wel iets te verdienen zou zijn.

Op den ochtend van het vertrek werden er een paar veewagens langsij gerangeerd, waar een dof geloei uit opsteeg, en de stuurman werd voor zijn hut opgewacht door een paar met stokken gewapende mannen, die zeiden, dat zij de beesten kwamen brengen. Zij hadden groote petten op en klompen aan en zogen op doorspeekselde sigarenpenkjes, en zij stonden vreemd-onwennig bij het gebonk en gedaver van de winchen en tusschen al dat staal, roest en kolengruis.

„Mooi zoo,” zei Blom. „Goed, best; breng ze maar even in de stallen.”

„Joa,” sprak de oudste, „moar dan mot menier aale mens'n van 't schip stuur'n.”

„Watte?” vroeg Blom.

„'t Is hier zoo'n dekselsch kaboal,” legde de man uit, „doar kenn'n de heest'n nait teug'n. Der ben kwoai'n bie.”

„Kwaje koeien?” informeerde Blom.

„Stier'n, man — 't bin zestien stier'n,” verduidde Blom.

Blom voelde zich bitter teleurgesteld, want hij zag levendig in dat het nog iets anders is om aardig te zijn met de poes dan met zestien stieren. Maar het was nu eenmaal zoo; hij was niet voor niets een dierenvriend, en toen er even een pauze was in het laden en bunkeren, liet hij het dek ont-ruimen om de stieren aan boord te laten komen.

De stieren overtroffen zijn stoutste verwachtingen. Ze waren grooter dan Blom wist dat stieren kunnen zijn; ze brulden harder dan hij wist dat

dieren kunnen brullen, en zij hadden zóó weinig zin om het dek op te gaan, dat de leuning van de loopplank er na den vierden stier al bijna af was. Blom zat op het slopendek toe te zien — niet alleen bood deze plaats een goed uitzicht, maar bovendien stelde hij zich voor, dat het zelfs voor deze vervaarlijke spiermassa's niet gemakkelijk zou zijn het ijzeren laddertje te beklimmen. De vijfde stier, de grootste tot nu toe, kwam aan boord met het restant van de loopplankleuning op zijn horens, en was er tijdens de wandeling door de midscheeps met tact noch geweld van te weerhouden een bezoek aan de kombuis te brengen, zoodat het servies ernstige schade leed en de kok het beter vond bij den stuurman op het slopendek te gaan zitten.

„Wacht nu maar even!” riep Blom naar de boeren. „We zullen eerst de loopplank even na moeten kijken.”

„Der begin aandere net oarigheid an te komm'n,” meende de jongste teleurgesteld, maar Blom hield voet bij stuk, wat voor de loopplank en zijn zenuwen ook verreweg het beste was.

De rustpooze, die zoo ontstond, benutte de stuurman om eenige versterkende middelen tot zich te nemen, terwijl de beide torero's-op-klompen hem uitvoerig inlichtten over al wat men wel en wat men niet moet doen met zestien flinke stieren.

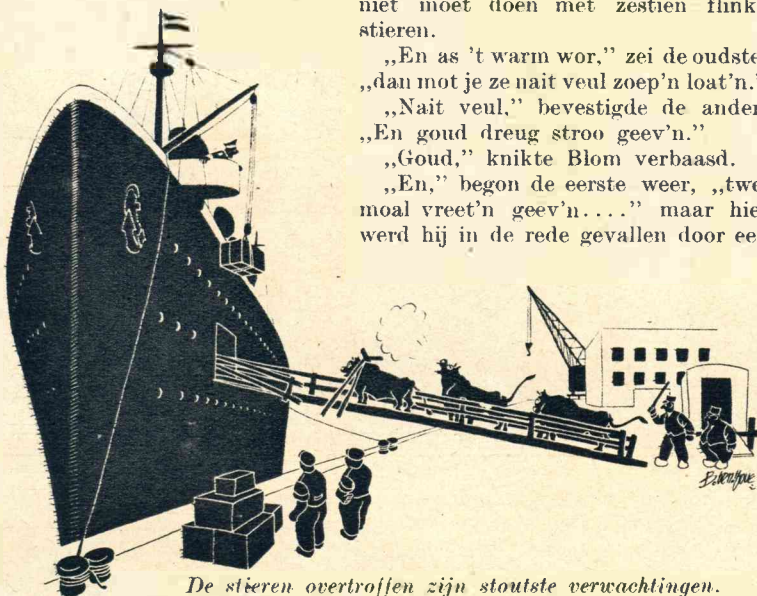
„En as 't warm wor,” zei de oudste, „dan mot je ze nait veul zoep'n loat'n.”

„Nait veul,” bevestigde de ander.

„En goud dreug stroo geev'n.”

„Goud,” knikte Blom verbaasd.

„En,” begon de eerste weer, „twei moal vreet'n geev'n...” maar hier werd hij in de rede gevallen door een

De stieren overtroffen zijn stoutste verwachtingen.

kort dik, rood mannetje, dat zich onaangediend toegang tot de stuurmanshut verschaftte en siste: „Heb je hier nergens een verwarmd hok voor de slangen?”

„Sl... sl... sl...” zei Blom.

„Ja, slangen,” knikte het mannetje, „wat anders? Ik heb al een partij van twintig aan dek laten zetten, en de rest komt straks.”

„O — de rest,” knikte Blom. „Ik... ik zal den kapitein even vragen...”

Hij stond op, badend in zijn zweet, maar reeds bij de deur van zijn hut werd hij staande gehouden door een elegant gekleed heer, die hem losjes vroeg: „Eh... bent u de stuurman? Ik wilde graag weten waar we met de leeuwen naar toe moeten.”

„Leeuwen?” fluisterde Blom.

„Het zijn er maar vijf,” zei de elegante heer.

„En hoe zit het nou met die slangen?” vroeg het roode mannetje. „Ze moeten in een warm hok.”

„Dei stier, dei wie in stal zeuv'n zett'n, is 'n kwoaje,” waarschuwde de oudste torero nog, „dei mot je onnerweegs nait los loat'n.”

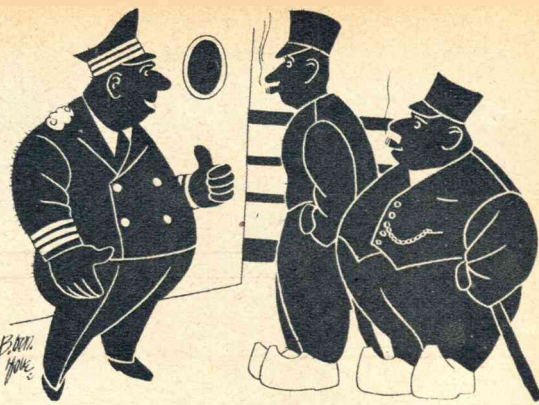
„Moet u voor de leeuwen zorgen?” informeerde de elegante. „En zijn er koeien aan boord? Zorg dan dat ze die niet te zien krijgen, want...”

Blom rende zijn hut uit en ging naar den kapitein om te zeggen dat hij tóch maar iemand anders moest nemen om de dieren te verzorgen. Dat zei hij ook, maar hij kon zijn inzichten dienaangaande niet zóó scherp tot uitdrukking brengen als hij wel gewenscht zou hebben, want de kapitein had juist bezoek van een dame.

„Goed, stuurman,” zei de kapitein. „Ik zal zélf wel voor die dieren zorgen. Maar deze dame wil een hondje meegeven, en dat is misschien iets voor jou.”

„Ik begrijp je gevoelens, stuurman.”

„Mooi zoo, breng ze maar even in de stallen.”

De stuurman zuchtte, nam zijn pet af en bekeek de dame, en het hondje vol welgevallen. Het waren een vriendelijke dame en een vriende ijk hondje: beide met peper-en-zoute haren en stompe neuzen en aardige gezichten — een ware verkwikking na alles, wat hij in dit eene uur had meegemaakt. Hij voelde, hoe zijn hart overvloedde van liefde voor dit onaanzienlijke, kleine hondje, en hij sprak met warnte: „Ik ben dol op honden, ik zal er voor zorgen alsof het mijn kind is...”

„En het is net een kind, meneer de stuurman,” zei de vriendelijke dame, „het is net of hij je verstaat en ik zeg wel eens...”

„Excuseer me,” bromde de kapitein, „ik ga even naar de leeuwen kijken.”

„Ik zeg wel eens,” vervolgde de vriendelijke dame, „hij moest alleen nog kunnen praten, dan zou het een mensch zijn, meneer de stuurman. En ik verzeker u dat het me aan mijn hart gaat, dat ik hem af moet staan, want ten slotte heb ik hem toch eigenlijk opgevoed, en hij heet Paultje, maar is mijn broer zijn hond, dus nu die hem weer wil hebben móét het wel, nietwaar? Maar lief dat hij is — u moet hem alleen geen rauw vleesch geven, want zijn maagje is niet sterk, en hij mag nooit veel tegelijk hebben en u moet het zelf klaar maken en géén zout er in doen en vooral ook geen peper. En 's ochtends moet u hem wat brood zonder korstjes geven en dat moet in lauwe melk geweekt worden, maar dat moet hij precies om tien voor negen hebben, want dat is hij zoo gewend en anders gaat hij overgeven. En als u niet aardig tegen hem bent, gaat hij óók overgeven, want hij heeft een zwak zenuwgestel en daarvoor moet hij een poedertje hebben, iederen dag één theelepel in een beetje warme soep. Maar die soep mag niet vet zijn, want dan wordt hij maar dik, en u moet ook iederen dag een uurtje met hem wandelen, maar niet hard loopen, want hij mag beslist niet zweeten. En als u hem dan twee keer per week wast, moet u goed warm water gebruiken en hem flink afdrogen, en eens in de veertien dagen moeten zijn nagels bijgevijsd worden, want die hebben neiging tot vastgroeien. Maar hij moet

flink kalk en levertraan hebben, en als hij er 's nachts eens uit moet, dan moet u met hem meegaan, want hij kan niet tegen eenzaamheid, maar hij heeft een héél lief karakter, en...”

En twee uren later, toen de stieren, leeuwen en slangen al lang geïnstalleerd waren, kwam stuurman Blom als een gebroken man weer voor den kapitein te staan.

„Ik... ik... kapitein...” stamelde hij. „Zou ik niet tóch maar...”

De kapitein knikte ernstig.

„Ik begrijp je gevoelens, stuurman,” zei hij zacht, „maar gedane zaken nemen geen keer. Je hebt nu eenmaal gekozen, enne... ik heb óók liever die wilde beesten.”

„Ik wilde graag weten, waar we met de leeuwen naar toe moeten.”

Ook in het IJsselmeer is er beweging in het ijs gekomen, dat zich in de omgeving van den afsluiddijk hoog opstapelt. — Een opname nabij het monument.

UIT DE PROVINCIE

Ofschoon het in de afgelopen week enkele dagen gedooid heeft, ondervindt men vooral in het noorden van onze provincie nog grooten hinder van de sneeuw. Vele toegangswegen naar de huizen zijn volkomen ondergesneeuwd en men is thans begonnen met het graven van smalle paden om de woningen weer op behoorlijke wijze te kunnen bereiken. — Een opname te Oosterleek.

Te Den Burg op het eiland Texel heeft in een pakhuis, waarin groote hoeveelheden meubelen en manufacturen waren opgeslagen, een felle brand gewoed, die groote schade aanrichtte. — Bij het blusschen verleenden de militairen assistentie.

Aan het gemeente-bestuur van Zaanwijk zal het Oud-Zaansche huis van wijlen mej. N. de Jager als geschenk worden aangeboden om dit als museum in te richten. De waardevolle verzameling van de Zaanlandsche Oudheidskamer, welke zich tot nu toe in het gemeentehuis bevond, zal hierin worden ondergebracht.

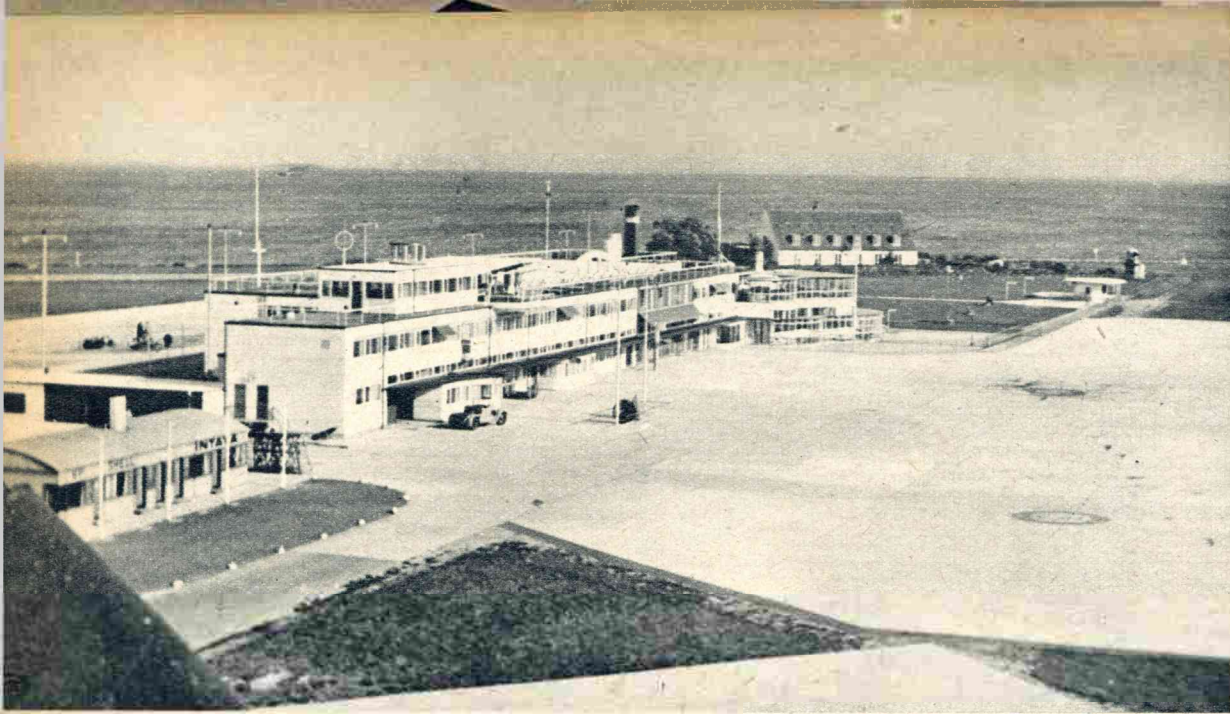
Daar voor het grootste gedeelte het gras op de weilanden bevroren of ondergesneeuwd is, waardoor de schapen niet voldoende voedsel kunnen vinden, moeten de dieren worden bijgevoerd. Wanneer de boer dan ook niet een groote mand hooi het land op komt zijn de beesten er als de kippen bij.

DE PLAATS TE 'S-GRAVENHAGE, OMSTREEKS 1860

Naar een schilderij van Nic. de Keijser (1813—1887)

In het wijde vlakke land ligt de vlieghaven van Denemarken „Kastrup”. Deze foto toont de administratieve gebouwen van de Deensche luchtvaart.

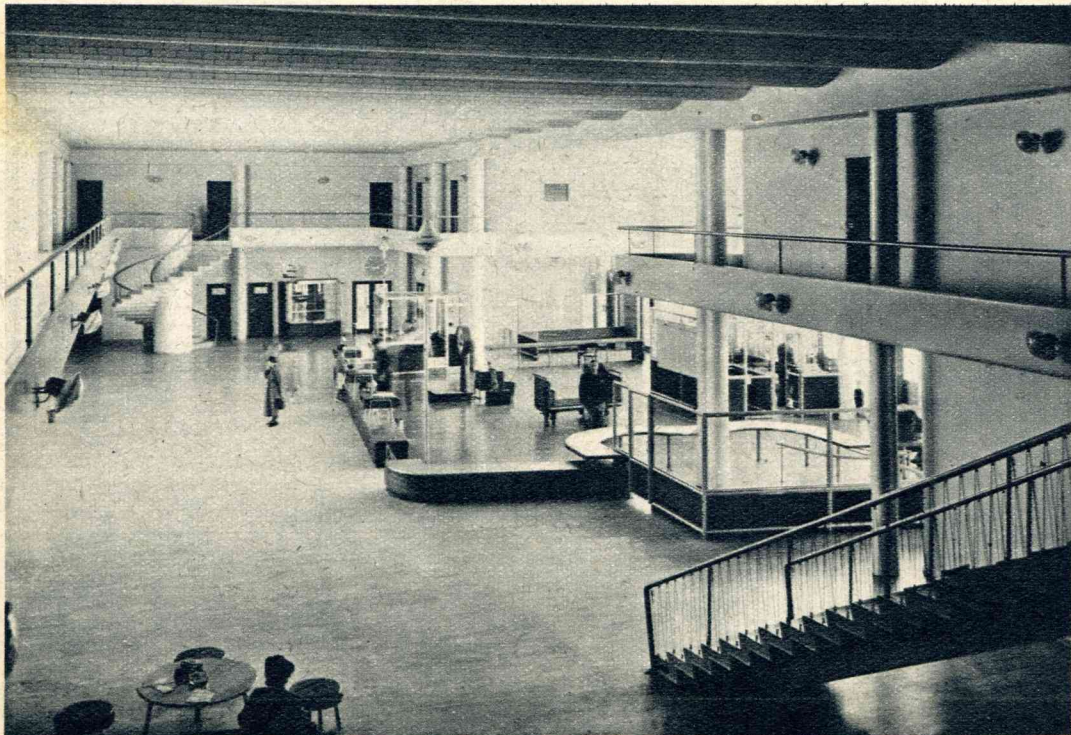
HET DEENSCHES „SCHIPHOL”

Sinds het uitbreken van den oorlog is de belangrijkheid van het vliegveld „Kastrup” bij Kopenhagen als centrum van luchtverkeer aanmerkelijk gestegen. Voordien, onder normale omstandigheden, waren vooral Berlijn en Amsterdam de knooppunten van de Europeesche luchtverkeerslijnen. Maar toen vooral gedurende de eerste twee maanden van den oorlog zoo groote moeilijkheden ontstonden, dat verschillende lijnen moesten worden opgeheven en bijna alle veranderd, kreeg Denemarken zijn kans. En deze kans heeft het land terdege benut.

Vlak bij de Deensche hoofdstad — zooals hier bij Amsterdam — lag reeds een prachtig modern vliegveld gereed, met weidsche moderne gebouwen en lange gladde startbanen. Bijna te groot en te mooi voor het vrij geringe luchtverkeer van voor den oorlog, maar buitengewoon geschikt om een plaats in te nemen als Europeesch centrum van luchtverkeer naast de ietwat verminderde belangrijkheid van Berlijn, Londen en Amsterdam.

En al hebben vooral de laatstgenoemde twee zich in deze laatste maanden weer in zooverre hersteld, dat met uitzondering van bepaalde lijnen naar de andere werelddeelen er weer een geregeld „doorgangsverkeer” plaats heeft, toch behoudt het Kopenhagense vliegveld zijn eenmaal veroverde plaats.

De hoofthal van het Deensche vliegstation in „Kastrup”. Het geheele gebouwencomplex is uiterst modern, veel wit en blinkend staal, met wijde ramen.

Dit is de „Danía”, een D.D.L.-Condor-vliegtuig voor den luchtdienst op Londen. Het vliegtuig bezit 4 B.M.W.-motoren en heeft een kruissnelheid van 335 km. per uur. Om verwisseling met andere vliegtuigen te voorkomen zijn de Condor-vliegtuigen geheel oranje geverfd, met den naam „Danmark” in groote zwarte letters op den rug.

De „Danía”, een Condor-vliegtuig voor den dienst Kopenhagen-Londen, met enkele buitenlandsche vliegtuigen op het platform van de vlieghaven „Kastrup”.

Op 4 October 1939 gelukte het de D.D.L. (Det Danske Luftfartselskab) de route Kopenhagen-Berlijn te heropenen, een zeer belangrijke lijn, want vanuit Berlijn kan een verbinding met zeer veel Zuid-Europeesche steden verkregen worden, o.a. met Venetië, Rome, Boedapest, Boekarest en Belgrado. Vanuit Kopenhagen bestaan er directe verbindingen met Gothenburg en Oslo, met Finland, de Baltische landen en met

De inrichting van de Condor-vliegtuigen der D.D.L., die den dienst op Londen onderhouden, is zeer gezellig en comfortabel. Stewardessen zorgen voor de bediening en het „welbehagen” der passagiers.

Rusland via Stockholm. Enkele van deze lijnen zijn van den laatsten tijd, zoodat heden het luchtverkeer vanuit „Kastrup” grooter is dan gewoonlijk in dit jaargetijde. Voor de lijn naar Berlijn worden bijna uitsluitend drienmotorige Junker-vliegtuigen gebruikt.

Op 13 November 1939 opende de D.D.L. een route Kopenhagen-Amsterdam-Londen, waarvoor de groote Condor-vliegtuigen gebruikt worden. Deze lijn maakt het mogelijk de Engelsche hoofdstad in één dag te bereiken. Om een verwisseling met andere passagiersvliegtuigen te voorkomen zijn de Condor-vliegtuigen geheel oranje geverfd met het woord „Danmark” in groote zwarte letters boven op den rug van het vliegtuig.

Juist zooals onze K.L.M. heeft ook de Deensche luchtvaart stewardessen in dienst, wier uniform op die van onze Nederlandsche stewardessen lijkt. Nu vooral door de ligging van het land, het reizen per trein en boot zoo veel moeilijker is geworden, maken de Denen meer dan ooit gebruik van hun zeer moderne en comfortabele vliegtuigen.

De commandant van de vesting Boden, generaal-majoor F. Högberg.

ZWEEDSCHE VOORPOST

Een troep skilopers staat gereed om uit te rukken.

Een machinegeweer op een slee gemonteerd en in stelling gebracht. Het zware wapen kan zeer snel verplaatst worden.

Een kritiek oogenblik voor den kok: de soep wordt gekeurd.

In het hoge noorden van Zweden ligt de vesting Boden, welker garnizoen bijna uitsluitend uit de beste skilopers van het land bestaat. De sterkte ligt in een streek, die reeds geheel het karakter van Lapland draagt: eidelooze sneeuwvelden, afwisselend met uitgestrekte bosschen. Om dezen tijd van 't jaar is het kort dag; hoogstens drie tot vijf uur blijft het daar licht, doch deze tijd wordt terdege uitgebuit; de manschappen oefenen doorlopend onder de beproefde leiding van hun commandant, generaal-majoor F. Högberg. De uitrusting der mannen is berekend op het verblijf en het opereeren in deze koude regionen, zooals onze foto's duidelijk doen uitkomen.

De soldaten staan op hun diner te wachten. Hoewel het niet laat in den middag was, moest deze foto bij magnesiumlicht genomen worden.

(100 st.). Met deze bijge-
maakte steken moeten we
natuurlijk bij het patroontje
rekening houden en ervoor
zorgen, dat de averechte
strepen steeds door blijven
loopen.

Boven deze 100 st. breien
we dan door tot en met de
110e naald. Voor de arms-
gaten kanten we vervolgens
aan het begin van de 111e,
112e, 113e, 114e, 115e, 116e,
117e, 118e, 119e, 120e, 121e
en 122e naald telkens 2 st.
af (76 st. over).

123e naald: 38 st. breien
en omkeeren. Boven deze 38
st. breien we nu eerst den
linkerschouder af. Voor den
hals kanten we aan het begin
van de 124e, 126e, 128e,
130e, 132e, 134e, 136e, 138e,
140e, 142e, 144e, 146e en
148e naald telkens 1 st. af.
Boven de overige 25 st. breien
we door tot en met de 166e
naald. Voor den schouder
kanten we vervolgens aan
het begin van de 167e, 169e,
171e, 173e en 175e naald
telkens 5 st. af.

Boven de overige 38 st.

Een paardetoom voor baby

De hierbij afgebeelde paardetoom wordt ge-
maakt uit een restje mantelstof, terwijl de
versiering bestaat uit kabouterfiguurtjes, die
we met restjes wol tot grappige, kleurige kereltjes
kunnen maken.

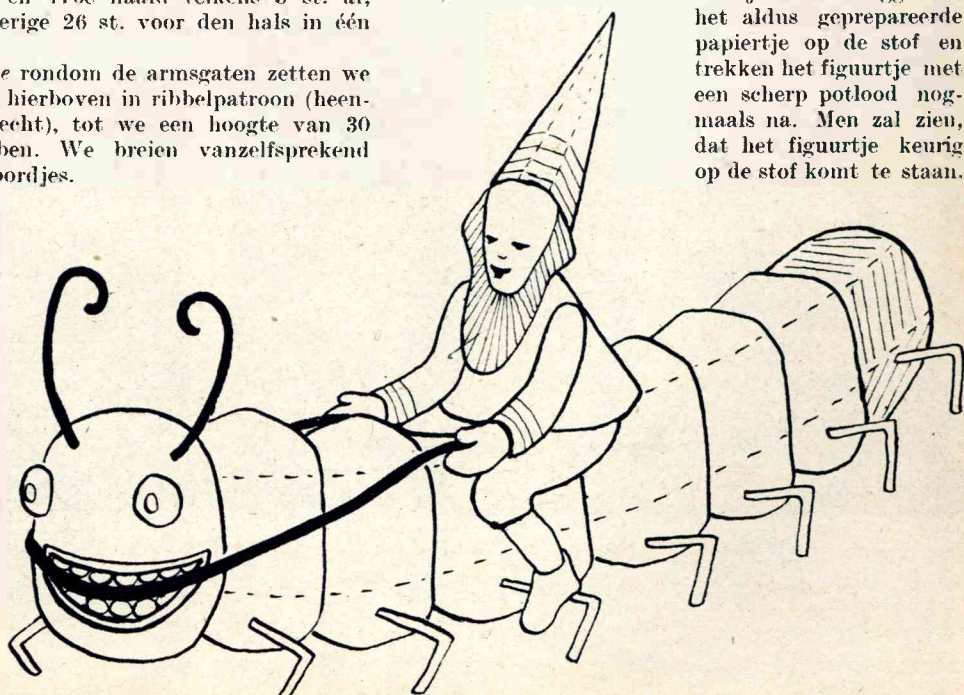
Om den toom voldoende stevigheid te geven, stik-
ken we, van twee lagen hoedengaas met 'n stuk linnen
ertusschen, eerst een reep ter breedte van 10 cm.
en met een lengte, die voldoende is om rond het baby-
lijfje te passen. Men moet dus even de bovenwijdte
van den baby weten en daarbij dan 4 cm. tellen voor
een overslag aan de achterzijde. Hier sluit later de
band n.l. met knopen en knoopsgaatjes.

We stikken dit gaas met linnen of katoen ertus-
schen goed door, zoodat we een stevig geheel krijgen.
Dan knippen we van mantelstof, of een ander stevig
materiaal, eenzelfde reep, doch knippen dezen aan
iedere zijde 3 cm. grooter. Nu rijgen we deze stof
rond den gazen reep en teekenen het voor- en achter-
midden af, waarbij we vanzelfsprekend rekening
houden met den overslag van achteren.

Daarna maken we eerst een 2 meter langen band,
dien we van dubbele stof stikken. Als breedte van
dezen band houden we aan 2½ cm. Is dit gereed, dan
snijden we op de zijmiddens van den 10 cm. breedten
band een opstaand knoopsgat, ter lengte van 2½ cm.
Hier steken we de respectieve uiteinden van den
smallen band door en naaien deze aan de binnenzijde
tegen het gaas vast, waarbij we zorgen, niet door de
bovenste stof te steken. We kunnen deze bandjes ook
met de machine opstikken, doch dan moeten we de
bovenste stof even een klein eindje losmaken, zoodat
we er met de machine bij kunnen komen. Een groot
bezwaar is dit niet, daar de stof immers nog maar
geregen zit. Is het bandje zoo aan weerszijden opge-
stikt en de stof weer op zijn plaats gebracht, dan stik-
ken we met de machine boven op de stof heel kort
langs het gemaakte knoopsgat, zoodat de stof hier
niet meer kan rafelen.

Zijn we hiermede klaar, dan bevestigen we de
schouderbandjes, die ook weer 2½ cm. breed zijn.
Men doet goed, de lengte van de bandjes even af te
meten; dit verschilt natuurlijk bij iederen baby. We
stikken dan de schouderbandjes tegen de voor- en
achterzijde van den breedten band en wel door de
bandjes alleen op het gaas te stikken. Dus ook hier
maken we de stof van den breedten band weer even
een eindje los. We moeten er wel op letten, met het
vaststikken ca. 1 cm. onder den bovenrand van den
breeden band te blijven. Anders kunnen we daarna
de stof van den breedten band niet meer omslaan.

Nu beginnen we met het borduren. We teekenen
daartoe de hierbij afgebeelde figuurtjes op den
breeden band over. Men kent wellicht al de wijze van
copieeren. Is het donkere stof, dan wordt de achter-
zijde van het perkament-(boterhammen-)papier,
waarop we de figuurtjes overtrekken, ingewreven
met wit krijt. Hebben we een lichte stof gekozen, dan
kunnen we de figuurtjes met een zacht zwart potlood
inwrijven. Dan leggen we
het aldus geprepareerde
papiertje op de stof en
trekken het figuurtje met
een scherp potlood nog-
maals na. Men zal zien,
dat het figuurtje keurig
op de stof komt te staan.

Een aardige Jongensslipover

VOOR DEN LEEFTIJD VAN 5½—6½ JAAR

Wanneer het weer nogal koel is, vindt moeder
het altijd prettig wanneer ze voor haar
kleinen boy een heerlijk warm slipovertje bij
de hand heeft.

Het model van onze afbeelding is gebreid in een
zeer aardigen steek: om dezen goed tot zijn recht te
laten komen, kunnen we zoowel geheel effen als een
iets gemêleerde wol gebruiken.

Benodigheden voor den slipover van onze af-
beelding waren: ongeveer 125 gr. groene koordwol
en een paar lange aluminium breinaalden met knop
nr. 2½.

Maten. Lengte: 40 cm.; bovenwijdte: 64-66 cm.;
hoogte tot aan het armsgat: 25 cm.

Het voorpand. We zetten 90 st. op en breien hier-
boven voor den boord eerst 20 naalden steeds afwis-
selend 2 r., 2 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.).

Daarna gaan we verder in het volgende patroontje:
21e naald (voorkant van het werk): * 2 av., 6 r.
Vanaf * herhalen.

22e naald: de steken, die we bij de vorige naald
r. gebreid hebben, breien we nu av.; de steken, die
we bij de vorige naald av. gebreid hebben, breien we
nu r. We breien dus r. boven r. en av. boven av.

23e naald: als 21e naald.

24e naald: als 22e naald.

25e naald: * 2 av., van de volgende 6 st. eerst den
4en, 5en en 6en steek recht breien, maar deze steken
niet van de naald laten glijden (dus alleen insteken,
omslaan en doorhalen), dan den 1en, 2en en 3en
steek op dezelfde wijze recht breien en dan alle 6
de steken tegelijk van de naald laten glijden. Vanaf
* herhalen.

26e en 28e naald: als de 22e naald.

27e naald: als de 21e naald.

29e naald (voorkant van het werk): averecht.

30e naald: recht.

We herhalen nu de 21e tot en met de 30e naald
voortdurend. De 31e naald is dus weer gelijk aan
de 21e naald enz.

Aan het begin en einde van de 30e naald (vanaf
den opzetrand gerekend) en aan het begin en einde
van de 40e, 50e, 60e en 70e naald meerderen we 1 st.

breien we den rechterschouder op dezelfde doch
tegengestelde wijze af.

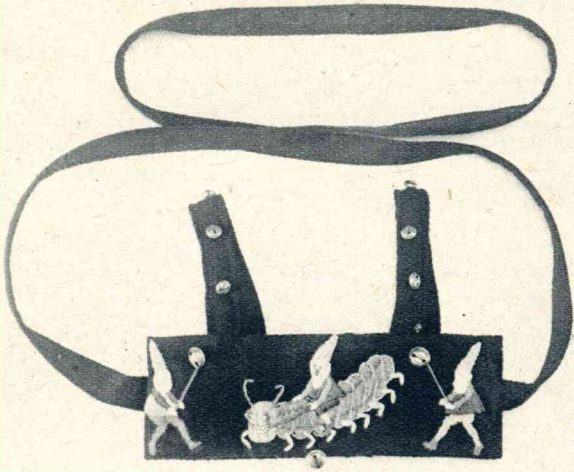
Het rugpand. We breien dit hetzelfde als het voor-
pand. Alleen behoeven we hier het werk voor den
hals niet te splitsen. Nadat we dus aan weerskanten
voor het armsgat het aangegeven aantal steken
hebben afgekant breien we boven de overige 76 st.
door tot en met de 166e naald.

Voor de schouders kanten we vervolgens aan het
begin van de 167e, 168e, 169e, 170e, 171e, 172e,
173e, 174e, 175e en 176e naald telkens 5 st. af,
waarna we de overige 26 st. voor den hals in één
keer afkanten.

Voor het boordje rondom de armsgaten zetten we
8 st. op en breien hierboven in ribbelpatroon (heen-
en teruggaande recht), tot we een hoogte van 30
cm. bereikt hebben. We breien vanzelfsprekend
twee van zulke boordjes.

Voor het belegje
rondom den hals
zetten we 10 st.
op en breien hier-
boven in ribbel-
patroon tot we
een hoogte van
ongeveer 38 cm.
bereikt hebben.

We persen nu
de verschillende
deelen luchtig
onder een vocht-
togen doek op en
naaien ze in el-
kaar.

Het kabouterje op den groenen worm komt in het midden; aan weerszijden komt het kabouterje met zijn lampion. Dit lampionnetje echter bestaat uit een klein zgn. „kattenbelletje”, dat we in den winkel kunnen kopen. Deze beide zij-figuurtjes nemen we tegen elkaar in. Men kan voor deze kabouterfiguurtjes allerlei kleuren gebruiken, doch liefst neme men felle, goed afstekende tinten. De kereltjes en de worm worden alle in een platsteek gewerkt. De dunne lijntjes, die we hier en daar aangeven, duiden de richting van de steken aan.

We laten hier nog eenige kleuren volgen:

Voor de puntmutsen geel. De gezichten en handen worden zacht rose, waarbij de oogen blauw en de monden roode stippen zijn. De baardjes zijn wit. De pakjes kunnen we voor den linksen kabouter geel nemen met blauwe mouwen. Voor den middelsten ceriserood met rose mouwen en voor den rechtschen blauw met groene mouwen. De broekjes worden hier respectievelijk groen, blauw en geel, terwijl alle schoentjes ceriserood gekleurd worden.

bandjes nog wat kleine belletjes naaien en daarmee is dan, nadat we den breeden band netjes tegengevoerd hebben, onze paardetoom voor baby alweer gereed en kan het paardje van stal loopen!

CORRY ERKENS.

Wat zullen we eten?

- Zondag:** Zalmbroodjes.
Varkensfricandeau.
Spruitjes.
Aardappelen.
Gembervla.
- Maandag:** Koud vleesch.
Koolraap.
Aardappelen.
Rijstebrij.
- Dinsdag:** Kalfslapjes.
Appelmoes.
Aardappelen.
Gebakken beschuiten.
- Woensdag:** Kop bouillon.
Schoteltje van resten vleesch.
Andijvie.
Aardappelen.
- Donderdag:** Zuurkoolschotel.
Maizenavla.
- Vrijdag:** Magere vermicelli-soep.
Gebakken kaas met nien en aardappelen.
- Zaterdag:** Runderlapjes.
Gestooft prei.
Aardappelen.
Fruit.

CORRESPONDENTIE

Mej. R. P. te Deventer. Omdat u toch een speciale verpakking moet hebben voor de te zenden zaden naar Zuid-Afrika (ze moeten immers een lange reis maken en door de tropen heen), zouden wij u willen aanraden naar een goeden zaadhandel te gaan of te schrijven en hen voor de verzending te laten zorgdragen. Bijna alle bloemzaden, die hier groeien, kunnen ook daar geteeld worden, zoodat u een keus kunt doen uit vele soorten. Het zou te veel ruimte in beslag nemen om u een sortiment te gaan opnoemen. Omdat het er nu zomer is, is verzending van eenjarige bloemzaden, die in het voorjaar uitgezaaid worden, te laat en zult u moeten wachten tot het najaar.

Mevr. E. J.-B. te Sluis. Het is natuurlijk moeilijk een juiste oorzaak voor het likken vast te stellen, zonder het dier in kwestie gezien te hebben. Hebt u echter wel eens gekeken of het dier soms ongedierte heeft? Dan moet u dat natuurlijk bestrijden. Mogelijk is echter ook, dat de een of andere vorm van eczeem aanwezig is, zich uitend in roodheid of korstvorming of vochtigheid van de huid ter plaatse. In dat geval doet u verstandig even een dierenarts te raadplegen.

De worm is groen met een gelen kop en cerise oogen, die groen omrand zijn. De horens en mond zijn ook cerise, evenals het leidsel, waarmee de middelste kabouterden worm stuurt. Deringen van den worm zijn geel, evenals de pooten. Ten slotte kunnen we op de schouder-

Voorjaars-swagger!

Model No. 72 W

Knippatronen verkrijgbaar in de maten 40-42-44-46

35 cent

Deze keurige voorjaarsswagger is wel zeer geschikt voor den komenden overgangstijd en ... is heel gemakkelijk en vlug zelf te maken. Maar gebruik hiervoor een Kant-en-klaar-patroon, dan is Uw succes verzekerd. De toezending per post geschiedt binnen 24 uur.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw bezorger; door girostorting op no. 295631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan:

Patronenkantoor Panora

Nassauplein 1 — Haarlem

SPIER PIJNEN

worden veroorzaakt door scherpe vergiftige stoffen, die zich in Uw spieren hebben vastgezet en daar ontsteking, pijn, zwelling en stijfheid veroorzaken. Laat dadelijk een grooten pot Akker's Kloosterbalsem halen en laat U drie maal per dag flink daarmee wrijven.

Kloosterbalsem bevat geneeskrachtige aromatische stoffen, die diep in de weefsels doordringen en daar hun genezende en afleidende werking uitoefenen op de ontstoken pijnlijke spieren. De vergiftige stoffen, die zich in Uw spieren hebben vastgezet, worden opgelost. Ge ruikt als 't ware de geneeskracht en na elke wrijving voelt Ge de werking.

Ongeëvenaard als wrijfmiddel bij spit, reumatiek, spierverrekkingen, stramheid, kneuzingen, ischias, pijnlijke spieren.

AKKER'S KLOOSTERBALSEM

Per pot van 25 Gr. f 0.62½, pot van 50 Gr. f 1.04

NEEN MAAR, OOM! WAT IS MIJN TAFELLAKEN GOOR, VERGELEKEN BIJ UW HAGELWITTE ZAKDOEK!

HOE KRIJGT U DIE ZAKDOEKEN TOCH ZO WIT, TANTE? IK WOU, DAT MIJN GOED ZO HELDER WAS!

JE MOEST RADION GAAN GEBRUIKEN, ANS - DAT MAAKT HET WASSEN ZO EENVUDDIG. ALS JE VANAVOND BIJ ME KOMT, ZAL IK HET JE LATEN ZIEN!

WAT SCHITTEREND WIT! EN U HEEFT HET NIET EENS GEROEND!

EN VOEL NU EENS, HOE ZACHT RADION JE GOED MAAKT.

HET ZIET ER WEER UIT ALS NIEUW TANTE! JAMMER, DAT RADION ZO DUUR IS.

DUUR? MAAR, ANS! RADION IS ENORM IN PRIJS VERLAGD! HET KOST NU MAAR 17½ CT.

Als U Radion vergelijkt met gewone zepen en zeepoeders, komt U tot verrassende conclusies. Radion maakt door haar gecombineerde zeep- en zuurstofwerking het weefsel door en door schoon, zodat het goed hagelwit wordt. Probeer U het zelf eens! U zal zien, dat er niets gaat boven Radion! Het vuil vliegt uit het weefsel en U krijgt een volkomen schone, hagelwitte was.

RADION wast witter

RAD 84-0141

Mode 1940 onder de loupe

I. HET MANTELPAKJE FAVORIET

SPECIALE REPORTAGE UIT PARIJS

De Januari-shows in Parijs worden ditmaal juist veertien dagen eerder dan andere jaren gehouden, in verband met expeditie-moeilijkheden, vooral met Noord- en Zuid-Amerika, die op het oogenblik zeker de belangrijkste klanten vormen. Over Europa heerscht vrieskoude en in de aristocratische woonsteden Place Vendôme, Champs Elysées en Avenue Matignon, die nog van een roemrijk verleden spreken, doch waar nu de voornamste modehuizen gevestigd zijn, is de verwarming op dergelijke temperaturen niet ingesteld. Maar we troosten ons met de gedachte, dat elders wel méér koude wordt geleden....

Inmiddels hebben we onze ontdekkingen gedaan.

De mantelpakjes vormen de dracht bij uitnemendheid voor het voorjaar. De rokken zijn, als het kan, nog iets korter geworden; de schouders benaderen het normale; we zien korte revers en een bescheiden tailleurkraagje, en rokjes, die gewoonlijk in meerdere of mindere mate klokken, soms ook enkele plooiroepen voor en achter vertoonen, welke echter slechts zelden recht vallen. Onze aandacht wordt getrokken door mantelpakjes met een ietwat langer jacquet, dat in negen van de tien keeren sluik om de heupen valt, met korte revers en een bescheiden tailleurkraagje ofwel heelemaal

geen revers en kraag. Er zijn donkerblauwe pakjes, die men gaarne garneert met wit piqué. Niet alleen dient daarvoor het wit van de blouse, die veelal een aangeknippte sjaal heeft, welke als het plastron van een ruit onder de kin geknoopt wordt, doch vaak zelfs een los wit kraagje en een smal randje piqué langs mantelzoom, ceintuur of zakjes.

Misschien is de combinatie van gestreept of geruit rokje met een bijpassend effen manteltje nog populairder. Sportieve ruitjes vallen op, maar hier en daar ook het klassieke wit-zwarte speldeknooppakje met daarop een zwart jasje. Een nieuw verschijnsel vormen de ruitjes van een onuitgesproken lichtgrijs met wit. Voor meer sportieve pakjes brengt men een massa verschillende Engelsche tweeds, die uiterst praktisch zijn. Voor gekleede pakjes zijn ook zandkleur en parelgrijs favoriet.

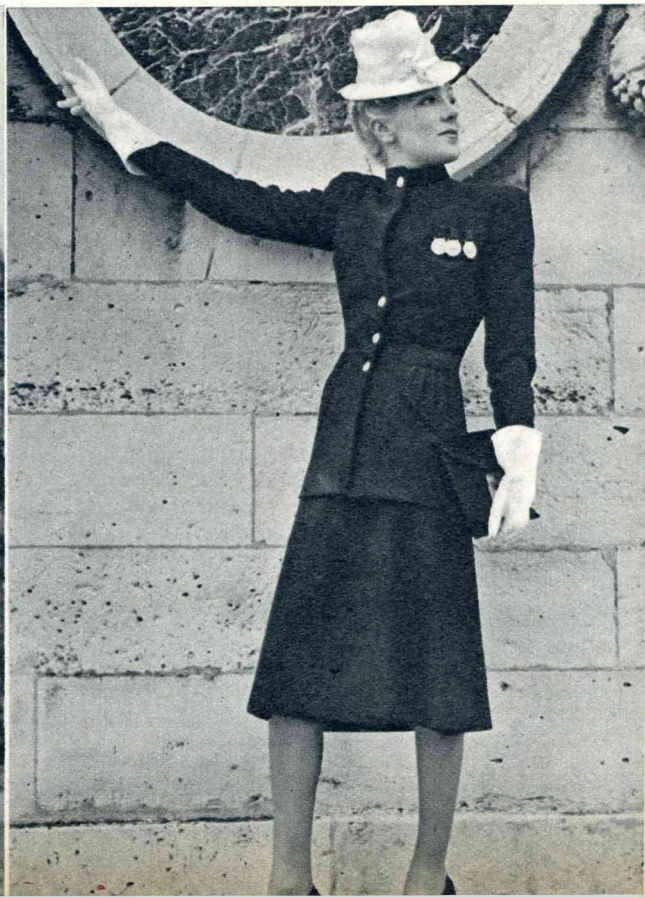
Voor hoogzomer zal het zijden

pakje opgeld doen: tafzijde met een wijden klokrok; imprimé in surah, een zware foulardzijde; tussor, grof linnen, krakend satijn met een klein werkje. In de meeste gevallen draagt men blouse en rok onder het manteltje. De rokken beginnen vrij laag in de taille en hebben daarbij meestal een smal leeren fantasie-eintuurtje, waaraan vaak een klein rond plaatje van verguld metaal hangt, het in de oorlogvoerende landen veelgebruikte identiteitsplaatje.

Op het gebied van blouses onderscheiden we twee „richtingen”: het overhemd-genre met lange mouw — dat van uitgesproken „vrouwelijk” materiaal als satijn, mousseline de soie, surah, shantung, crêpe de chine en vooral ook het jeugdige witte piqué kan zijn — en het fantasiebloesje met kort mouwtje.

De voorspelling van een mode met geweldig grote zakken komt blijkbaar niet uit, want de meeste pakjes vertoonen ófwel twee bescheiden opgestikte zakjes ófwel twee of vier ingewerkte zakken met een klepje. In een enkel geval zien we een vrij grooten opgestikten zak, maar dat is er dan ook maar één, en die eene hangt dan vaak iets langer dan de rokzoom van het jasje.

Dit zijn zoo de eerste glimpen, die we van de nieuwe mode opvangen, en wat het populaire pakje betreft kunnen we best tevreden zijn.

Overgangspakjes

125. Mantelcostuum van effen stof, aangezette schoot, bontgarneering, rok van twee banen. Benodigde stof: 3 m. van 140 cm. breed.

126. Los mantelcostuum van effen stof, gegarneerd met biezen, bontkraagje en revers, rok met voorbaan. Benodigde stof: 3 m. van 140 cm. breed.

127. Getailleerd mantelcostuum, gegarneerd met bontcol en rand, rug met overslag, tweebaansrok. Benodigde stof: 2.75 m. van 140 cm. breed.

128. Mantelcostuum van effen stof, wijd model, gegarneerd met biezen, revers en kraagje van bont, tweebaansrok. Benodigde stof: 3 m. van 140 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE MATEN 40, 42, 44, 46.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor de toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Uit ons Menu

ZALMBROODJES (4 PERSONEN)

1 blikje zalm, 4 sneetjes casinobrood, 2 dl. melk, 1 lepel boter, 2 lepels bloem, fijnggehakte peterselie, zout, peper.

Rooster de sneetjes brood lichtbruin en knappend. Maak het blikje zalm open en laat de visch daarna in het blik in kokend water warm worden. Verwijder vervolgens de graten en leg op ieder sneetje brood een paar stukjes visch. Smelt de boter, voeg de bloem er bij en, onder goed roeren, de melk. Laat het sausje doorkoken en maak het vervolgens op smaak met zout en peper. Roer de peterselie er door en giet over ieder sneetje een gedeelte van de saus. Dien de broodjes direct daarna warm op.

MAGERE VERMICELLISOEP (4 PERSONEN)

1 1/4 liter water, 1 ui, 'n stukje prei, 35 gr. vermicelli, 30 gr. boter, 25 gr. bloem, zout, bouillonaroma, 'n stukje foelie, fijnggehakte peterselie.

Breng het water met het zout, den ui, de prei, foelie en vermicelli aan de kook en laat de soep ongeveer 1/2 uur koken. Verwijder vervolgens de foelie. Smelt de boter, voeg de bloem er bij en, onder goed roeren, de soep. Laat alles samen goed doorkoken. Maak de soep op smaak met zout, peper en bouillonaroma. Roer er voor het presenteren de gehakte peterselie door.

GEBAKKEN KAAS MET AARDAPPELEN EN UIEN (4 PERSONEN)

1 1/2 kg. aardappelen, 500 gr. uien, 200 gr. kaas, boter of vet om te bakken. Snipper de uien fijn en laat ze in de boter even fruiten. Snijd de aardappelen in plakken en voeg ze aan de uien toe.

Laat alles samen bruin bakken. Snijd de kaas in blokjes. Schep deze door de aardappelen en presenteer het gerecht direct daarna om het smelten van de kaas te voorkomen.

PIKANT SCHOTELTJE VAN RESTJES VLEESCH (4 PERSONEN)

400 gr. vleeschresten, 1/2 liter bouillon, 45 gr. boter, 40 gr. bloem, 2 eetlepels tomatenpurée, 1 ui, zout, peper, paneermeel.

Smelt de boter, voeg den gesnipperden ui erbij en laat dezen lichtbruin fruiten. Voeg er dan de bloem bij, fruit deze roerende lichtbruin. Giet den bouillon er bij en laat de saus onder roeren binden en gaar worden. Maak het sausje met tomatenpurée, zout en peper op smaak. Hak het vleesch fijn en roer het door de saus. Doe de massa in een vuurvast schoteltje, strooi er paneermeel over, leg er hier en daar een klontje boter op en laat den inhoud van het schoteltje in een heeten oven bruin worden.

GEMBERVLA (4 PERSONEN)

3/4 liter melk, 50 gr. maïzena, 45 gr. suiker, 1 ei, wat gemberstroop, blokjes gember, een snufje zout, 1 pakje vanillesuiker.

Breng de melk met het zout en de vanillesuiker aan de kook. Roer het ei met de suiker door elkaar, voeg de maïzena er bij en roer alles tot een glad papje. Giet een klein gedeelte van de kokende melk er bij en voeg daarna alles bij elkaar. Laat de vla onder voortdurend roeren doorkoken en binden. Voeg er dan de gemberstroop en de stukjes gember bij. Laat de vla afkoelen onder af en toe omroeren om het vormen van een vel te voorkomen. Giet de vla in een glazen schaal en garneer het gerecht met stukjes gember.

KINDEREN HEBBEN deze BESCHERMING NOODIG

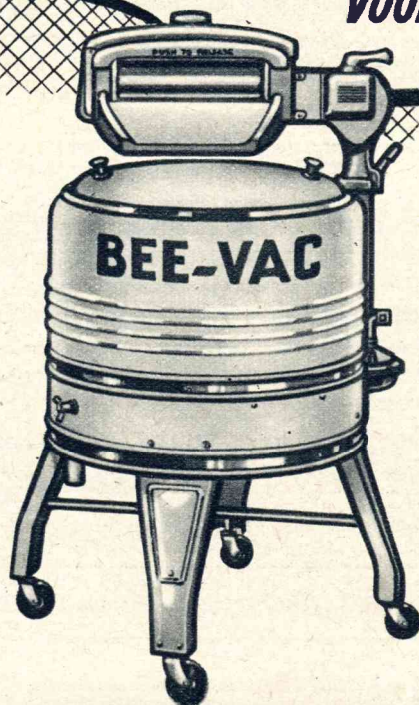
Zij hebben Kolynos nodig — Het reinigt de tanden beter en onschadelijk en het vernietigt kiemen, die de tanden aantasten en bederf veroorzaken.

Laat KOLYNOS Uw GLIMLACH
doen SCHITTEREN

DE „OVERVETTE" **Rinso**
IS BESLIST IDEEAAL

VOOR DE WASMACHINE!

NIET VERHOOGDE PRIJS SLECHTS 12 1/2 ct. PER PAK

Annonces betreffende

GENEESMIDDELEN EN GENEESWIJZEN

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd:

SEGBROEKLAAN 33 - 's-GRAVENHAGE

ALGEMENE ONTWIKKELING.

Luister naar den hoofdonderwijzer!

„Ik houd mijn oud-leerlingen steeds in het oog. Wie komen vooruit? Wie brengen het verder in de wereld? Zij, die mijn raad opvolgden, en in hun vrije tijd aan hun algemene ontwikkeling werkten. Vele dames en heren hebben voldoende wilskracht en gezond verstand, maar genoten te weinig onderwijs. De ASSO geeft reeds jaren met succes schriftelijke cursussen voor jong en oud, voor dames en heren, voor gehuwden en ongehuwden. Blijft gij niet achter.

Vat moed en zet U aan den arbeid!”

Lessen voor hen, die lager onderwijs genoten en voor gevorderden. Elke week een leszending. Correctie van gemaakt werk. Laag maandelijks lesgeld. Alle boeken, atlanten, tekenbenodigdheden, enz. geheel gratis. Na afloop hulp bij sollicitatie. Lees onderstaande cursusopgave. Vraag ons per bon, in gesloten enveloppe, gefrankeerd met 5 cent, of per brief, het prospectus van de cursus, waarvan U wel iets meer wilt weten. Wij zenden U kosteloos alle inlichtingen en tevens de dankbetuigingen van vele geslaagden en aangestelden. Schrijf dadelijk - het kan voor Uw toekomst van grote waarde zijn.

A-CURSUSSEN:

Voor heren: middenstandsdiploma, politie-diploma, marechaussee, politietroepen, leerling-verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), keurmeester van waren, manufacturen-brevet, kruideniersdiploma, warenkennis, etaleur, reiziger, administrateur, notarisklerk, makelaar-taxateur, effectenvak, inspecteur verzekeringsmij., directeur van een woning- en assurantie-bureau.

Voor dames: middenstandsdiploma, leerling-verpleegster, manufacturenbrevet, kruideniersdiploma, warenkennis, etaleuse, cassière, reizigster, privé-secretaresse, kinderverzorgster, kinderjuffrouw, assistente bij een dokter of tandarts, fröbelonderwijzeres, fröbelen.

B-CURSUSSEN:

Voor dames en heren: ALGEMENE ONTWIKKELING (ZEER UITGEBREIDE CURSUS VOOR IEDEREEN) praktijkdiploma boekhouden (dubbelboekhouden), handelskennis, handelsrecht, statistiek, handelsrekenen, boekhoud-diploma's „Mercurius” en „Vereniging van Leraren”, landbouwboekhouden, landbouwkun-

dig bedrijfsleider/zetboer, Nederlandse taal, Frans, Duits, Engels; Nederlandse, Franse, Duitse en Engelse handelscorrespondentie, steno-graphie (systeem „Groote”), spreken in het openbaar, rekenen, meetkunde, algebra, wis-kunde, belastingconsulent, handschriftverbete-ring, beschavingsleer (goede omgangsvormen).

C-CURSUSSEN:

auto-monteur, auto-techniek, garagehouder-vestigingswet, motor- en rijwielhersteller, auto-expert (voor verzekeringsinspecteur en taxa-teur), theorie rijbewijs, auto-dieselmonteur, electriciën, electrotechniek, diploma sterk-stroommonteur V.E.V., diploma zwakstroom-monteur V.E.V., lijnwerker-telegrafist, radio-monteur, radiotechniek, radiocentrale-monteur, lasser, lastechniek, machinist voor stoombedrijf, voor motorbedrijf, voor electrisch bedrijf, voor de officiële diploma's land-, scheeps- en zuivel-machinist, koeltechniek, vliegtuig-mecaniciën, vliegtuigtechniek, verwarmingsmonteur, ver-warmingsinstallateur, metaalbewerking (smid-, machine-, constructiebankwerker, draaier, enz.), machinemonteur, fabrieksmonteur, lood-gieter, erkend gasfitter, erkend waterfitter. V.V.A.-diploma's gezet en meester voor tim-meren, voor metselen, voor lood- en zinkwerken, voor smid-bankwerken, voor machine-bank-werken, voor auto-monteur, electrotechnisch-tekenen, machine-tekenen, bouwkundig-teke-nen, meubel-tekenen, scheepsbouw-k-tekenen,

mode-tekenen, reclame-tekenen en ontwerpen,

aspirant bouwkundig opzichter, betonbouw, wegenbouw, filmopereur, bedrijfsleider-werk-meester, gezet en meester kleermaker, enz.

ASSO

INSTITUUT VOOR
SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Dir. J. v. d. Bij - Hoofdonderwijzer

NIEUWE PLEIN 31, BIJ HET STATION, ARNHEM.

BON

Ik verzoek, zonder enige verplichting, gratis inlichtingen om-trent de cursus voor:

Naam

Straat en nummer

Woonplaats Leeftijd jaar

MILITAIREN. Cursussen voor militairen kunnen ook door familieleden en andere burgers worden aangevraagd en besteld.